

Blodrøde stjerner

Hellige ætter!
Høy og lav
Hør min sang og mitt klagerop
For ussel og ynkerdig som jeg enn er
Har de eldste guder pålagt meg
Å berette om en ukjent tidsalder
I kveldsolens rike
Etter at isbeltenes dekke løsnet sitt kalde grep
Og før grekerens kommende
Var her livskraftige og unge stammer
Som myldret i landene lik yngel i havet
Det var også guder
Høye og grusomme
Som vørte menns skjebner
Like lite som larvene i jorden
Og lekte med dem
Som brikker i gresset
Den største av vårt opphav
Kjempers kjempe
Lytefri og ulastelig
Klatret opp på den høyeste
Av glitrende tinder
For å fremme sin anklage
Knust ble han
Av Gullveigi, den himmelfarende skjoldmøy
Frosset av frostvinder
I hennes iskalde omfavnelse
Men i sin forlokkelse
Narret hun seg selv
Brutt ble vilje
Brutt ble hånd
Før kjempens livsbånd bristet
Og under hennes hjerte

Vokste et barn
Næret av hennes skjønnhet
Frey av Brünneheim
Guders og menneskers yndling
Fagrere enn ilden i stuen
Og Nordlyset ovenfor
Skarpe trekk
Ven som morgendugg
Tungsindig og tungbyrdet
Lekte han med Smirrs gaver
Ved fem somre
Fri fra sin mors favn
Kavet han i skogen
Gryntet som villsvinet
Ulte som ulven
Fikk visdom av de kvitrende fugler
For han lyttet til deres sang
Ved ni somre
Fant han tilbake til stammen
Gjemt under fjellet
Uten mål, uten plagg
Lærte han av fedre
Ved atten somre
Ut i den vide verden
For å hate
For å elske
For å tape
Lik en ildsøyle mot himmelen
Farlig flakkende
Svant også hans flamme
Under den svarte sjø
Hvorfra onde øyne
Ensomt vitnet hans endelikt

Innholdsfortegnelse

En navnløs ondskap	s 4.
Frykten i deres hjerter	s 8.
Et godt kast	s 15.
Den strie sølvfloden	s 18.
Kun en glede	s 23.
I følge med drapsmenn	s 25.
Jordens pulserende hjerte	s 27.
Likevel ikke skyldfri	s 29.
Nattefall for skygger	s 33.
En rases smertestønn	s 36.
Jeg angrer aldri	s 41.
I et hedensk land	s 44.
Uovervinnelige jegere	s 47.
Skikkelsene i disen	s 50.
Grusomme jernalder	s 53.
Dedikert til skytekunst	s 55.
Spydskog mot himmelen	s 57.
Fred i det neste liv	s 61.
Den unges triumf	s 65.
Betryggende bryst	s 68.
Forbann dine venner	s 69.
De lo ikke	s 71.
Med sitt blod	s 72.
Et hode tømt for tanker	s 73.
Noe fra dypet	s 76.
Ukjent for mennesker	s 83.
Flere overraskelser	s 92.
Øyeblikkets storhet	s 100.
Den første krig	s 107.

En naturlig syklus	s 109.
Mørket er et sted	s 115.
Ekko i hukommelsen	s 125.
Ethvert tegn på fornøyelse	s 128.
Bare en forfyllet poet	s 131.
Livet sett gjennom en gullring	s 133.
Sannhetens nåderike gudinne	s 137.
Dårskap	s 140.
Aldri mer	s 142.
Gi meg liv	s 145.
Edderkoppen	s 147.
En tofoldig gru	s 151.
Gjallende hærskrig	s 154.
Den løgneren som er livet	s 156.
Kjempekrigeren	s 161.
Valkyrien	s 165.
Svanger med sorg og ve	s 167.
Vakrere i døden	s 169.
Knivens sanne natur	s 171.
Troen på guddommer	s 172.
Solskjoldet	s 178.
Grunnen den grumme	s 182.
Det ypperste av mot	s 184.
Vestens perle	s 189.
De stjernefødte skarer	s 195.
Enhver som vil utfordre min vilje	s 198.
Overalt og ingen steder	s 203.
De lever der inne	s 205.
Brudekrone av mildt stjernelys	s 211.
I trass mot solen	s 224.

En navnløs ondskap

Hundre menns røster gav gjenklang i Kong Oswalds marmorhall, idet Gøtlands presteskap, adel og stormenn møttes i et veldig tungekløveri over den siste tids hendelser. En rekke jordskjelv hadde rammet kongedømmet, som i det store og hele var som et befestet byggverk å regne, reist for å skjerme dets brunhårede innbyggere fra tsjudenes grove piler. Folket klaget i sin nød over de styrtede bygg og de velte kornkammere til presteskabet, som igjen rettet sine bedende blikk og toede hender mot adelen. Adelen på sin side vendte seg mot kongehuset, den eneste institusjon i riket som kunne få de rivaliserende fraksjonene til å enes til noe som lignet samhandling. Ansvaret hvilte nå på Kong Oswalds juvelklede trone, en mann som ikke var vant til å ta viktige avgjørelser. Overraskelsen var derfor stor da han i all hast innkalte til en samling med enhver stormann og gudfryktige prest i mils omkrets. Et svar på landets vansker var kanskje i emning.

I mylderet av stemmer kunne man se de fløyelsklede adelsmenn, som instinktivt hadde trukket seg sammen til høyre side av hallen. Smykkede kniver, et tegn på deres høye stand, hang i deres belter, og alle dro seg nå i skjegget og hevet sine svartsmuskede øyenbryn i bekymring over dagens affærer. Aller helst ville de fleste komme seg hjem til egne gods, der brystvern og vakt gav vern, imens krydret etruskisk vin sløvet forstanden og thulske haremskvinner gav sin beroligende trøst. Møye var like lite kjent hos de høyere stender, som det var velkomment.

I den venstre siden av den opplyste salen befant Varunas presteskap seg, togakledde for å vise sin sparsommelighet, og glattbarberte for å vise sin fromhet overfor guddommen. Deres misnøye var kanskje større enn adelens, for de visste at kongen tok sitt råd fra vismannen Haphura, som hadde kommet hele veien fra Kuruksetra for å besøke landene i det ytterste vest. Det å ta råd fra en som tjente de mange hedenske guder i det fjerne øst var både skammelig og farefullt, mente de, men skjulte sin misnøye bak taktfulle bukk og lavmælte samtaler, der de brukte intrikate håndbevegelser for å understreke sine ord.

Kong Oswald, som satt henslenget på sin trone, betraktet det hele med et sløret blikk, som om i dype tanker. En mann som vandret gjennom tidsaldrene kunne knapt sammenligne ham med hans høyreiste forfedre, som med mannsnot skjernet bak sine kopperklede bryst hadde karvet ut dette riket fra mulden med sine kvasse spyd. Kongens kropp var kortvokst og grann, idet frilleblod rant fritt i hans årer. Hans runde ansikt var rynket i blekfete, fløyelsmyke folder. Det slett herkomst ikke kunne temme, nemlig en manns trening, ernæring

og oppvekst, var svekket av rikmannens bedagelige liv på fløyelskledde puter. Likevel kretset en statsmanns tanker ofte rundt i hans diademkledde hode, han manglet bare en profets røst og en krigers oppsyn til å virke kuende nok til å stilne adelens intriger. Ordflommen avtok og ble til små bekkers hvisking idet han reiste sin kropp fra sitt sete, grundende over de ord han nå ville mæle.

«Gøtlands høyreiste, ledere over de mange laug, Varunas fromme sønner, dere av det blå blod. Alle vet dere hvorfor dere er samlet til råds, siden ulykken har rammet oss alle på forskjellig vis. Steinbyggerens verk er styrtet i grus, Varunas templer skjendet av ukjente guddommers raseri. På jordene har hjordene flyktet i panikk, til svennenes og gjeterens sorg. Folket frykter sult og nød, og vender seg mot sine forvaltere og fedre for å lindre deres smerte.»

Bifallsord gikk gjennom forsamlingen. Nikkende kunne alle erkjenne at minst en av disse ulykkene hadde rammet seg selv.

«Jeg har rådført meg med spåmenn, astrologer og vismenn,» fortsatte kongen og nikket mot Haphura, den kuruksetriske stjernetyderen, som nå høyreist stod ved kongens høyre skulder. De knoklete hendene knuget en symbolkledd stav, og i hans lange, haukelignende ansikt skinte sorte øyne av forbudt kunnskap. En urolig hvisking gikk gjennom folkemassen, mest av alt hos presteskapet.

Malmting klang nå sannsigerens ord blant dem. «De eldgamle krøniker etterlatt av Zarathustra profeten, forteller om en navnløs ondskap som ligger i villmarken mot nord. Etter den herlige gullalders fall, ble et veldig tempel reist der av guder fra en fjern stjerne. Disse vandret hen med tiden, men deres tempel bestod. I deres fravær spredte en ond aura seg rundt landet, og frarøvet både folk og fe sin helse og sin forstand. For å stilne gudenes vrede, ble en ungmøy ledet inn i tempelet hvert hundrede år av et nå glemt folk, og viet til den ene gjenværende konge der. Slik ble landet rundt skånt.»

En bekymret mumling spredte seg rundt i forsamlingen. Mente virkelig Kong Oswald at de skulle ofre en av sine døtre, endog i et gammelt glemt hedensk ritual?

Kongen hevet hånden beroligende mot dem. «I min store medlidenhet med folket, og i mitt uendelige storsinn, vil jeg skjenke min yngste datter for å giftes bort til de guddommer som har kastet sin vrede over oss. Kun et offer av adelig byrd kan vel egne seg til å stilne gudens vrede, og hva er vel da bedre enn en kongsdatter?»

Et gisp gikk gjennom forsamlingen. Kunne en konge være så grusom? Mot sitt eget barn?

«Jeg vil tåle denne smerte, og døye min sorg vel vitende om at dette riket igjen skal forbli skånt. Måtte Varuna, om ingen andre, se til at det blir slik.»

Forsamlingen smilte, det å ha en altruistisk konge var ingen liten ting. Dessuten ville man slippe å få sin datter slept vekk fra seg, mens hun gråtende grep om sin fars favn. En herold erklærte at møtet var hevet, og hver mann bega seg til sitt. To høyreiste vakter trakk hovedporten til side, slik at følget kunne tusle ut i kveldsolen på sine slangeskinnsandaler eller lærstøvler.

Blikket til kong Oswald hvilte lenge på utgangen, inntil dørene ble slått igjen og kappet av de tynne lysfingrene til den døende solen der hun fortvilet strakte seg etter hjelp. Det var lenge siden Oswald hadde forsøkt å hjelpe, for mørket hvilte tyngre i hans palasser enn det noen natt kunne gjøre utenfor. Menn går igjennom et liv av stengsler, noen av fattigdom, andre av vonde omstendigheter.

Kong Oswald derimot, var en fange av tradisjon og sedvane.

Han sukket tungt. Kun to skikkelser stod nå igjen i tronsalen, den ene høyreist, kledd i en kutte. Han betraktet nå kongens ansikt idet han funderte over dagens hendelser.

«Egentlig er det intet stort tap for meg. Jeg har mange døtre, alle giftet bort. Fremtidens blodslinje er allerede sikret, og vel så det.» Kun skinnende øynene røpet at hans kalde ord ikke strømmet fra et like iskaldt hjerte. «Dessuten er hun den eneste som er urørt. En guddom vil neppe nøye seg med mindre.»

«Vi må sørge for at hun blir med frivillig. Hun må tro at hun går som brud til et ukjent kongedømme. Heldigvis er hun ung og naiv nok til å la seg narre av noe slikt.» Stjernetyderen tok seg til pannen, hvor en blå safir var festet til et gyldent diadem. «Hvilke soldater tror du forresten egner seg best til dette selvmordsoppdraget?» Stjernetyderen fikk det nesten til å høres ut som noe av det mest naturlige i verden.

«Jeg vil sende avgårde min elitetropp fra den mecklenburgske livgarden, som den feige kongen deres sendte meg i tributt etter at sønnen hans kidnappet min førstefødte datter. Så slipper vi i det minste noen klager fra folket om noen ikke skulle komme fra det i live. De er dessuten de best trenede og mest lojale soldatene jeg har, og hva annet kan vel de unge hjerters blod være til, annet enn for å spilles?» gryntet kongen tankefullt.

Haphura fulgte utbroderende opp: «For sikkerhets skyld har jeg sørget for at bryllupsferden får en dugelig veiviser, en nordboer fra byens fangehull skal lede an. Jeg har personlig forsikret meg om at han er av de som har kjennskap til tsjudenes farlige ødemark. Desperate menn tar alle muligheter, og at følget skal kidnappe din datter er utenkelig, den eneste utveien fra villmarken er Gøtland, om ei på en tsjudpil. De tror også at de vil bade i

gull ved gjenkomsten ...» Haphura smilte overbærende til de nordlige hedningenes etterhvert legendariske naivitet. Å lure dem var lettere enn å stjele melk fra ei ku.

Kongen nikkete vitende til dette, før han hastet av gårde til sin datters kammer, det var på tide at pikebarnet fikk nyhetene om «prinsen» som ventet i et fjernt land.

«Forresten, det var lurt av deg å tilby din datter, sa Haphura da kongen var på vei mot døren. Kongedømmet har lenge hvisket sin misnøye i mørke kroker og bak lukkede dører. Det har blitt hevdet at kongen er kraftløs og likegyldig. At en etterfølger burde gripe septeret. Men jeg er sikker på at ditt offer nå vil stilne slikt snakk.»

Kong Oswalds skuldre slunket seg sammen, og Haphuras høye latter slo ekko i skjærende hån der den skingrende ble kastet nedover de lange korridorene.

Frykten i deres hjerter

Serklenderen Shabbata gliste et tannløst smil, og fingret med sin spisse, svartsmuskede bart idet han betraktet den unge brünnheimingens brede og skinndekkede rygg. Mannen strålte av en utemmet livskraft og vitalitet, og hver bevegelse var preget av en sikkerhet og kyndighet som ikke fantes i vanlige menn født av en kvinne. Han skled rolig som en luskende gaupe gjennom det golde landskapet, og rundt ham knitret luften i brannen fra en mektig krigerånd. For hvert øyeblikk så det ut som hans jernmuskler kunne eksplodere i uhemmet dyrisk villskap.

Det var han som nå ledet an, i ytterkanten av det lille gøtlandske kongedømmet. Landskapet ville fra nå av gå over til endeløse myrer så lang øyet kunne se. Den eneste vegetasjonen var gult gress og myrull som bøndenes koner brukte til å tilvirke fine skjorter med. En tung dis var evigvarende her, og drev over små vannpytter som dansende skikkelser, snart for å løse seg opp, snart for å dannes påny. På hver side av pyttene var stien preget av dype gjørmehull som gjorde at brünnheimingens og serklenderens følge utrykte sin misnøye på måter som ville få en hore i Zansibar til å rødme.

To dager hadde gått siden de forlot grønne enger hvor sauer fortsatt kunne beite bekymringsløst, mens unge gjetere lå utstrakt i gresset med strå i munnen. De hadde svært så nysgjerrig betraktet den armerte kolonnen under noen svære filthatter, før de lot tankene gli av gårde i drømmers lune farvann, slik som skyene seilte over på et lett pust fra vinden den vidfarne med en svak rumling. Bøndene i dette området var for dumme til å skjønne noe av storfolkets aktiviteter uansett, og derfor hadde de en lei tendens til å ta uforståelige ting med stor ro, inntil en eller annen kongelig utsending kom og skrek dem opp i ansiktet.

Blikket til den kløktige tusenkunstneren vandret over til den silkekledde bærestolen til Symona, prinsessen som nå gikk til sin såkalte brudgom. Bak de gjennomsiktige forhengene kunne han så vidt skimte melkehvit hud og yppige former. Øynene hans lyste i dårlig skjult begjær. Jenta hadde knapt fylt atten somre, og hadde levd et skjermet liv. Oppvartet av tjenestepiker, og fengslet bak gullgitter, var hodet hennes sikkert blitt fylt opp med håpløse romantiske forestillinger om verden der ute.

Shabatta var sikker på at han kunne forlede hennes unge sinn med sine tungekunster og erfaring. Kanskje bygge opp forventninger om kjærlighet og føleri rundt seg selv, bare for å skjule det bak sitt barske og mandige ytre. Dette ville få henne til å naivt kaste seg inn i hans

grådige favntak. Ja visst, gullburet var åpnet, bare synd at en hjerteløs gud og ingen mann med varmt blod skulle få gripe etter det myke og saftige innenfor.

En fuktig rot gjorde slutt på videre dagdrømming, og den verdensvante livskunstneren måtte rette sin nesegruse beundring mot et innbydende myrhull. Han gispet etter luft og kom seg på bena, med brunt vann dryppende nedover det finkjemmede skjegget og de luftige klærne. En rungende latter møtte ham, og bak fløyelsforhenget kunne han høre en barnslig knising. Til og med de fire kraftige bærerne måtte trekke på smilebåndet. De var evnukker som hadde mistet manndommen i tolvårsalderen, og nå bar kraftige krumsabler under beltet i stedet. De glattbarberte hodene viste at de hadde vokst opp i et Varunatempel.

«Måtte den ærbare Kilili forbanne deg, du stinkende serker. Kanskje trengte du et bad, men fortsetter du slik kan det hende vi blir kastet tilbake i fangehullene alle som en!» Den vanligvis dystre nordboen kastet den gyldenbrune manken bakover, og brøt ut i hjertemild latter. De stålblå øynene glitret i et sjeldent glimt av munterhet.

Hermund, serkerens aller beste venn, hastet til ham og hjalp han med å børste gjørme fra den de fargerike klærne hans. «Nordboen har rett, gudene må ha smilt til oss den dagen da gamle Oswald fant ut at han trengte en håndfull lykkejegere til å vise vei gjennom tsjudenes villmark. Uten Freys kunnskap ville vel vi alle sittet og råtnet i Götlands mørkeste hull fremdeles.»

«Vel, vi hadde ikke havnet i det stinkende hullet til å begynne med, hadde ikke Frey foreslått at vi skulle rane den fønikiske kjøpmannen for alt han eide og har.» Et blick på det morske uttrykket til brünnheimingen fikk røveren til å svelge tungt.

«Ehm ... men ingen kunne jo ha visst at kjøpmannen, måtte Asmodai den svikeyfulle ta øynene hans, hadde fått beskyttelse av kongens personlige elitevakt.» Han slapp ut et lettelsens sukk da nordboen gikk forbi ham og med en håndbevegelse signaliserte at de skulle sette i bevegelse igjen. Serklenderen konkluderte at noen følgesvenner gir god hjelp og beskyttelse, så lenge deres raseri og muskelkraft rettes i riktig retning.

Som en avhugget mark skled den lille kolonnen videre over det fuktige landskapet. Kongen hadde satset på at list og beskjedenhet skulle få prinsessen trygt fram til målet, ikke et brautende hærtog som uten tvil ville tiltrekke uønsket oppmerksomhet fra tsjudenes mange øyne og ører. I tillegg til prinsessen og de fire bærerne, var Armand de Périgord med, en Varunaprest som med sin størrelse fikk enhver vanlig mann til å se ut som en sped ungdom. Han hadde nok omvendt flere sjeler med et bydende utseende som kunne skremme vettet av enhver om man støtte på ham i et trangt smug om kvelden, enn ved tårevåt jammer om Sheols helvetespøler og gleden ved et ydmykt liv. På den kraftige skulderen bar han en veldig

hammer som var innrisset med mystiske symboler, og som var sagt å ha blitt badet i Varunas rene kilde i Medina. Den hadde vært i Varunatempelets eie i 15 generasjoner. Ja, et fryktelig våpen var det virkelig, svunget av en djevel i kjole og kjortel.

Kongen hadde også sendt tretti av sine personlige mecklenburgske elitevakter, der det var noen som selv hadde vært med på å legge brünnheimingen og hans tvilsomme venner i lenker. De hadde fortsatt blåmerker etter at halvmennesket hadde slått rundt seg med lenkene, men en armbrøst rettet mot hjertet har en meget overtalende evne mot selv det mest gjenstridige beist i menneskeham. Det var staute karer, håndplukket. De var bevæpnet med et langspyd hver, samt en sabel hendig ved beltet. Solen blinket i de blankpolerte, spisse hjelmene deres, og uniformene kunne nok smelte mangt et ungpikkehjerte. De var likevel langt fra trøstende hender nå, og gryntet under den tunge oppakningen og de runde skjoldene de bar på ryggen.

Så var det Frey. Drapsmann, røver og i manges øyne ikke stort bedre enn et umælende beist, født som han var i en nordlig stamme. Det var hans dyriske selv som nå ledet an på sandalkledde føtter. Han var kledd i en rød tunika som gikk ned til knærne, som et bredt belte med en kostelig sølvspenne holdt på plass. Et kort minkskinn var slengt over skuldrene, festet til halsen i noen enkle lærreimer. Det var nok mest til pynt, for en nordbo som kunne ha sovet nedgravd i snøen, trenger lite å varme seg på når det er sommer. I den grove neven bar han et enkelt spyd, og på den brede ryggen var det festet et mektig slagsverd, smidd i hittitisk stål. Sliren var innpakket i pels, slik at han unngikk gnagsår, og kunne bevege seg stille. To tykke håndledd var dekket av armbånd støp i bronse, innskribert med runer som bare kunne stamme fra Thule eller Vendland. Nordboen hadde allerede rukket å besøke disse to rikene i den mest vindblåste delen av verden i løpet av sitt korte liv.

Med seg hadde han de to veifarende bandittene Shabbata og Hermund. Shabbata var liten av vekst, slik som de fleste serklendere. Han hadde blåsvart hår med en like sort bart under en krokete nese, noe som dårlig skjulte mannens yrke som løgner, kvinnerøver og tyv. To snirklete sko indikerte et visst snobberi, selv om ei blind kjerring kunne se at det var dårlige kopier av slangeskinn. I det purpurfargede beltet var det festet en krum kniv, annet våpen bar han ikke åpenlyst, selv om gudene alene kunne vite hvor mange skjulte kniver, dirker og forgiftede kastepiler han ellers bar med seg i de posete klærne.

Hermund var høy og slank, fra det fjerne Svitjod. Øynene var små og skrå, og det skittenblonde håret hang ned i to fletter mot brystet. Den senete kroppen gav god utholdenhet, og livet på det værharde steppelandet hadde gjort ham til en herdet mann. Mer direkte, både i livsførsel og kamp enn Shabbata, bar han en stav hvor en stridskølle var festet til en lenke. Et

kort sverd hang ved beltet, og en enkel ringbrynje var ment for å stoppe en eventuelt tsjudkniv mot hjertet.

Aller bakerst lusket Hiomedes, en boklærd og vis mann kledd i en enkel, brun kutte. Han hadde selv insistert på å være med på ferden, for han mente seg å ha kunnskap om det glemte tempelet i villmarken. Sannheten var at han ynket seg over å miste Symona, et barn som med sitt lynne og unge naivitet hadde rørt ved hans hjerte i alderdommen. Gjennom oppveksten hadde han etter hvert begynt å se på henne som sin egen datter, når hun ulydig stakk nesen i papyrusrullene hans for å lese om fjerne land og riker. Nå ville han følge med, enten for å finne på en siste desperat løsning, eller for å se det eneste han hadde kjært i verden bli tatt bort. Han priste seg lykkelig over at pikebarnet fremdeles var frydefullt uvitende overfor den skjebnen hennes far og den tusen ganger forbannede Haphura hadde plottet ut. Stjernetyderens innflytelse i palasset hadde vokst, ja, endog over kongen selv. I hånden holdt han en knudrete eikestav, og knoklene rundt den hvitnet mer enn en gang.

«Fordømt, det er kun myggen som kan trives i dette landet,» utbrøt serklenderen og klapset seg på kinnet og gned seg i ansiktet. Det nærmet seg skumringstider, og de fleste var tunge i beina, våte og kalde til margen. Som en bie mot en honningkrukke hadde tyven instinktivt trukket bakover i kolonnen, mot bærestolen. Sommersolen gav fortsatt lys, lys nok til å se de grå svermene som grådige søkte seg mot naken hud.

«Merkelig, man skulle tro du følte et visst slektskap med dem,» svarte presten bryskt. «Kanskje du hører hjemme her?»

«I løpet av et helt liv som en ærbar tyv etter Adramalechs lover, kunne jeg ikke håpe på å tilrane meg så mye av godtroende folks penger som det Varunaprester gjør når de messer om evig fortapelse og synd. Ha! En evighet i helvete kan kun unnflys ved å kjøpe avlate fra fete presters allerede bugnende bord!» Tyven måtte bite seg i tungen, han hadde det med å terge på seg sterkere fiender med endeløst ordkløveri. Dessuten var denne enorm, og det var ikke godt å si hvor langt tålmodigheten hans kunne strekkes. De gikk i stillhet deretter, hver mann tenkende sitt.

Endelig ble det gjort holdt der fremme, de hadde nådd et relativt tørt område der det kunne slås leir. Til venstre var det en liten dam hvor svaiende siv vokste, og til høyre myrull og et gammelt tre. Frey lente ryggen sin mot det, og overvåket de andre imens de kvittet seg med oppakningen sin og hastig la ut tepperullene.

Prinsessen hoppet lettvent ut av bærestolen og strakte seg dovent idet hennes grønne øyne overvåket de fire evnukkene som umælende nå satte opp et fint dekorert telt. Det lange, lysebrune håret blafret i kveldsvinden, og en ufrivillig hutring gikk igjennom den yndige

kroppen hennes. Frey betraktet henne med et dystert mine, mest av alt tenkte han på henne som en fortapt trostunge som hadde tumlet ut av redet og nå trykket skjelvende imot skogbunnen. Han kunne ikke skjønne at Oswald ville sende henne ut i ødemarken slik. Da hun snudde seg, møttes blikkene deres seg, lik en isvind fra nord fanger et skjørt blad og kaster det rundt. Hun så straks ned, hans barske ytre skremte henne, selv om hun av kongelig byrd ikke kunne vise det. Et trassig mot flammet opp i brystet hennes, og hun hevet haken stolt.

«Selv om du er både kasteløs og vantro, kan vel du også gjøre litt nytte for deg. Hvorfor hugger du for eksempel ikke opp det treet bak deg? Vi kunne trenge litt varme.»

«Det er ikke klokt, deres høyhet. Vi vet ikke hvilke skadedyr ilden kunne tiltrekke.» Frey brukte sin enkle, men effektive logikk. Han var dessuten ikke vant til å bli kommandert rundt av små pikebarn.

«Tullprat! Er menn fra nord alltid så bekymret? Du sa jo selv at den nærmeste tsjudstammen er bosatt flere dagsmarsjer unna dette området. Se å sett i gang!» Frey trakk på skuldrene og gryntet. Med en liten håndøks som en av soldatene rakte ham, gjorde han treet til pinneved. Symona undertrykte et barnslig smil da hun betraktet det effektive arbeidet i øyekroken.

Bålet flammet opp like etterpå lik et bluss mot den mørkkledde skydomen til himmelguden Varuna. Ildfluer danset over det, som om de i sjalusi ville lyse bedre for menneskene under. Disse undret seg da lysene en etter en ble slukket, svidd av deres egen flamme. Sivilisasjonens mange barn kunne være stolte av å ha fått bragt sin kultiverende brann til ødemarken.

En av soldatene kikket nysgjerrig på de tre vandrerne som var med på ferden. Disse stolte han minst på, for deres motiver var ukjente. «Hva er det for en juvel, som gløder lik jordens hjerte på brystet ditt?»

Hermund, som var i ferd med å fortære et enkelt måltid fra kokekaret som stod på bålet, svelget tungt. Blodkrystallen, som han alltid bar på seg, hadde falt ut fra skjorten, og glitret nå utfordrende i halvlyset.

«Den ble gitt til meg av min far, som fant den en gang vi jaktet sammen i ødemarken. Tundraens endeløse jernhav førte oss til stedet, der himmel og jord kommer sammen for å skape skjønnhet, og krystallen lå blinkende på en steinhelle i påvente av vår ankomst.»

Soldatene lente seg nærmere for å høre samtalen.

«Er du ikke redd for at den skal bli stjålet? Jeg mener ikke at vi ville gjort noe slik, men denne tidsalderen er fylt til randen av tyver og illgjerningsmenn.»

«Det som skjer, skjer. En mann kan ikke hindre skjebnen, bare gå den i møte med faste steg» Hans forfedres fatalisme skinte igjennom, og et plutselig innfall gjorde den vanligvis fāmælte karen snakkesalig.

«For meg betyr den mer enn pengene den er verdt, eller minnene dets funklende dyp inneholder. Den har blitt et symbol for båndet mellom meg og mitt folk, nå som vi er atskilt. Dessverre er min stamme nå døende, og det er lite jeg kan gjøre for å stanse gudenes kurs mot undergangen.»

«Hva er det for feigt snakk? Om fiender truet, ville jeg være den første til å trekke våpen mot -.» Soldaten ble avbrutt midt i setningen, da Shabbatas hånd la seg tungt som en stein på skulderen hans.

Hermund fortrakk ikke en mine, og bare stirret inn i flammene mens han berettet om sitt folks ulykke. «Om det bare var et spørsmål om mannmot på slagmarken, ville jeg ikke flakket rundt her. Dessverre er de svekket av sløvende opiumsplanter, som nå dyrkes i overflod der grøden før vokste. Adelsstanden er feig og bryr seg kun om sin egen nytelse, og alt bøndene gjør, er å misunne dem deres velstand. Mens folket vokser seg svakt og dumt, vokser også våre fiender som sikler etter vår rikdom. Snart vil de ha kolonisert vårt eldgamle land fullstendig, enten i form av våpenmakt, eller gjennom å gjøre kvinnene sine tunge med barn. Det er gudenes vilje.»

«Det er ikke sant! Jeg tror en mann kan forandre sin skjebne, og at han kan ha noe å tilby sitt folk.» Prinsesse Symona hadde sneket seg inn på mennene lik et ulydig barn, og hadde fått med seg det meste av samtalen. Et fortumlet gisp gikk igjennom gruppen av menn, som ikke var vant til å ha kongelig selskap. De hvite silkegevantene gjorde dessuten fint lite for å skjule konturene av en kvinne som tegnet seg fra flammen av leirbålet, og hun stod med hendene på hoften i en stille utfordring til enhver som ville si henne imot.

«Prinsesse, du burde ikke være her. Det er tryggere i teltet, la meg -» Hiomedes grep rundt prinsessen for å lede henne bort, bare for å bli viftet bort lik en flue som forsøker å sette seg på en svales bryst. Hennes frimodighet kunne han kanskje ikke hindre, men han ble stående beskyttende bak henne likevel.

«Hva med deg, nordboer? Hva mener du om å kjempe for å få sin vilje?»

Den dystre Frey hadde ikke sagt et ord under hele samtalen, men løftet nå langsomt sin gyldenbrune hårmanke og slo hendene ut. «Jeg ble brakt skrikende inn i denne verden ved vinterstider, født naken inn i et mørkt og dunkelt land med talløse torner som min krybbe. Ofte hørte jeg nordavinden ule om kapp med menns dødsskrik da lagnadens kvasse kroker boret seg inn i oss sårbare stakkarer. Jeg vet hva det vil si å kjempe for å overleve. Donar er

ingen nåderik og barmhjertig gud, der han gav liv til livløse for å se dem kjempe og dø i kamptummelen. Bare slik kan han velge seg ut de beste av krigere til det store slaget som en gang skal komme. Mot Jotnenes fryktelige krefter kan kun den beste vente seg seier. Fra min skaper får jeg intet, annet enn en hånlig latter når jeg selv bukker under.»

«Der ser du. Mennesker er ikke kun nikkedukker under gudenes vilje. Man kan selv oppfylle sine ønsker og tvinge verden under sin vilje. Enten det nå er med en sterk arm eller med godt anvendt kvinnelist. Prinsessen smilte triumferende, og et mystisk lys danset i øynene der de funklet mer hemmelighetsfulle enn små smaragder.

Brünnheimingen gryntet til svar. «Man bør ikke tirre gudene, de er bedre enn oss. Hva er vel vi mennesker, annet enn fluktige skygger i denne verden, og bleke sjeler i den neste? Vi nordboere verdsetter ikke rikdom slik som sørlige lavlandsmenn, det skaper kun forfall. En manns eneste glede finner han i striden, og ingenting mer. Det er med stålet, ikke pløgen at man kan høste ære. Kun slik kan man tre inn i gudenes bolig, enten det er på Donars høye fjell eller Wodens Valhall, eller Ymirs Gimle.»

Hiomedes, som hadde stått lent mot eikestaven med furer i pannen, gikk nå foran prinsessen. «Alt vi mennesker gjør, har en årsak i noe annet. Slikt sett er alt forutbestemt. Men tro hva du vil, nordbo, la oss se om ditt sverd kan høste grøden av evig ære. Mannen som løper med bue og pil i skogen, ivrig etter å felle hjorten med sine piler, kan ofte vise til mindre enn den som sitter tålmodig og venter ved vannhullet. Varunas nåde fåes av hardt arbeid og ydmykhet, og slik sett er den fattigste bonde tusen ganger mer velsignet enn den rikeste krigsherre.» Hiomedes smilte, hans boklige lærdom hadde nok en gang fått bukt med latterlig overtro.

«Et jaget vilt er vakrest i spranget, like før pilen borer seg inn i dets hjerte. Det mente mine fedre, og det mener jeg.» Serkeren, som aldri var langt ifra vennens side, grep nå inn. «Ofte er det vanskeligere å drepe et dyr enn et menneske, fordi dyret ikke har noen røst til sine klagerop. Kun øynene lyser i smerte, idet dødsangsten griper om hjertet.»

«Hah! Det er det vakre med både mennesker og dyr. Frykten i deres hjerter!» Utbruddet kom fra den veldige Armand, men det så straks ut som han angret seg. Han ble sittende å fingre med skaftet på hammeren sin. Ingen sa noe etter det.

I det fjerne kunne man høre en ugle som tutet sørgmodig, og brünnheimingen rykket til, før han slo det av seg og døde av, halvt i søvn, halvt våken. Prinsessen, som nå befant seg i teltet, bevoktet av sine fire bærere, var fornøyd med å ha funnet seg en meningsfelle, selv om mannens tungsinn plaget henne.

Et godt kast

Timene strakte seg av sted. Brünnheimingen trasket av gårde med kastespydet i hånden for å avløse vakten. Et beksvart mørke hadde funnet veien fra himmelen til menneskene under, og ildfluene lyste nå sterkere enn glørne fra det døende bålet. Hans sandalkledde føtter sank delvis ned i den bløte marken, men bevegde seg alltid for fort og for lydløst til at de sank ned. Han anstrengte øynene for å se bedre i skyggene, og fikk se vakten som satt med ryggen til på en stein. Spydet hvilte på akselen.

«Donar ta meg om du sover på vakt, mann!» En nagende tvil satte seg i brystet idet han la hånden på skulderen hans. Hodet veltet bakover, og en gapende, blodrød flenge åpnet seg der mannens strupe hadde vært.

«Hva i alle helvet -» Frey kunne kjenne en senete arm som snodde seg rundt halsen og trakk hodet tilbake. Den isende frykten ble erstattet av et dyrisk instinkt, og han kastet seg med all kraft bakover for å lande med ryggen på noe mykt og sårbart. Et halvkvalt stønn hørtes like ved øret, og en kniv landet harmløst i bakken utenfor rekkevidde. Det var ikke tid til å trekke noe våpen, og han støtte albuen hurtig ned mot overfallsmannen. Jerngrepet rundt halsen lettet, idet et par ribbein brast. Et nytt voldsomt slag, og han var fri. Han kunne kjenne den ukjente fiendens blod sprute mot nakken, og han virvlet rundt.

Selv før han knuste motstanderens strupe med begge hender, visste han at det var en tsjud. Et glimt av forståelse gikk gjennom hjernen hans i løpet av et halvt hjerteslag. Tsjudene hadde brukt siv som pusterør for å krysse dammen, og et ukjent antall av dem kunne være en armlengde unna. Han slo alle tanker til side, da han med en bevegelse kom seg på bena og trakk slagsverdet som alltid hang parat på ryggen.

En pil suste forbi øret, og Frey sprang straks i retningen den kom ifra. Øynene hans kunne nå skjelne flere hvite skikkelser i mørket. Det hittitiske stålet hvislet sin dødelige sang, og en arm og et spyd ble hugget tvert av. Et forferdelig vræl ble ledsaget av brünnheimingens rungende krigsrop. Et annet spyd risset opp siden, men Freys slagsverd gikk opp i en bue og landet med en kvalmende lyd i et ubeskyttet hode.

Den tsjuden som i blinde hadde skutt pilen og stod et stykke unna sine uheldige brødre, ble grepet av en lammende frykt. På noen øyeblikk hadde noe drept hans frender, som han hadde delt både blod og mat med. Han kunne føle at dette ikke var noen klossete gøtlender, men noe som var like ett med villmarken som seg selv. Da han kunne høre larm og rop fra leiren like ved, løste den paralyserende frykten seg i desperate tanker om flukt. Han

kastet alt han hadde i hendene og stupte ned i det iskalde vannet. Med kraftige tak holdt han seg under vann så lenge han klarte, inntil sviende lunger trakk ham mot overflaten.

«Varuna forbanne meg, ditt hedenske beist, hva skjer!?» Den gøtlandske vaktkommandanten skar tenner idet han så de forvridde kroppene rundt seg, og med et trukket sverd skulle han til å komme med et utrop til. En kraftig hånd la seg over munnen hans, og brünnheimingen gjorde tegn til at han skulle være stille. En plaskende lyd hørtes i dammen bortenfor, og vannet var like mørkt som himmelen over.

Nordboen bøyd seg ned og løftet opp spydet han hadde mistet i kamptummelen. Tankefullt veide han det i hånden, før hans mektige arm skjød bakover og sendte det med stor kraft i retning av lyden. Et hyl ble etterfulgt av en gurgling, idet tsjuden ble omfavnet av døden og sank ned i det ventende dypet.

«Fordømt,» sa brünnheimingen.

«Hva klager du over,» utbrøt vakten. «Sjelden har jeg sett et slikt kast.»

«Det er som en barnelek å regne i bygdene hjemme,» svarte nordboen. «Men det er dumt å kaste bort et godt spyd som man har betalt i dyre dommer for, og som man godt kunne ha bruk for senere.»

Marsjerende føtter og bevæpnede menn ankom åstedet til den korte, men fryktinngytende kampen. Grålysningen varslet at en blek sol atter skulle stige for å varme dem, men det synet som møtte dem kunne isne selve sjelen. På den fuktige marken lå en av kompanjongene deres med hodet halvt avskåret. Han hadde visst blitt tatt helt uforvarende.

Ved ham lå en mindre skikkelse, med fjær i det svarte håret og symboler som var risset som arr ned armene. Tungen stakk grotesk ut av kjeften og hodet hang i en umulig stilling. Underdelen av brystkassen var trykket inn, som om en av de rasende villoksene som farer løpsk på baskernes solsvidde sletter hadde stanget løs på stakkaren. Et stykke lengre bort lå to andre forvridde skikkelser som for kort tid siden hadde vært levende mennesker. Dyrefeller var slengt over skuldrene deres, og sorte øyne stirret nå tomt inn i evigheten. En lå med splintret skalle helt ned til tennene, slik at hjernemassen tørt utover ansiktet. I lærbeltet hadde han en lett flintøks og et spyd lå foran ham. Den andre hadde mistet armen ved skulderen og et sår gikk videre inn i kroppen. Det enkle spydet med flintspiss lå fortsatt fast i hånden som nå var atskilt fra resten av kroppen.

En pøl av blod trakk ned i myren, som grådig drakk det til seg. Det var som om selve landskapet nå hadde blitt en uant, veldig fiende, tørstende etter deres blod.

«Vi må vekk herfra! Vekk, før det kommer flere av disse fjærkleddede djevlene!» skrek en av de yngste i den lille flokken med soldater. Ansiktet var hvitnet, han hadde sjelden stått så nært muligheten til en rå og brutal død.

«Nei. Dette var et jaktlag. De må ha kommet hit for å jakte på myrfugl. Stammen vil kanskje ikke savne dem før flere dager er gått, og da vil vi være langt unna. Djevlene må ha trodd at de kunne ta et par av oss ustraffet før de tilkalte forsterkninger. Uansett er det ingen grunn til å flykte hals over hode.» Frey, som vanligvis så svært så godlynt ut var nå et fryktelig skue, og med gnistrende blå øyne stod han som en hevnerende gud over likene. I siden hadde han en liten flenge som det fortsatt seiv blod fra. Han vørte den like lite som en vanlig mann bryr seg om et myggstikk.

«Tsjudene vil tro at jegerne deres ble drept av et fiendtlig folkeslag, eller til og med en nabostamme. De vil ikke vente at vi marsjerer inn i villmarken deres, i stedet for ut.»

Kanskje var det noe i stemmen hans, den faste og stødige fornuften som gjorde at mennene fikk bekjempet panikken som satte seg i magen. Eller kanskje det bare det at de fryktet ham mer enn de fryktet tsjudene. I effektiv ordren ble leiren pakket opp, og det ble nytt et enkelt, kaldt måltid. Den døde kameraten ble lagt i et hull gravd i torven som hastig ble dekket over. Det var ingen tid for noen skikkelig begravelse, og mannens hjelm, tred på spydet, ble hans minnesmerke. De ble enige om at brünnheimingen, som tross alt hadde hevnet hans død, skulle overrekkes de få sølvmyntene han eide. Tsjudene lot de ligge, og følget satte atter i bevegelse.

Den strie sølvfloden

Ferden gikk hurtig over det forrevne landskapet, som nå var opplyst av en stirrende og ondsinnet sol på den alltid fjerne himmelhvelvingen. De fleste marsjerte med senket blikk, og tørsten slet i halsen som tusen spyfluer fråtser på et råtnende lik. Ingen våget å stoppe for å se om det sykelig fargede myrvannet var drikkelig, for ennå var frykten for villmenn større enn noe annet kroppslig begjær. Mest av alt slet de fire evnukkene under sin kongelige byrde, som nok nå hadde våknet fra en drømmetilværelse i de kongelige palasser til en marerittaktig virkelighet. Bærernes hele tilværelse bestod likevel kun av å utholde, enten det var menns forakt, kvinners medlidenhet eller kroppens lemlestelse. Det var ikke annerledes nå. Etter hvert kunne man se flere og flere vekster springe ut fra den ugjestmilde marken, som om de ville suge til seg myrens råtnende vesen. Dette gjenspeilet seg i forvridde greiner og brune blader, intet tre er annet enn omgivelsene det vokser på.

Frey, som hadde løpt i forveien for å speide, stod nå ventende på en bakketopp, og mennene undret seg over reisningen i landskapet. Kunne det være at de skulle få stå på stødig grunn igjen? Kraftige ben løp ivrig over den mosekledde bakkekammen, til de befant seg på toppen ved stifinnerens side.

«Trær!» utbrøt veiviseren deres mens han løftet armene. Sjelden hadde et slikt dagligdags syn virket så kjært på lavlandsmennene, og flere falt på knær da de øynet den grønne åpenbaringen foran seg. Kraftige stammer strakte seg mot himmelen et stykke unna, lik fingrene til en av oldtidens kjemper. De kunne kjenne at marken hadde hevet seg betraktelig under føttene. Fra nå av skulle de vandre på et rikt jordsmonn, ikke ulikt det de hadde vokst opp med på de talløse gårdene i Mecklenburg. Flere forbannet stille de uverdige tsjudene som holdt til her, og drømte om å føre jernkledde legioner med vaiende bannere hit for å slavebinde det hedenske folkeslaget. Drømmer om å legge nytt land under ploegen var ikke sjeldent i de sørlige landene.

«Det lukter friskt her, og jeg kan høre sildrende bekker i nærheten. En av sideelvene til sølvfloden den syngende kan ikke være langt unna.» Glade utrop hørtes fra gruppen som samlet seg rundt ham. Endelig skulle de få leske tørre struper, og vaske av seg stanken av både myr og vonde opplevelser.

«Stille, dere tåper. Der den strie sølvfloden er, myldrer det også av enda striere tsjuder. Slik har det alltid vært. Dette nordlige landet hater fiender, mot øst ligger restene av garnisonen til general Hadrian, som ble ødelagt av mitt folk for noen mannsaldre siden. Fra nå

av beveger vi oss stille og med våpnene klare, det er ikke godt å si hva vi kan møte på.»

Mennene bleknet da de hørte om den ambisiøse general Hadrian og hans ublide skjebne, det var mindre enn fem tiår siden storparten av de nordlige stammene hadde slått seg sammen for å fjerne det de alle så på som inntrengere. Ville vendere, fryktelige falishere, brautende brünnheiminger og tangstinkende thulinger hadde midlertidig fått lagt fra seg sine mange stammefeider. Med den overmakten denne uhørte pakten representerte, hadde de greid å storme murene på garnisonen, og grove slagvåpen hadde revet ned portene og slaktet de innenfor. Mer enn en husket fortsatt slektninger som var omkommet under angrepet. Ingen av de nordlige stammene var overmåte gjestfrie, og særlig var ikke nybyggere vel mottatt. Det at general Hadrian beskyttet hundrevis av nybyggerfamilier med sin formidable kontingent var nok utslagsgivende for denne voldsåden, og hva som hadde hendt med disse familiene etter det militære nederlaget var noe det fortsatt ble hvisket om når man skulle understreke nordboernes nærmest dyriske natur.

Heldigvis var soldatene altfor glade over å se fast grunn igjen til at de tenkte på å hevne seg på Frey der han stod. Det spørs om dette storsinnet ville vare når utsiktene ble dårligere, noe de jo også var dømt til å bli.

Snart var solen skjermet av grønne greiner, og følget ble oppslukt av den ventende skogen. Mellom eldgamle eiketrær og over bugnende bregner vandret de, og fulgte dyrestier som må ha vært der siden de velsignede nasjonene av Varunas nåde ble til. Fuglesang hørtes innimellom trærne, og iblant en rasling og tasling som ikke ble til av menneskelige føtter. I denne ødemarken var menn fra kultiverte landskaper like mye hjemme som snøflak i en av Aegyptos mange ørkener.

De gikk på ordnede rekker hvor soldatene var forrest. Bakover i kolonnen var Prinsessens bærestol som Armand nesten tårnet over med sitt fryktinngytende utseende. Til slutt kom Hiomedes, som var opptatt med å fortelle om ulike fuglearter i de nordlige landene til serkeren og svtjodingen. Han bevegde seg overraskende lettfotet til å være en gammel mann, det var åpenbart at han ikke hadde sittet inne i et opplyst kammer med papyrusruller hele livet.

Mest uvel var kanskje serkeren, hans ørkenavlede folk var ikke vant til å være omsluttet av ranke trestammer og greiner som svaiet i vinden. Nå flakket øynene hans hit og dit etter enhver ukjent skogslyd. Trærne syntes ham å komme til liv, der de strakte seg truende imot ham, og røttene ble til slanger som ville tvinne seg rundt føttene hans. Dette var den største skogen han hadde sett, og den første han var i uten å se noen utgang.

«Gi meg en rask hest og åpen mark hvor vinden fritt kan suse i håret, ikke dette morkne, innestengte helvetet. Om en mann ikke kan løpe uten å bli hindret, er han jo en fange. Jeg tror alle er fanger i denne skogen.»

Hans fāmælte venn Hermund nikket enig. Selv om han ikke var en byrotte slik som serkeren, var også hans hjemland fattig på skoger. Men hans reiser hadde ført ham til ukjente steder før, hvorfor frykte dette?

Snart gjorde den speidende Frey tegn til at de skulle gjøre holdt med knyttet neve, mens han stirret ned ett hegg som var overgrodd av forskjellig vegetasjon. Med et smil snudde han seg mot dem.

«Det er en grunn elv der nede, med en banke vi kan sitte på. Om vi skal møte døden, skader det ikke å være nyvasket. Legg fra dere utstyret her, så klatrer vi ned. Jeg tror ikke det er mange tsjuder som ferdes i dette området.»

Det meste av sekker og kokekar ble lagt i en rekke langs stien, og spydene ble stablet i en bunt mot et tre. To menn ble satt igjen med trukne sabler og et årvåkent blikk. Resten bega seg for å kravle på alle fire nedover det bratte hegget, som det uheldigvis vokste brennesle i.

Etter mye banning og styr var de nede, og kunne slukke den verste tørsten i det klunkende vannet. Noen stirret med en bekymret mine på den andre siden av bredden, men siden veiviseren hadde forsikret dem om at ingen fiende var i nærheten, fikk de trukket av seg de klamme lærstøvlene. Snart vasset de bekymringsløst rundt i den forfriskende strømmen. Vannflasker ble fylt til randen, og selv om vannet var iskaldt, begav noen seg til å bade.

Etter hvert klatret to menn opp for å avløse de to vaktene, som nå klossete tok seg til elvebredden. Stor var overraskelsen da prinsessen selv kløv ned fra den bratte bakken, og selv om hun hadde brannsårl på leggene etter brenneslene, tok hun det med et tappert smil.

«Jeg tenker jeg tar meg et bad. Det sømmer seg ikke for en prinsesse å lukte myrvann. Uansett undrer jeg over hvorfor min kommende ektemann vil bo så langt ute i ødemarken. Jeg håper virkelig han er tilstrekkelig forfinet i Gudsfruktende høykultur og av god nok herkomst til å være verdig min hånd.»

Hiomedes gikk straks bort til henne, som han ville skjerme henne fra de brennende blikkene som festet seg på den slanke kroppen, hvor fyldige hofter og en allerede velutviklet barm kunne fordrive all fornuft med sin vuggende gange. De mecklenburgske soldatene var veldannede nok til å se ned, men man kunne aldri vite med følgets mer tvilsomme elementer.

«Deres høyhet, det er nok best du forfrisker deg selv bortenfor elvesvingen der borte. La meg bli med deg, og se til at alt går riktig for seg. Husk at dette ikke akkurat er de kongelige palasser, hvor du har et halvt dusin tjenerinner til å ta seg av deg.»

Hiomedes førte den lettkledde skikkelsen bort fra alle de stjålne øyenkast han var sikker på ble rettet i deres retning, og satte seg på en stor stein med staven inntil seg da hun kastet de få plaggene hun hadde på kroppen. I tråd med sin strenge oppdragelse foldet hun klærne pertentlig sammen før hun la dem fra seg ved hans side. Stående foran ham løsnet hun på hårbåndet med et megetsigende sukk, som blåste flere lokker bort fra ansiktet som alt i alt så ganske så brydd ut, der pannen var rynket i bekymring. Så glattet rynkene seg ut, og noe ved henne mildnet av å se på formynderen, slik at et strålende og varmt smil heller fikk komme for dagen. Det gjorde lite for å betrygge Hiomedes.

Kun et veldig frimodig pikebarn ville gått til en tropp soldater og røvere kun iført lendelede og brystholder. Bare en beskyttende hånd ville hindre at hun startet livet som kvinne på skjendig og bestialsk vis, slik at hvert et smil ble hvisket ut og det livlige lyset sloknet i det vakre ansiktet ... Hiomedes var gammel, ja, eldgammel i forhold til den alder en mann kunne håpe på nå i denne nyfødte jernalderen. Men selv en gammel mann kan se skjønnheten i kvinner. Heldigvis så han på henne som sin egen datter, noe som gjorde jobben som vokter mye lettere.

Da den nakne skikkelsen bøyd seg forover for å vaske håret i den steinete elven, var han sikker på at selv en evnukk ville få vekket sin lidenskap. Han svelget tungt. Heldigvis stod en av de kraftige bærerne med armene i kors midt i den dreierende elvesvingen, slik at noen andre ikke fikk med seg nettopp denne delen av landskapet.

«Usj, jeg lurer på hvorfor vannet er så kaldt? Er det alltid slik her? Men de fæle nordlige folkeslagene fortjener ikke bedre. Tsjuder og villmenn, pføy! Fortell mer om min kommende husbond, Hiomedes! Tanken på ham gjør at dette vannet ikke føles så kaldt.»

Hiomedes lukket øynene for det unge ansiktet og det bedende blikket som lyste grønt fra elvens klare vann, og utbroderte de løgnene han først hadde foret hennes unge sinn. Ja, en adelsmann var det, som hadde sitt rike nord for Tsjudenes villmark, og vest for Brünnheim. Hans forfedre hadde bosatt seg der for å få den roen de trengte for sin billedkunst. Mannen var like barsk som han var følsom, og brukte mye av tiden på å jakte i skogene med bare en pil og bue. Hun ville nok like seg hos ham.

Symona nikket enig.

Dagen syntes fortsatt ung da de fortsatte videre inn i urskogens morkne mørke, inn i den natur som deres nomadiske, omflakkende forfedre hadde forsaket den dagen de slo seg ned for å bygge sine storslåtte byer, og for å kjempe sine første organiserte kriger.

Vegetasjonen tetnet til, og irriterte utrop kom fra bærestolen hver gang bærerne tråkket skjevt,

eller en grein stakk inn silkeforhenget. Frey måtte smile. Han lot en av soldatene gå forrest, idet han skubbet seg bakover i den lille kolonnen for å finne Hiomedes.

«Gamle mann, vi har reist i en uke nå. Betyr ikke det at vi er nært tempelet til guddommen? Hvordan skal vi finne veien til en slik bygning i denne tette urskogen?» Lite begavet som han sikkert var, la nordboen hodet på skakke da han betraktet den boklærdes ambivalente holdning.

«Vi er fortsatt tre dager unna tempelet, slik som kråka flyr. Det eneste vi nå behøver å gjøre, er å fortsette i nordøstlig retning til vi kommer til de fjellene som grenser til Brünnheim. Om vi går langs med fjellryggen, vil vi finne tempelet, som ligger midt i mellom skoggrensen og fjellformasjonene. Jeg overlater til deg å finne retningen, du er jo tross alt nesten hjemme nå.»

Hiomedes stod stille og lente seg til staven. Han ville ikke at Symona skulle fange opp noe av samtalen om tempelet. La nå pikebarnet sveve i lykkelig uvitenhet en liten stund til.

Kun en glede

Jordgudinnens sommervarme favn møtte de trøtte kroppene i form av en myk skogbunn da de slo leir i en liten glenne. Klok av skade var det ingen som maste om noe leirbål. Det stummende mørke gjorde sitt for at eventyr og røverhistorier som ble hvisket, vekket den fantasien alle mennesker har gjemt i seg siden de var barn. Nå syntes barndommens beksvarte natt dem nærmere, da kloede hender grep etter krybben og luskende skikkelser beveget seg like ute av synsvidde. Og her var der ingen myk favn og trøstende hender å sovne i, for kun det kolde stål var et fast holdepunkt i dette kosmos av mørke og nagende usikkerhet.

Teltet til prinsessen ble slått opp i ytterkanten av glennen, og en kunne høre henne synge for seg selv i lyset av det talglyset hun hadde tent der inne. Evnukkene stod standhaftig på vakt rundt den mønstrede seilduken.

Fire vaktposter ble satt i de forskjellige himmelretningene, like inn i skogen. Der kamuflerte de seg bak busker og kratt, slik at inntrengere i leiren ville bli angrepet i ryggen om de våget seg inn. De lange spydene var for klossete å bruke mot en fiende du knapt kan se blant trær og greiner, så vaktpostene satt kun med sablene i slira. Det var nesten så de håpet på å måtte bruke dem, for å hevne seg på de tsjudene som hadde drept følgesvennen deres. Ingen ville se seg dårligere enn en kasteløs mann av tvilsomt opphav.

«Så var det fortellingen om gullalderens armodige undergang, og om hvordan tsjudene degenereres til det primalstadiet de er i dag, i evig konflikt med nordboerne om dette ugjestmilde landområdet. Begge folkestammer mister både mål og evner, annet enn det de kan bruke i krig. Og slik er det nærmest ennå.» Selv sittende nådde Armand opp til skuldrene på en vanlig mann, og han brukte nå bydende fakter og malende ord i historiene sine.

Det ble fortalt om skinnende byer i en fjern fortid, og om hvordan disse med sin arroganse, løssluppenhet og moralske forfall ble offer for gudenes vrede. De folkeslag som overlevde, ble enten slavebundet slik som innbyggerne ble i Aegyptos, eller kastet ut i en endeløs tragedie av kamp, voldsomheter og mer kamp.

«Kun Varunas milde lys kan stilne krigsgudenes trommeslag, som høres over hele den hedenske verden. Der hvor folket har omfavnet Varuna, er det fred og velstand. Hedningene derimot, er mest kledd i skinnfeller, og er heldige om de har en rønne å bo i. Hele deres tilværelse preges av brutalitet, nedverdigelser og våpenbruk. Hva kunne ikke ydmykhet, fredsommelighet, og lydighet overfor Varuna gjøre for disse fortapte sjeler? Hat ikke tsjuden når du dreper ham, for han er som et barn i sitt sinn, fortapt i uvitenhet og synd.»

Mennene nikket enig, dette var jo en del av deres barnelærdom som var blitt innprentet gang på gang. Selv om det mot formodning skulle være noen tvilere, ville ingen utfordre krigerpresten der han satt.

«Og hva med deg, Frey? Tror du ikke ditt folk ville finne glede i sitt dystre hjemland, om de fant noe annet enn den bleke solen til å varme sine hjerter?»

Nordboen satt stille med det tjafsete håret nedover øynene en god stund. Vaktsoldatene håpet at hedningen ville være enig. Det lønner seg å føye en religiøs mann.

«Glede? I Brünnheim verdsettes kun en glede, og det er lyden av stål mot stål på slagmarken. Kun når hjertet bruser i bringen glemmer man denne verdens pinsler. Dessuten er det å drepe tsjuder god sport, og ingen hater en god idrett.»

«Hah! Selv i din dysterhet har du plass til en god spøk, Frey. La oss håpe tsjudene kan verdsette den like godt som oss.» Presten kastet all religiøsitet til side, og klapset deres noe ufrivillige stifinner vennskapelig på skulderen.

Nordboen gryntet til svar.

«Men enhver tåpe vet at religion kun er et verktøy for store nasjoners og enda større imperiers interesse etter nytt land å erobre og trang til å undertvinge seg nye folkeslag. Tsjudene vet at med Varunas prester vil det følge kolonner av rustningkledde og armerte menn. Deres vaiende bannere vil varsle de hærtog av nybyggere som kommer bak de marsjerende hærene. Tsjudene vet å forsvare seg, akkurat som vi i Brünnheim har gjort det mot slavehandlernes fremstøt. Vokt dere vel slik at ikke trangen til å spre Varunas lære fører med seg uante konsekvenser. Ofte er det jo slik at det er en ytre fiende som skal til for å forene stammene til et splittet folkeslag, noe den bleke sjelen til en viss general nok skulle være enig i. Dessuten, hvem er det vel som vil være underlagt et annet lands guder, eller rettere sagt, være tjeneres tjenere for deres troende disipler?»

Det var sjelden nordboen snakket så oppriktig til dem, men til gjengjeld dvelte ordene lenge ved mennenes hjerter. Mest av alt så presten misfornøyd ut.

I følge med drapsmenn

Himmelguden trakk varsomt til side den mørke dynen han hadde kastet over sitt barn jorden, og lot en nyfødt sol lyse prøvende med spede stråler da mennene gned søvnen ut av øynene. Gamlingen mumlet surt da han ble rystet våken av presten, men kom seg snart på beina.

Mest av alt skulle Hiomedes ønske at han var tilbake til den relative komforten i sitt studiekammer, hvor en fjærseng stod i et hjørne blant alle bokrullene. Kongen skulle bare visst hvor mye av arbeidstiden som gikk med på å drømme tilbake til gamlingens grønne ungdom og saftige erfaringer. Visse ting er viktigere enn tørre papyrusruller, og han kunne fortsatt kjenne smaken av det gyldne ølet han hadde drukket i selskap med frender som nå forlengst var lagt ned i den kalde mulden. Bare så altfor godt visste han at intet mjød ville smake bedre enn det som var blitt drukket den gangen for så lenge siden. I stedet for å traske rundt i ørska, skulle han ønske han kunne huske fargen på øynene til den kneipejenta som var viden kjent for både det ene og det andre.

Den behagelige tankegangen ble brått slått vekk da han fikk øye på serkeren, som nå med overdreven gestikulasjon argumenterte overfor nordboen og Hermund. Det så ut til å være en heftig diskusjon. Frey stod med armene i kors, og Hermund klødde seg usikkert i bakhodet.

«Jeg sier dere at vi marsjerer rett i døden. Menneskeofring, det er hva det er! Om kongen virkelig tenker å forråde blodsbåndet til sin datter, hva hindrer ham da i å sende en samling uvitende fjols på et oppdrag få kan håpe på å komme fra i live? Dette landet vil svelge oss, fortære oss levende og spytte ut restene. La oss vende ryggen til disse fanatikerne og voldsmennene, som alltid skal gjøre livet hardt å leve for frittlevende menn som oss. Husk hvem som ville lenke oss med rustne kjettinger til torturbenken, for å la glødende ildtenger leke over oss dag og natt. Nei, la oss heller flykte mens muligheten fortsatt er der, komme oss vekk før vi møter flere tsjuder eller det som verre er. Sammen kan vi fortsatt søke rikdom i grenserikene, og lage helvete for enhver feit kjøpmann som måtte finne seg på veien. Nå, hva sier dere, venner?»

Det var tydelig at serkeren var en talefør mann, for han spilte på de strengene av nagende tvil i bakhodet på hans mer stødige kompanjonger. Hans feige hjerte hamret av frykt for det ukjente, for forferdelige krefter verre enn noen menneskelig makt. Men hans hjerte var ikke så feigt at det ikke ville hamre videre. Den vismannen som sa at viljen til liv kun finnes i

de sterke, må ha vært full den dagen. For hvem kan vel si at haren som flykter over duggfuktige gressletter fra revens glefsende kjever, ikke har ønsket om å leve?

Nordboen trakk på skuldrene, og i et øyeblikk virket det som om denne forherdede klippen av en mann befant seg i tvil. Men han ristet den uvante følelsen av seg like raskt som den var kommet.

«Det er sant det du sier, at det er uverdige menn vi tjener under. Menn som sender kvinner i døden foran seg er lite verdt. Når deres rykende hjerter blir veid på Donars høye fjell, vil sjelene deres straks bli sendt skrikende ned i tåkeheimens jammerdal, for der å hjemsøke menneskeheten til evig tid med sine klageskrik.»

Serkeren nikket enig, han frydet seg over at ordene hans hadde hatt den virkningen han ønsket.

«Men dem Donar finner å ha brutt sitt ord, går det også ille. Sjelene deres blir kastet i dyregropen som krigerne i Valhall bruker for å underholde seg selv. Der vil deres åndelige legemer for alltid slites mellom flerrende dyretenner, og når nordavinden blåser som verst, kan du høre stemmene deres gjøre ekko i høstmørket. Til syvende og sist er vi alle døde menn, men når jeg står foran Donars trone, skal han se en kriger. Vi gav vårt løfte, vi skal holde det.»

Et blekt drag gikk over Shabbatas ellers solbrune ansikt. Samtalen gikk ikke slik han ønsket, og han fingret nervøst med barten i det han febrilsk lette etter noe å si. Blikket hans møtte Hermund, og det var nok. Følget ville ikke bli oppløst.

I det øyeblikket latet Hiomedes som om han tilfeldigvis gikk forbi, og dro seg tankefullt i skjegget. Selv å slå følge med drapsmenn er bedre enn den sikre død. Om han bare kunne bruke nordboens æreskodeks etter egne planer, kunne Symona slippe fra det med livet i behold. Seg selv vørte han ikke lenger, for alderen ville snart ta igjen disse slitne føttene. Denne haren hadde gått lei av å løpe, og livet fortonet seg ikke som en frodig gresslette lenger, men et goldt landskap hvor skygger fra fortiden stadig danset. Hviskende stemmer lokket fra en avgrunn av minner, snart skulle de forenes, han og frendene.

Jordens pulserende hjerte

Irritert grynting og langtrukne stønn hørtes nå fra mennene, som nå akslet lærremmene av børen rundt skuldrene påny. Gårsdagens gnagsår ble også dagens blodslit. Disiplinerte som de var, stilte de seg opp i ordnede kolonner mens de ventet på ordre til å igjen marsjere gjennom ødemarken på opptråkkede dyrestier. Noen ganger er den eneste forskjellen på mennesker og dyr den børen de bærer.

Prinsessen selv satt ventende i bærestolen, og de trauste evnukkene gjorde ikke en mine av å stå så lenge med slik en tung bær. Til slutt sprakk den boblen som skjulte en utålmodig ungpике bak all kongelig fasade, og med en skarp kommando og en håndbevegelse fra en bydende, men vever hånd, beordret hun mennene i marsj. De så tvilende på nordboen, som nå var henfalt i et uvanlig tungsinn. Det var uvant at han ikke var den ledende, men deres trening talte sitt tydelige språk, og de adlød uten noen spørsmål.

Nordboen på sin side, erklærte høylydt at han ville speide, og løp i forveien for å bli borte mellom trestammene.

Omgitt som de andre var av naturens grønne favntak, virket det som om de hadde vandret rundt i ødemarken i en evighet. Ulikt sivilisasjonen som hadde fostret dem, var jordens pulserende hjerte nå alltid tilstedeværende, og dets lover var lette å forstå, og adlyde! Livet selv avhang av det. Bøyde trær så ut til å ville legge seg over dem, bli en del av dem, og leirplassen de forlot bak seg virket som om den hadde vært urørt av menneskehender i uminnelige tider. For soldatene gikk marsjen videre, alltid videre.

Frey var endelig alene, han hadde nok med seg selv om han ikke skulle tynges av andre. Tvilen som befant seg et sted der nede i magen, bredte seg utover i kroppen og gjorde det vanskelig å puste, og nå behøvde han å grunde for seg selv. Han hadde alltid trodd at det ville gå godt for en ordholden mann, men hvorfor var han da fastlåst i handlemåter han ellers aldri ville fulgt? Å føre en ungjente til sin død var ikke noe han ville vedkjenne seg, men det var altså dette han var i ferd med å gjøre.

Den magre, høyreiste seidmannen som hadde avkrevd hans ord, stod fortsatt friskt i minnet med et vagt ubehag. Mannen hadde vært svært intens, men likevel på en rolig og avbalansert måte, og i et øyeblikk hadde han kjent noe dra viljen hans til seg, for å få ham til å sverge på å fullføre ferden til tempeldypet. Trusselen om dødsstraff var reell nok, men å ikke engang ha kontroll på egne tanker var en verre styggelighet enn han kunne tenke seg.

Senene bak et kraftig håndledd strammet seg med en knyttet neve, som snart etterpå slo inn i det nærmeste treet med et tørt smell. Lyden bar godt, og gjorde ekko over området, og Frey ble stående stille med bena spredt, i en plutselig tvil over det han hadde gjort. Han ble plutselig smertelig klar over omgivelsene sine.

Likevel ikke skyldfri

Mistenksomme, stikkende øyne sveipet snart hit, snart dit gjennom det eviggrønne løvverket. Hver kontur, hver mistenksom lysrefleksjon kunne skjule et ansikt forvridt i ugudelig raseri overfor inntrengere, eller et luntende våpen som straks kunne skjære gjennom kjøtt og vev like lett som bøddelens øks. Likevel var stemningen i gruppen mer lettet enn på lenge, det gikk rykter om at de snart ville legge denne fortærende vegetasjonen bak seg, og mot øst få øye på de skarpe tindene av Brünnheimers mest vestlige fjellkjede ganske så snart, der den stod som en ugjennomtrengelig tanngard til enhver som ville våge seg inn i slikt et rått og brutalt område. Vel, selv om vinden var aldri så rå og skarp, ville en frisk fjelluft virke befriende på alle og enhver. Kanskje med unntak av Brünnheimingen. Merkelig nok virket han mer dyster enn på lenge.

Snart ble vegetasjonen mer sparsommelig, jordsmonnet ble fattigere, slik at trærne stod mindre tett. Inn imellom buskene kunne de se små tuer og mosegrodde steiner. Moder jord slapp gradvis sitt grønne grep, og en kald vind fulgte den nyvunne friheten. Fra nå av ville de ikke lenger ånde en dampende luft, men kjenne det friske pustet fra Brünnheimers høyeste tinder. Så, endelig, kunne de skue en blå fjellrygg som hevet seg mot en grå himmel, lik en av urtidens kjemper som utfordret gudene selv til å herske over jorden og alle mennesker og dyr i den. Kanskje var dette deres høvding, som gudene til straff hadde forsteinet for alltid. Nå lå den der og bar vitnesbyrd om fordums storhet, og tunge skyer skjulte de fjerneste høydedragene.

Tankefullt stanset Frey opp idet hans stålblå øyne forsøkte å stirre gjennom skydekket. Selv brünnheiminger unngikk å vandre i slike høydedrag, det var jo tross alt slik deres vestlige grense ble holdt fritt for tsjudenes plyndringstokt, ulikt Gøtland lengre sør.

Den som hevder at han er urørt av å se hjemlandet etter lang tids reiser i fremmede land, er mer tvetunget enn den sleipeste orm som kravler på solvarme steinheller. Brystkassen skjød ut på nordboen og fjellandets klippefaste energi fylte hans unge kropp. Der lavlandsfolk ser fjellformasjoner og vemmes av smaken et slikt forblåst landskap gir, ernærer brünnheiminger seg på terreng like klippefast som seg selv. Det måtte være her Donar hadde reist sin granittrone, nå ville han sitte nærmere til å betrakte Freys handlinger enn på lenge. Et vagt smil gikk over hans solsprukne ansikt.

Slik som deres dyreaktige, fjerne forfedre fortumlet hadde forlatt tilværelsen i trærne for å jakte i åpent landskap, gikk nå prinsessens følge undrende ut av skoglandet. Det kjentes

forunderlig å ha åpent rom til alle kanter, men det betydde ikke at følelsen ikke var velkommen. Med bydende stemme befalte Armand at kolonnen skulle bevege seg langs tregrensen for å være vanskeligere å få øye på. Frey så ikke ut til å bry seg om det nylige skiftet i lederskap. Med faste skritt forlot kolonnen den opptråkkede dyrestien, og beveget seg hurtig over den harde marken. De nakne overkroppene til bærerene var ikke lenger badet i svette, og prinsessen moret seg ved å barnslig pirke de forreste på skulderen, slik at de forvirret så seg rundt.

Hiomedes lo med hennes barnslige fnising, men latteren falt han tungt for brystet. Ja, tidens utholdende ganger holdt på å ta igjen flere enn ham. Når en kjærlig natt atter dekket dem med sin myke omfavelse, ville han forsøke å snakke med tyven på tomannshånd. Hvilke løfter han måtte gi, visste han ennå ikke, bare at ordene hans måtte være dekket med lovnader om klingende mynt og glitrende juveler. Kanskje også behagelig røkelse som fylte sansene mens legemet hvilte på fløyelsputer, og yndige kvinnehender som masserte vekk enhver bekymring om morgendagens slit og gårsdagens anspennelser.

Det var bare Symonas møydom han ikke var villig til å satse på lagnadens veldige spillebord, selv om akkurat den kanskje var mest forgjengelig av alt. Kall det en gammel manns stolthet.

De jaget ennå etter den utilnærmelige horisonten, dømt som den er i skjønnhet til å alltid unnfly den dødelige som higer etter guderikets mange hemmeligheter. Der oppe på en blodig lyselv seilte den døende solens brennende langskip mot underverdenen, og et hav av sørgende skyer ikledd sort åpnet seg for å ære henne en siste gang til skjæret av sfærisk klagesang da elvemunningen rant ut i dets gapende røde svelg og ned til et usett dyp.

Lydløst var hennes klagerop da hun sank ned i avgrunnen, og like til det siste grep hennes famlende strålefingre etter hjelp mot en avmektig jord som bare kunne iakttå himmeldatterens endelige endelikt. Essensen av hennes døende åndedrag ble en varm bris som kjærtegnet verden og bad om tilgivelse for at hun etterlot dem i mørkets rov, og kun et vemodets blodige slør i skyene var minnet om hennes undergang der den markerte slutten på nok en vond dag i enda en fåfengt levetid.

En frostens svøpe ble lagt over hennes ensomme grav, der et iskaldt blålig skjær vokste fram på skumringshimmelen i et velde av sykelig kaldt lys, før natten omfavnet likkledet i tyngende sort sorg for å i stillhet sukke etter en ny fødsel som kunne forløse mørket fra sitt værende.

Mange hadde allerede sett seg over skulderen etter de mange fristende stedene å slå leir som de nå passerte, men Armand ledet dem fortsatt nådeløst videre der han luntet forrest med sammenbitte tenner.

«Herre, bør vi ikke tenke på å hvile for natten?» forsøkte en av soldatene seg. «Vi har da tilbakelagt lange avstander i dag.» Mannen svelget tungt, for svaret lot vente på seg.

«Herre, jeg mener at -»

«Jeg vet hva du og dine likesinnede mener, hund!» utbrøt Armand i et voldsomt raseriutbrudd.

Soldaten rygget instinktivt bakover, slik enhver ville gjort overfor en så storvokst mann.

«Vi fortsetter inntil vi har fullført vårt oppdrag denne natt. Vi er så nære, og ingenting skal stå i vår vei.»

«Det vår venn presten forsøker å si, er at det er lettere å bevege seg usett om natten. Det ville være dumt å måtte flykte nå, så nære målet,» brøt Shabbata vennlig inn, selv om de som kjente ham kunne høre en sarkastisk tone.

Mennene slo seg til ro med det, selv om usikkerheten gnagde som et gatebarns hunger i magen. Ingen liker vel å følge en uberegnelig leder. Selv om en sigende tretthet allerede hadde festet seg i bena, er det ingen sak for unge menn å bringe frem nye reserver når det trengs. Den glødende kjernen av liv som finnes i oss alle, pumpet ny energi og ny vilje rundt i trette kropper. Å marsjere hele dagen og hele natten burde Mecklenburgs elitesoldater klare.

Hiomedes var kanskje eldre, men hadde tross alt ingen annen tung bær å bære. De tre veifarende lykkejegerne hadde vandret hele livet, hvorfor ikke en natt til. Når det gjaldt evnukkene, var de uansett umælende. Tungene deres hadde blitt røsket ut med manndommen i tolvårsalderen, for det sømmet seg ikke for høybårne adelskvinner å føre samtaler med sine underordnede.

Det spørres om Symona ville ha vært enig, for akkurat nå lengtet hun etter å høre en vennlig røst i sitt livs mørkeste natt, og en trøstende hånd som kunne stryke henne forsiktig over håret og tørke vekk alle tårer. Tårer som falt usett i natten, og hikst som forstummedes mot bergkrystallenes veldige haller der i det fjerne. Fjellgudene i dette landet hadde aldri sett i nåde til sine egne barn, da ville i alle fall ikke en fremmed motta mer i et rike der kun jernmuskler og heksekunster kan redde deg fra en alt for tidlig grav.

Tindrende stjerner funklet lik glødende søvlamper på himmelens fløyelsmyke mørke. En melkehvit måne hilste dem blygt, og tok imot deres flørtende tilnærmelser med sitt eget vakre skjær. Men kosmos vidstrakte oseaner skilte jordens datter fra sine brødre så langt der

ute. Kun isnende stjernevinder kunne bringe de eteriske kjærtegn på sin ferd i det uendelige, og føre dem til det elskede barn. Ennå var ikke månens overflate herdet og forherdet av disse kjærtegn, for i denne forgagne jernalder var kosmos yngre og mer uskyldig enn det er nå.

Skyldfrie var likevel ikke de som nå marsjerte under himmelrikets betagende skuespill på den sorte hvelving, for menns levetid er kun små glimt av den flamme som ennå brenner der oppe.

Nattefall for skygger

Ferden gikk over stukk og over stein, og kun blodige ankler verket verre enn tørsten fra lungenes dyp. Stadig videre, stadig fortere ble de pisket av den fanatiske presten, som ikke lot menneskelig lidelse komme imellom hans oppdrag for gudene. Menigheten i et Varunatempele ville kanskje ha lovpriset slik hengiven dedikasjon til lyset, men de hatet ham inderligere enn pesten og den ravnsvarte død. Nattefallet gjorde det umulig å vite hvor lange avstander de hadde lagt bak seg, eller hvor mye som gjenstod.

Det var som å løpe i en sammensnøret sekk, og selv om luften var kald og stikkende, formelig kokte mennene i de trange uniformene.

Så med ett, grep den storvokste nordboens klamme hånd om prestens skulder, og følget stoppet opp. Selv kroppen til Frey glinset av svette, enda han ikke var andpusten. Gjennom harde gisp og langtrukne stønn kunne soldatene bare iaktta det hele.

Raseriet flammet opp fra prestens øyne, og den milde overflate som skjulte hans tvilsomme sider i sjelens havdyp, var helt feid til side i stormen. Han åpnet munnen for å rope ut, forbanne hedningen der han stod.

Men før han rakk å si noe, kom grunnen for å stanse til alles øre. Fra det fjerne lød en monoton messing fra et utall stemmer, og sangen sank og hevet seg lik en dansende kobra til fløytens liflige spill.

Den lille kolonnen stod nede i et lite dalsøkke, noe som var heldig. For over bakkekammen kunne de nå se konturene av to dusin skikkelser som tegnet seg like tydelige som fjellene lengre borte. Natten og dets fiendskap hadde tatt fysisk form, og sangen de bar med seg virket eldgammel som landet selv.

Med seg hadde de et knelende gudebilde, som ble båret av fire trofaste disipler. Lederen gikk forrest med en fakkell i hånden, og lyset flakket over hans nakne tatoverte kropp og sammenflettede hår. Ingen i det hedenske følget så ut til å være synlig bevæpnet, de ventet nok ikke vantro skjendere så langt inne i sitt eget land. Selv for de blodtørstige tsjudene var religiøse seremonier hellige, så freden ble så langt det var mulig, holdt.

Nå var seidmennene til tre forskjellige stammer på vei fra det blodstenkte tempelet til de eldre guder, med statuen av sitt felles opphav Vijay Sortspyd. Det ble sagt at han hadde levd langt, langt tilbake, før gullalderens fall. Gjennom sine dåder og edle forsyn hadde han blitt tatt opp i gudenes rekke. Det var til hans ære de feiret.

Usett var de fortsatt, og hver mann gjorde nå sitt beste for å puste stille slik at de ikke ble avslørt. Frey gjorde tegn til at de skulle knele ned mot den våte marken, det var ikke verdt at en av de overtroiske seidmennene fikk øye på konturen av en spiss jernhjelms. Selv den uredde Armand fant det klokest å skjule seg, til og med korstog må føres ettersom det passer omstendighetene.

Tsjudene trampet av gårde i total uvitenhet om alle de skarpslepne spyd som ventet på dem nedenfra, for selv om det er sjelden de blir tatt uforvarende i sitt eget land, er de fortsatt mennesker med feilbarlige sanser. Hiomedes krøp forsiktig bort til Symonas bærestol, og hvisket trøstende ord til det gråtende barnet.

Dessverre ville skjebnenettet som spinnes av kløktige nornehender det slik at den stien som prosesjonen fulgte, skulle føre rett til der de desperate inntrengerne holdt seg skjult. Mellom sammenbitte tenner lød stille stønn, og bak desperate blikk raste fortvilelsen, for de kunne bare iaktta at hedningene kom nærmere og nærmere. Smertefullt gikk det opp for både mecklenburgere og vandringsmenn, at om de forsøkte å flykte, ville de ble sett. Ble de, ville tsjudene gå rett på dem. En mann kunne kanskje holde seg skjult i det høye gresset, men ikke en hel tropp.

Nå som de så detaljene, gikk det opp for dem at tsjudene måtte være fulle, ja kanskje døddrukne. Men det var ikke sterk vin som brant i deres årer, men røkelsen fra søte urter og våt sopp som vokste langt under mulden på hemmelige steder. For tsjudene var slike narkotiske stoffer nødvendige i enhver større religiøs sammenheng, det gav dem tross alt større kontakt med landets ånder, kanskje til og med gudene. Nå kunne de se ville skyggebilder av sine egne skytsånder like utenfor øyenkroken, luskende troll og kravlende underjordiske. De likte seg, og tsjudene sang stadig til dem.

«Kom tusse, kom troll. Kom alle landets ånder. Vi skal messe, vi skal danse, kom, bare krev deres toll. De flakkende skyggene kom nærmere, og konturene tok form av vage skikkelser i det fjerne. Oppmuntret fortsatte de.

«Bli hos oss, bli her lenge. Lev med oss, del landet med oss. Fri våre barn fra sykdom og sott, la ungdommen drikke trærnes sevje.»

Med ett stod en høyreist skikkelse foran dem. Rett ut fra mørket hadde han kommet, og han bar et glitrende diadem med en blå safir på sitt glattbarberte hode.

Tsjudene stanset opp, de kunne føle at denne ånden var annerledes, mer farlig og ond i sine hensikter. Kunne det være at deres sang hadde tirret et fortapt spøkelse? Hadde de vekket en glemt krigerånd fra fordums sagnomsuste tidsaldere? Usikkert stod de der, og noen kjente fornuftens røst rope ut fjernt fra sitt eget tåkelagte sinn, fra selvets dypeste brønn hvor

overlevelsesinstinktet holdt til. Men ennå var varmen fra de rusende stoffene betryggende, ennå dempet de angstskriket fra sjelens dyp og gjorde det til en knapt hørbar hvissing. De hadde da møtt ånder før, for mange av seidmennene var gamle slik tsjuder regner det, selv om dette landet ofte ikke tillot at en mann passerer femti somre. De ville nødig være de første til å nøle når det gjaldt de åndelige ting.

De unge disiplene på sin side, som bar gule farger for å understreke sin lave rangering og utilstrekkelighet, så på i ærefrykt. Men de ville heller ikke nøle eller vise frykt overfor hverandre. Selv om seidmenn ofte har lav status hos slike krigerfolk som tsjudene er, kan de som fullt ut mestrer åndelige kunster nå langt. Lærlingene ville kompensere for sin mangel på fysisk styrke med tapperhet og nitid pugging av de gamle riter. Ungdommelig overmot hadde de nok av.

Så tok en ny skikkelse form et stykke bortenfor. Denne var et hode lavere, men fortsatt enorm, og kraftige bulende muskler var strammet i et umiskjennelig vitnesbyrd om enorm mannlig potens og drapskraft. De grove nevene holdt et sverd som hevet seg som et våtglinsende slangehode i den mørke natten. Denne ånden så om mulig enda mer fryktinngytende ut, og øynene lyste opp i natten som skarpe blå lanterner, likevel, deres underlige og ulmende dyp speilte et snølandskap som var renere og mindre forrædersk enn det den høyeste innehadde.

Den eldste av seidmennene, og dermed også den modigste, hevet hånden i hilsen til disse skapningene som hadde tredd ut av skyggene og blitt til liv. Han var så krokrygget at man skulle tro han hadde en pukkel, og det lange grånende håret hadde trukket seg langt tilbake over issen. I det hang det fjær fra både hauk og falk, et minne over ungdommens bedrifter. Han gikk ærbødig frem mot åndene, og fomlet i en lærpose hvor treruner ble hold skjult for det sollyset som kunne nøytralisere deres magiske egenskaper. Disse runene hadde blitt tilvirket av den hellige flintkniven som enhver seidmann bar med seg, idet tsjudene mente at det var helligbrøde om de kom i berøring av noe som helst metall, og siden var de blitt møysommelig farget av saftene fra velsignede planter.

Med overdreven høytidelighet holdt han trerunene opp foran seg, og kastet dem med en elegant håndbevegelse på bakken. Ivrig bøyde han seg ned for å se tydeligere i det kalde månelysset, og et gurglende skrik unnslopp hans stramme lepper idet han fikk dem nærmere i øyensyn. Runene varslet død, og det var det siste han forstod før hodet ble atskilt fra kroppen og han selv kunne vandre blant ødemarkens spøkelser som en ulende skygge, fjernt fra alt håp, fjernt fra alt liv.

En rases smertestønn

Det brünnheimske krigsropet gjallet lik en kjempes røst fra opphavs tider, og det klang vakkert men forferdelig mot bergveggene, akkurat slik det hadde gjort da brünnheimske stammer holdt til på denne siden av fjellet, for lenge, lenge siden. Det varslet en hurtig død og kvestelser til alle som stod i dets vei, for det varslet Freys kommende, som stormet frem med det lange slagsverdet høyt hevet over den gyldenbrune hårmanken.

På hans høyre side var Hermund, svingende sin veldige stridskølle i lange, illevarslende sveip. Med ham fulgte alle hans forfedres forferdelige kraft og livsvilje, og blodkrystallen lyste i sitt rødlige skjær fra det kjølige månelysset og farget hans ansikt i rubiners glans.

På Freys venstre side kom så Shabbata, sammenkrøket lik en katt like før spranget. Han knuget den lange, krumme huggkniven mot seg, nesten som en mor holder sitt barn mot brystet. Ja, Shabbata var far til mye død i de sørlige landene, og nå hadde han kommet hit for å videreføre sin tvilsomme kunst.

Like etter brünnheimingens fryktelige kamprop steg en myriade av krigerske stemmer mot nattehimmelen, som hang lavt over det mørke landskapet og syntes å gjøre all avstand mindre, og enhver fiende nærmere. Forrest var Armand, Varunas yppersteprest både når det gjaldt velde og fanatisme. Hans jordlige våpen, som kanskje var en fysisk manifestasjon av hans blinde tro, var tyngre enn en vanlig mann kunne løfte, og større enn to menn kunne svinge. Varunas sanne lys, om det finne noe slik, funklet i hammerhodets dyp, som nærmest så ut til å være gjennomsiktig. Denne hammeren kunne ikke bare pulverisere din jordlige eksistens, men drikke selve sjelen og gjøre den ett med det blendende lyset. Menn viker for slik djevleskap.

Så var der Mecklenburgs ypperste sønner, det beste av sprek og viril ungdom med våpen i hånd. Som et resultat av endeløse øvelser og nådeløs drilling, trakk de seg instinktivt i trekantformasjon med de runde skjoldene tett sammenflettet. Villsvinphalanxen kunne slå hull på den sterkeste skjoldborg, og ville valse over disse nærmest ubevæpnede og uforberedte fiendene. De lange, rake spydene var senket i stille tributt til krigsguders umettelige krav.

Under de vakre skinnende stjernene lød nå skingrende skrik, idet det nakne kjøttet hos de forvirrede, forgiftede tsjudene ble funnet av det søkende stålet. Først av en mektig hånd, tok slagsverdet tre liv med ett eneste sveip. Hermunds stridskølle hvislet gjennom luften festet på sin solide lenke, og sank på kvalmende vis ned i en av de unge disiplenes lovende hode. All

lærdom, all erfaring, alle lovnader om et bedre liv sprutet nå utover det duggvåte gresset, og kroppen fulgte slapt med like etter. Shabbatas kniv fintet snart hit, snart dit, og flenget opp ubeskyttede mager og rispet opp armer og hender som febrilsk forsøkte å verge resten av kroppen. Mer enn en tsjud ble liggende å vri seg på marken med tarmene halvt utenfor buken. Ingen gadd å gjøre det av med dem, og gråt etter forlengst døde mødre ble oppslukt av natten hvor all bønn forblir uhørt.

Så slo villsvinformasjonen inn i kjernen av den hedenske prosesjonen, hvor seidmennene hadde stimlet rundt statuen til sin knelende gud og så vidt fått trukket de hellige knivene i forsvar av både seg selv og helligdommen. De slanke spydoddene skled uforhindret igjennom det improviserte kringvernet, og rekkevidden på spydene gjorde at tsjudenes kniver aldri nådde fram til sine etterlengtede mål. Kun en av de mest beslutsomme og hurtige tsjudene greide å lirke seg imellom spydskaftene og nærme seg med en hevet flintkniv, som glanset harmløst av på en av soldatenes skjold. En mann i de bakre rekkene gjorde det av med tsjuden med et enkelt nedoversveip med sabelen, som sank gjennom kragebeinet og gikk ned til brystet. Livsblodet til villmannen farget gresset rødt, og videre motstand fra seidmennene ble det ikke. De som ikke stod igjen i sjokktilstand, lammet av frykt som åpne mål for det voldsomme angrepet, tverrsnudde og løp for det livet de hadde kjært.

Det var kanskje bare et halvt dusin igjen av tsjudene som nå forsvant inn i mørket og tagg gudene om at det skulle skjule dem. Kombinasjonen av frykt og narkotiske stoffer gjorde at de ikke kjente noen smerte eller noen kroppslige begrensninger, og de yngste føk mange steinkast over landskapet nærmest uten å trekke pusten. Det var uråd for selv en brünnheiming å ta igjen disse, særlig når de pilte av gårde i forskjellige retninger. Frey ville ikke komme bort fra følget heller, så han nøyde seg med å fange inn den tregeste, en halt gamling som tagg for livet på fem forskjellige språk og dialekter. Han var tydeligvis bereist, og nordboen tenkte over ironien av å sende ham på den siste reise i det øyeblikket det veldige slagsverdet kløvde ham fra isse til fot. Han sukket tungt og forlot sitt blodige verk for å se etter kompanjongene sine. Gresset i dette området skulle komme til å være ekstra grønt i mangfoldige sesonger framover.

Den første følgesvennen brünnheimingen fikk øye på var Armand, som moret seg med en av tsjudene. Ryggsøylen var tydeligvis knust, og stakkaren drog den slappe underkroppen etter seg med armene der han lå på bakken. Presten lo godt av det hele en stund, før han endelig ble lei og knuste bakhodet på mannen. For ham var det den siste nåde. Brünnheimingen betraktet det hele med et bekymret uttrykk, men om det var kvalme eller hat han følte til presten, vet ingen.

«Nå er vi ille ute, prest. Tsjudene vil skrike etter hevn for slaktingen som skjedde her.

«De kan hyle alt de orker. En tsjudstamme er ikke mer enn vi kan klare, dessuten er oppdraget alt som betyr noe. Vi vil forlengst være framme til tempelet når de har summet seg,» gryntet presten og løsnet krigshammeren som var sunket i den våte marken der hvor skallen hadde blitt knust. Hjernemassen satt fortsatt klistret til hammerhodet.

«En tsjudstamme? Vi kommer til å ha stammene forent mot oss, for dette var heksedoktorer av ulike slag.»

De begynte å gå tilbake til åstedet for den kortvarige kampen, og brünnheimingen pekte på de forskjellige likene som lå strødd utover den blodstenkte marken. De fleste hadde fjær festet til håret og så ut til å være av samme blod, siden de alle hadde samme ansiktstrekk med høye, spisse kinnben, brede neser og ovale øyne. I kroppsform var de mer langlemmet og slankere enn de fleste tsjuder.

«Disse tilhører Snøfjærstammen. De bor tett oppunder fjellet, og det er vel derfor vi støtte på flest av dem. De liker nabostammene svært dårlig, og det må ha vært en viktig seremoni siden de tillot andres nærvær. Vel, dem om det.»

På veien passerte de flere av mennene, som tok en velfortjent pust i bakken etter nattens slit. Noen satt på steiner med hendene i hodet, slitne av alt strev, og kvalme av den sødmende blodlukten. Andre så ut til å ta det lettere, og stod rett opp og ned og småpratet mens de tok noen slurker fra vannflaskene sine. Slit skulle det bli nok av senere, og å blø skulle de tidsnok få gjøre. Frey sparket i et av likene, som hadde blitt gjennomboret av flere spydstikk. Tungen hang slapt ut av kjeften.

«Denne stammen er ny for meg, men de ser ut til å være bredere over skuldrene og mer kortvokste. Ikke undervurder dem, de kan sikkert være farlige krigere om de får muligheten til å vise det.»

Frey så bistert inn i de skrå øynene, som nå stirret svart langt bortenfor det som utgjør livets domener. Kunne man bare fatte hva disse døde øyne så bortenfor denne verden, der over likelven Hvergelmir. For å vite slikt, måtte man vel være død selv, eller være så nært at man formelig kunne kjenne Hels favntak. Frey slo det av seg. Tid nok til å grunne over dette senere, når livsveien hans atter etterlot ham i ensom majestet. For den unge nordboen hadde allerede hatt flere møter med en død som gliste forlokkende tilbake til hans hvasse blikk.

Til sist gikk de forbi noen av mennene som forhørte den eneste overlevende tsjuden. Den gamle kroppen var dekket av tegn og symboler, risset inn under ukjente ritualer. Frey kjente til disse, det var folk fra denne stammen som hadde sneket seg innpå dem ved tjernet. I brünnheim ble de kalt skrælinger, etter de ville krigsropene sine. Seg selv kalte de seg

Skarpklo-folket, etter klørne de brukte til å merke seg selv med. Slik trodde de at noe av villdyrets styrke ville bli overført til seg selv, og det var vanlig at jegeren som felte dyret fikk denne æren. Fangen hadde etter merkene å dømme felt mangt et rovdyr i løpet av sin levetid, og stirret bare tomt foran seg med et trassig blick til svar på de mange spørsmålene som haglet mot ham.

Den ubehagelige spaserturen endte da de høyreiste krigerne stod overfor åsynet til den tsjudiske statuen. Gudebildet, som hadde blitt sluppet i bakken under slagets gang, stirret olmt tilbake på dem, som om det ville skue inn i selve sjelen på den som våget å krenke dens tilbedere. Trekkene var edle, med en høy panne og en langlemmet kropp. Likevel forstod de at guden måtte være tsjuders opphav, for alle tsjuder har øyne som brenner med en sort glød fra sin ville sjel. Statuen var i mannstørrelse og hadde stått knelende med sitt rake spyd i hendene foran seg, helt siden den ble tilvirket i gullalderens stormektigste Zenith til ære for en ukjent kriger. Den var hugget ut i ibenholt av kunstnere som ikke lenger fantes i denne tidsalderen, for til og med det lange, glatte håret som var knyttet sammen i en hestehale, så livaktig ut. Nordboen følte et merkelig slektskap til denne skikkelsen fra fortiden, og da han stod foran den, var det som om den når som helst kunne reise seg for å smile og klappe ham vennskapelig på skulderen, slik gamle Reidar hadde gjort da Frey felte sin første hjort i hjemlandet forblåste fjellbygder.

Alle betraktninger tok en brå slutt da Armands hammer smalt inn i ibenholtstatuen med et veldig drønn. Freys virkelighetssans ble fordreid til en saktegående, seig tåke som i det store og hele fortonte seg som en absurd drøm, og han kunne bare se på at Armand igjen hevet hammeren med sine muskuløse armer. Statuen hadde ikke fått en skramme, men den rystelsen som han hadde følt talte sitt for at mektige krefter kivtes.

På ny traff hammeren sitt mål, og grunnvollene i det drømmelandskap som kalles virkelighet ble igjen skaket til det ytterste. Frey ville skrike ut, trekke sverdet, hva som helst bare han kunne stanse den skamløse skjendingen av de forgagne minner som nå fant sted. Fortsatt var statuen uskadd, den sto der i skarp kontrast til legemliggjørelsen av ødeleggelse som stadig var i bevegelse. Det var skapelse mot det som legger øde, søyler fra fortiden mot kaos' nådeløse forintelse. Rundt dem kunne han se mennenes ansikter, sløve og forundret, de skjønnte ikke den pine som fant sted i hans frie ånd, i kjernen av sitt hedenske selv. Kun den fangede tsjuden så ut til å dele hans hjertes sved, øynene var sperret vide opp i fornektelse og frykt, og kroppen spente seg til det ytterste der soldatene holdt ham fast i hver arm. Det var tross alt hans verden som lå på ambolten, og som en skjebnens ironi satt også han knelende lik guden i dens dødsøyeblikk.

Tredje gangen ble den siste, og som en tordenkile splintrer en bergvegg knuste hammeren gudebildet, som så ut til å rase sammen lik en simpel leirkrukke. Tilbake var bare en rykende haug av svart ibenholt og et like sort spyd liggende på bakken. Et illevarslende vindgufs kastet seg mot tilskuerne, inntil det forstummedes og ble borte lik en forpint gammel mann tilslutt slokner. For alltid.

For en gangs skyld var nordboen fullstendig handlingslammet, og den første som brøt den trykkende stillheten var tsjuden. Et forferdelig, umenneskelig ul skingret mot ørene, for han skrek ut av sine lungers fulle kraft. Et vanlig skrik ville blitt brutt av i mangel på pust, men dette hylet strakte seg over et tidsspenn som virket å være endeløs. Det var et galskapens skrik, et skrik som sørget over en storslagen verden som nå lå knust for deres skjendige føtter, tråkket på, spyttet på, foraktet. Et skrik som gikk bortenfor individet, det var den sanne legemliggjørelsen av en hel rases smertestønn. Til slutt ble det for mye for en av mennene, enten det var i nåde til den torturerte tsjuden, eller fordi han ikke holdt ut mer, slo han skaftet av langspydet med all kraft i mannens bakhode. Skarpkloen sank straks lydløst sammen i gresset, for å aldri reise seg mer. Presten smilte sadistisk, fornøyd over det han hadde utrettet overfor hedningene.

Tankefullt stod nordboen igjen, han hadde intet raseri å bruke, for alt man kunne si virket meningsløst satt oppimot tsjudens reaksjon. Det var følelsen av å ha blitt fortært av sinne i dagevis, for så å bli etterlatt kraftløs som nå satt fast i hans edle legeme. Den kalde, kyniske logikken skylte over ham i det øyeblikket.

«Vi får aldri vite om det var slaget som drepte ham, eller om det var hjertet som sprengtes i hans bryst. Det er ikke bare menn du turrer, prest. Nå håner du selv gudene.» Så snudde han ryggen til. En nordbo kan ikke utrykke seg klarere, og det kan vel heller ikke noen kuruksetrisk vismann i denne tidsalderen, en tid hvor det store forstummes til fordel for det som er mindre, styggere, mer skittent. Varunas sanne lys stinker av død, for det er i sannhet et likbål på kadaveret av en bedre verden.

Jeg angreer aldri

Det var under disse dystre omstendigheter at Hiomedes bestemte seg for å få Shabbata i tale. Mennene var blitt gitt en liten stund å hvile ut på, og det var nå eller aldri om han skulle skaffe seg støttespillere i den avgjørende tiden som lå foran dem. Røveren stod bekymringsløst og tørket av sin lange, krumbladede kniv på et stykke tøy, som snart var formørket av størket blod fra både gammel og ung. Nesen hans rynket seg i et frastøtende uttrykk idet han kastet den fra seg. Som vanlig var vennen Hermund ikke langt unna, krigeren stod og tøyde ut skulderbladene med den illevarslende stridskøllen heftet over akselen som om det skulle være en del av hans egen dødbringende kropp. Eventyrere eller drapsmenn? Forskjellen er ikke større enn et lite snitt med knivbladet.

«Sønn av Serkland, kan jeg få deg i tale på tomannshånd? Det er meget viktige saker jeg vil diskutere med deg.» Hiomedes lente seg på staven, og forsøkte å tenke ut måter å ikke fremstå som desperat på. Han konkluderte med at det var umulig, og at denne etterkommeren av handelsmenn og tyver, hva er nå forskjellen, kom til å ha overtaket.

«Hva enn du vil si, så del det med min frende her. Vi to er som brødre, kun blodet skiller oss, og hva den ene vet vil komme den andre til øre.» Shabbata smilte et skjevt smil, han hadde lenge visst at gamlingen hadde egne planer for denne ferden. Man overlever ikke lenge som lommetyv, svindler og heler i det nådeløse Sodoma, om man ikke kan lese kroppsspråk og menns hensikter like klart som andre leser Kililis hellige skrifter. På begge områder er det likevel detaljer som unnslipper selv den skarpeste og mest kløktige, og tyven hadde lenge undret seg over gamlingens rolle i det hele. Nå spisset han ørene oppmerksomt, lik en røyskatt som planlegger nattens røvertokt i reder høyt og lavt. Og når røyskatten har følge av muskelkraft, kan jakten være virkelig innbringende.

«Jeg skal være direkte, det er ikke tid til annet i denne stund. Du vet hvor denne ferden går, nemlig til en brå slutt for et ungt, uskyldig liv. Hvilken mann kan være uberørt av slikt? Du skal vite at jeg er meget imot dette, og at de belønninger som kan høstes for at situasjonen skal bli ... ahhh ... løst for alle parter, kan være meget tilfredsstillende.» Hiomedes så seg mistenksomt rundt, men det så ut til at alle andre var opptatt med sitt, langt utenfor hørevidde til den kontrastfylte trio.

«Mitt hjerte blør for deg, min venn. Du skal vite at vi som er tvunget med på dette av skjebnens blinde terningspill, mer enn gjerne vil vite hvordan vi kan få slutt på galskapen. Og høste belønningen, selvsagt.» Serkeren lo inni seg, han hadde forestilt seg det verste i hundre

forskjellige skikkelser. At Hiomedes ville forråde dem, føre dem i et bakhold, eller at han var en mektig trollmann som selv ville fortære deres skitne sjeler på demonguders blodstenkte alter. Så var han da bare en kraftløs, gammel mann som trengte hjelp. Serkeren likte seg alltid når han visste hvilke brikker han hadde foran seg på livets veldige spillebrett.

«Dere kan være viss på at jeg ikke er noen liten mann i Gøtland, underdanig kun kongen selv og den slangen Haphura. Om det er rikdom det er snakk om, vil dere bli som små fyrster å regne om dere kan sørge for at ungpiken kommer fra dette uskadd ... og urørt. Han la vekt på det siste, selv i forhandlinger med djevelen er det best å sette grenser for hva man vil satse.

«Vi forstår. Men hva planlegger du å gjøre for å løse vårt lille dilemma? Selv om vi er dyktige og våpenføre, vil en hel tropp og en gal krigerprest by på litt av en utfordring. Attpåtil har vi tsjudene å tenke på, det er jo ikke sikkert at noen av oss slipper fra dette i live. Shabbata fingret med barten mens han overveide mulighetene og tenkte på tyngden av det gullet som snart skulle hvile i hånden hans.

«Armand de Périgord er et problem for de fleste her, men kanskje mest meg. Om mennene måtte velge, kan det godt hende de trosser kongens ordre og gir meg lederskapet. I Mecklenburg settes de eldste høyt, og jeg er respektert blant disse unge soldatene, for de kjenner til min fortid der jeg engang hadde samme yrke som dem. Dessuten har det ikke gått noen hus forbi at kongen i virkeligheten er en nikkedukke for Haphura. Blant oss er det mange patrioter, som hater å se en gudfryktig nasjon lyde en fremmed åndemaners minste vink. Når det gjelder tsjudene, er vi helt avhengige av veiviseren vår for å ha håp om å komme oss helskinnet fra dette. Kun ham kjenner denne villmarken nok til å skjule oss fra disse villmennene.» Hiomedes følte seg snakkesalig, og tenkte høyt der han målte styrkeforholdene om det eventuelt skulle knives om lederskapet. Alt så ut til å stå og falle på den unge nordboen.

«Ja, vi har også gått lei av å følge denne religiøse fanatikerens. Men vi kan lite gjøre så lenge situasjonen til å handle ikke er der. Når det gjelder Frey, er jeg sikker på at om han må velge mellom sine trofaste venner og det håpløse æreskodekset sitt, så vil han gjøre det rette. Slik har det da alltid vært før. Hiomedes kikket spent på Shabbata, idet han trakk pusten i overveielse. Det var nå det ble avgjort.

«Min venn, du har oss på din side. Men du må selv finne øyeblikket for å slå til. Sammen skal vi arbeide oss fram til en løsning.»

I det øyeblikket smalt skarpe ordre gjennom luften, og soldatene stilte seg motvillig i ordnede rekker. De trofaste bærerene akslet bærestolen på skuldrene, og uten videre

høytideligheter satte kolonnen i bevegelse med en svak rumling. Det var ingen vits i å skjule sporene etter seg, for tsjudene var uansett de beste sporleserne i denne tidsalderen. Hiomedes hastet av gårde mot bærestolen, han ville tross alt ikke vekke mistenksomhet, og Symona savnet nok hans trøstende nærvær.

I forbifarten snudde han hodet bakover for å avslutte.

«Dere skal ikke angre på dette, husk den fyrstelige belønningen som venter dere etter disse prøvelsene.» Så lente han seg påny over staven og luntet avgårde på sedvanlig vis.

«Angre? Slett ikke, gamle mann. Jeg angreer aldri,» hvisket Shabbata nesten uhørlig. «Kom, min fåmælte venn, vi har mye å diskutere sammen.» Ansiktet til serkeren glødet i virketrang, han kunne formelig ernære seg på intriger og konflikter mellom andre, slik at han som iakttager kunne forsyne seg av de muligheter som kom for dagen. Han så fram til dette. Som en gartner som vandrer i en vakker hage, ville han bøye seg ned for å trekke inn duften av de vakreste rosene. Om pøbelen ville trampe ned alt det vakre, ville han selvsagt hindre dem idet, det skulle da bare mangle. Men likevel, en rose har ikke vondt av å få åpnet kronbladene en gang iblant. Han lekte med denne tanken til langt ut på morgengry.

I et hedensk land

Sinte utbrudd og klagerop fra kvinnene hørtes da Snøfjærstammen stimlet seg sammen like før morgens frambrudd for å høre de illevarslende nyhetene. En stor ulykke hadde kommet over dem, da fremmede djevlere hadde trengt seg inn i landet, slaktet seidmennene og hånet selve gudene med sin voldelige fremferd. Dette kunne bare hevnes av stammens edle krigere, som harmfulle sprang hit og dit for å få med seg sine våpen og få på seg krigsmunduren. I mellomtiden kunne tre gråtkvalte seidmenn berette mellom hikstene om hvordan minst hundre rustningkledde krigere nådeløst hadde hakket stammens eldste i småbiter, og feid all motstand til side.

Landsbyen, som bestod av noen dusin hytter av tre og jord, formelig yrte av liv. Hunder bjeffet, småbarn gråt og heftige diskusjoner og krangler oppstod både her og der. De fleste av kvinnene gikk rundt med blottede bryst, for tsjudene var så langt hensunkne i villmannslivet at de ikke kjente noen blygsel overfor hverandre. De av mennene som var kommet i puberteten, bar fjær på håret som et tegn på sin krigerstand, andre yrker hadde de tross alt lite av. Snart var hundreogtjue av dem samlet rundt en rund stein i utkanten av landsbyen, som alltid ble brukt som talerstol i slike sammenhenger. Oppå den danset krigshøvdingen lik en galning, mens han messet, gurglet og hylte om hverandre. Hos slike primitive stammer blir nemlig galskap sett på som en gave fra gudene, for slike kan se ting som er skjult for vanlige dødelige. Derfor var det ikke rart at Vrilla, som krigshøvdingen het, hadde blodskutte øyne og fråde fra kjeften mens han kommuniserte med åndene.

Til slutt ble det for mye for mannen, og han kollapset oppå steinen med et vått klask. En bekymret mumling spredte seg i krigermobben som nå var væpnet til tennene. Denne stammen, som var vant med isvinder fra høydedragene, bar oftest skinnfeller på seg. Siden det var sommer, dekket disse dyreskinnene bare halve kroppen, og de loppebefengte plaggene gav ellers fint lite beskyttelse mot fiendens hugg. De fleste hadde med seg korte spyd, med skarp flint de hadde funnet i fjellene de bodde så tett oppunder. Av den grunn var denne stammen ofte bedre rustet enn sine rivaler, og det var alltid en fordel. Men som alle tsjuder var de også gode jegere med pil og bue, og rundt tjue av dem bar med seg et lærkogger med piler og en kort bue tilvirket av dyrehorn og sener i stedet. Disse var gjerne de letteste og raskeste krigerne, som elegant kunne holde seg unna det meste av nærkamp mens de lot det hagle med steinpiler over en uheldig fiende. Slike piler var likevel sjelden dødelige, så det gjaldts å få i vei så mange som mulig på kortest mulig tid. Om de skulle være så uheldige å

komme nært inntil fienden, var fint utsmykkede kopperkniver det eneste forsvar. De som var regnet for å være sterkest i stammen, bar på svære klubber og flintøkser. De skilte seg ut ved å være størst, og var de som alltid beskyttet høvdingens viktige person med sitt mandige nærvær.

Høvdingen var forresten i ferd med å komme seg etter sitt lille utbrudd, og reiste seg skjelvende med sikkelet hengende ned fra kjeften. En trofast smågutt som visstnok var hans sønn, man kunne aldri vite der i gården, kom springende med en stor jernøks som var risset inn med runer. Høvdingen tok det kostelige våpenet i hendene og smilte, for det var det mest verdifulle som var i stammens eie. Den hadde tilhørt en falisher som hadde forvillet seg ned hit for femten år siden, og nå tjente den tsjudenes formål.

«Brødre! Vi må drepe de fremmede!»

Hese vræl for med luften og slo ekko mot de nærliggende bergveggene. Endelig ble det snakket et språk de forstod. Høvdingen smilte, talen hans hadde fått en god start.

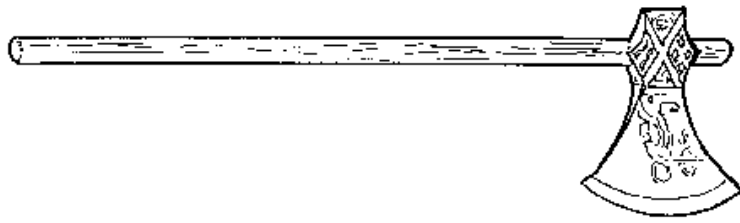
«Men åndene sier at styggingene er mange! Selv om vi er de farligste i verden, må vi ha hjelp!»

Man så seg forundret rundt, hvem ville da hjelpe dem, som var de mest forferdelige krigerne i vest?

«Derfor har jeg bestemt at vi skal lyse ut stammefred inntil videre. Mange av de drepte seidmennene var jo tross alt av skarpklo-blod eller en av de ekle Bredskuldrene, og de vil jo ha like mye hevn som oss. Jeg skal sende ut løpere til de to stammene, i tilfelle vi ikke skulle klare å ta kverken på de stygge svina!»

Glade tilrop hørtes, nå var de da sikret mot alt vondt. Til og med en tsjud vegret seg for å bryte den hellige stammefreden, for da kunne jo de verste ting skje. Enten ville ballene ese ut og bli blå, eller man ble slått blind som ei flaggermus. Nei, da var det bedre å høre på sjefen. Til stormende jubel og klaskende føtter på steinhellene, satte det blodtørstige krigerfølget seg i bevegelse. Nå var det ut og finne de feite sværingene.

Seks raske speidere ble sendt ut i forveien, det var ikke godt å bli tatt i bakhold av noen heller. To unggutter ble satt til å løpe ned til lavlandet for å få med seg nabostammene. De likte ikke tanken på at beretninger om deres nederlag skulle nå andres ører, ihvertfall ikke før udåden var hevnet, men det ville være enda verre om fiendskaren var for sterk. Spenning og forventning bruste i alles hjerter, for det var sjelden disse tsjudene slåss med andre enn av sitt eget slag. Stolt hevet de sin spydskog mot himmelen, som for selv å formørke Varunas lys over deres hjemlige og hedenske trakter.

Uovervinnelige jegere

Det er noe helt spesielt med å løpe i hærmarsj i følge med en krigersk stamme, for følelsen av samhold og felles blodtørst ligger dypt innprentet i menneskets flokkinstinkt. Slik sprang nå tsjudene i en tett sammenslått skare, og det eneste som hørtes var sidemannens stødige pust, og den taktfaste lyden av lettbenete blodsbrødre som smidig skred over stokk og stein.

Våpnene ble båret med største letthet over skulderen, og for hvert steg blafret de brune skinnfellene og det svarte håret med vinden. De yngste krigerne likte denne følelsen best, og brukte mye energi på å gjøre spenstige hopp og for å komme seg forrest i rekkene. Eldre og mer erfarne stridsmenn hadde forlenget vokst av seg slikt tull, for de visste at det var best å spare kreftene i tilfelle striden ble langvarig.

Så tok det berusende løpet slutt, og den lille horden samlet seg i en halvsirkel rundt noe de bakerste ikke kunne se. Folk stimlet til på alle kanter, og noen stod på tærne for å ivrig se over skuldrene til de forreste.

Det de øynet, gjorde at hatet mot de fremmede ble mer enn bare simpelt fiendskap, og vokste seg til et bistert nag født i personlig krenkelse av noe de selv hadde holdt av fra barndommen, og deres fedre i uminnelige tider før dem. For en ynkelig grushaug av svart ibenholt var alt som var igjen av deres kjæreste gudebilde, som representerte den som hadde holdt sin hånd over alle tsjuder siden gullalderens fall. Selv om de ikke ante noe om forhistorien til Vijay sortspyd, hadde det oppstått mange myter om ham, fra å være halvgud til redningsmann mot grusomme fiendestammer. Nå følte de at deres arv hadde blitt slått i stykker av menn som var mer som dyr enn mennesker, og selv om tsjuder ikke har noe begrep om kultur, var det slik at deres siste minne om en svunnen høykultur endelig hadde bukket under. En dyster og kollektiv stillhet senket seg over Snøfjærstammens krigere.

Den trykkende forstummelsen hang kanskje mest over høvdingen, som nå høytidelig dyttet de nærmeste livvaktene til side for å gå bort til gudebildet. Helt ødelagt var det ikke, for restene av et halvt ansikt stirret med et øye opp på ham, og blikket som før hadde vært mildt og irettesettende, var nå fordreid til brennende raseri og intenst hat. Det var som om hans far hadde kommet tilbake fra skyggeriket, for å gi ham det samme blikket han hadde sendt sin unge sønn fra dødsleiet. Vrede over sin egen kropps utilstrekkelig, selvhat på vegne av egen svakhet og mot sine etterkommeres manglende evne og vilje til å hevne en død som er grusom å få for en kriger. Vrillas far hadde fått hvert ben i kroppen knust under en fallende tømmerstokk, og det var et slikt vanhell som tilsist også hadde innhentet gudebildet, i

nærheten av sine frenders hjelp og støtte, dog likevel så langt unna. Tankefull stod krigshøvdingen lenge lent mot øksa, inntil han igjen endelig snudde seg mot stammens ypperste menn og unge jyplinger. Samtlige hadde en hunger etter strid like tilstedeværende som den Thules blonde sønner føler fra barnsben av.

«Stor er krenkelsen gjort mot vårt folk, og enda større er skjendingen av våre guder! Hør vinden! Hør stemmene som farer med den, og som hvisker til oss.» En kunstnerisk stillhet fulgte, og alle spisset ørene for å høre hva som for med den magisk ladede sommerbrisen, som svirret svakt her og der. Massesuggesjonen hadde sin nyttige effekt, og mange av de mest lettroende og fantasirike kunne sverge på at de hørte både lyse og mørke røster den dagen.

«Hevn ... hevn. ... drep ... hevn.» Som så ofte ellers, har mennesket lettest for å takle det usikre og vonde med løfter om vold og gjengjeldelse. Mange svor en stille ed til seg selv for at hevnen skulle bli fullbyrdet denne dag.

«I dag kjemper vi med selve gudene på vår side, og åndeskaren vil suge alt liv og all kraft ut fra fiendedyrenes grusomme muskler. Aldri mer skal de besudle vårt land, det finnes ingen fred, ingen glede over livet så lenge de puster sin onde ånde over disse hellige glenner.»

En merkelig glød strålte nå ut fra høvdingen, og det var som om hans ord ikke var hans egne. Krieger hadde han alltid vært, men diktekunsten hadde aldri berørt hans hode med sin skinnende hånd. Så, med en intensitet som kom over ham lik raseriet til en såret bjørn, plukket han opp spydet som lå på bakken, og som glødet sort i kontrast til den lyse sommerdagen. Fargen kunne bare være en manifestert del av avgrunnen bortenfor denne verden, langt bortenfra de vanlige vandringsveier og vanlige syner, for spydodden så ut til å trekke til seg alt lys og oppsluke det i sitt eget uutgrunnelige dyp.

Instinktivt følte høvdingen at om han berørte odden med fingrene, ville de forsvinne i mørket for aldri å komme igjen. Med en overdreven bevegelse planet han skaftet i bakken, og trakk seg ærbødig tilbake med hodet halv bøyd og armene ut.

«Nå er det ikke mitt bud som rår lenger, for gudene har selv avgjort at de vil velge en av oss som sin jordlige representant, som deres krigerånd skal ta bolig i.»

Ordløse gisp lød da spydet av seg selv sakte begynte å rotere i en sirkel der det stod, pekende vagt mot flokken som stod samlet rundt det. Aldri før hadde de sett slike overnaturlige krefter utspille seg, og den alltid tilstedeværende overtroen grep en klamt om hjertet. Spydets bevegelser ble stadig hurtigere, og gradvis senket spissen seg lengre og lengre ned pekende mot dem. Selv en av de mest kritiske og tvilende vismenn fra fjerne Zhongguo

kunne ikke lenger forklare årsaken til det okkulte fenomenet, for nå var ikke spydskaftet lenger i kontakt med marken under.

Det leviterende spydet hevet seg i vannrett posisjon, og spant lik en vakkert utsmykket værhane gjør i de kraftigste stormkast. Spydet ble etter hvert et truende nærvær, som når som helst kunne skyte fart og gjennombore den av dem med mest tvil i sitt hamrende bryst, men selv om mange ville snu og flykte for livet, virket det som om bena var sugd fast i bakken i denne skjebnetunge virvelstrøm. Gudenes vilje kan ingen hindre.

Plutselig var det som om en forglempt tyngdekraft kom tilbake med tidobbel styrke, etter å ha vært opphevet i minst tjue lange åndedrag. Straks ble det illevarslende spydet trukket ned på bakken, og landet der uten en lyd, uten en bevegelse.

Var gudenes kraft opphevet, hadde den gand de hadde beskuet vist seg å være utilstrekkelig grunnet deres manglende tro? Ingen turte å puste ut. Så skjøt spydet fart gjennom det våte gresset, og som en buktende sort orm gled det frem i retningen det pekte. Odden pekte tydelig rett mot en fortunlet unggutt, og brødrene hans som stod skulder ved skulder trakk seg forskremt unna som om han skulle være verre enn en spedalsk hund. Da den spedbygde ungdommen i et lynglimt skjønnte at han var utvalgt til å være avataren til villmarkens guder, vaklet han under det som kun kunne være et av livets mest skjebnetunge hammerslag. Så tok krefter som ikke var hans egne, styringen.

En stødig hånd grep om spydet, og trakk det til hans bryst og panne i en mediterende stilling. Men det var ikke en kriger som hadde plukket opp et spyd, det var spydet som hadde plukket opp en kriger. Spydets mørke glød så ut til å suge livskraften gutten innehadde til seg, trekke den inn og sende den tilbake i bølgeslag av mørk ild. Den tynne kroppen så ut til å vokse, til den var kraftig og et hode høyere en samtlige av de største krigerne. Håret danset og snodde seg lik levende slanger i luften, som om det selv hadde kommet til liv, og nå tvinnet det seg bakover i en knyte bak en edel, høy panne. Mest skremmende av alt var likevel den sorte glød som kom fra hans skarpe blikk, for iris var nå helt gått i ett med våpenets farge.

Så trakk et liv som hadde vært slukket i ti tusen år, pusten i et veldig gisp, og guddommen sank stønnende ned på et mektig kne. I en stund som virket å vare en evighet, hang hans hode ned mens den pulserende styrken sprang ut i alle lemmer, animerte hver kroppsdel i guddommelig perfeksjon og overnaturlig liv. Vijay Spyddreper reise seg, og uten et ord snudde han seg og skred i et glimt av avsindig hurtighet mot gudenes blodstenkte tempel. Den armerte mobben stod ordløs igjen, inntil et hest krigsrop ble til mange og skjøt opp mot himmeltaket selv. Gudene hadde talt, og nå var jaktens tid kommen. Leende løp de som uovervinnelige jegere i ånders nærvær.

Skikkelsene i disen

Så var der Freys følge, som søkende etter gudenes tempel ironisk nok hadde tirret guder selv til å jakte på dem med brennende hevnsinn. De var kloke nok til å skjønne at det var åpenbart at de tsjudene de hadde slaktet, var kommet direkte fra det blodstenkte tempelet de selv hadde som mål, og nå fulgte de den opptråkkede stien med en grim målrettethet. Ikke et ord ble ytret på lange tidsspenn, men om interne maktkamper også skjer på åndeplanet, bølget nå striden fram og tilbake i den lille gruppen, og selv de sløveste soldatene kunne føle at alt nå balanserte på en knivsegg, uten at de kunne være sikre på hva og hvem som stod bak den nagende trusselen om voldelig opprør.

Dårlig moral ble det umiddelbare resultatet, og verst av alt hadde prinsesse Symona begynt å få sine tvil over det hele. Nå kranglet hun heftig med Hiomedes, og snart hevet sinte stemmer seg i noe som langt fra kunne være en vennlig samtale. Frey nordboen var selvsagt meget klar over det fiendskapet og naturlige rivaleriet som hadde oppstått mellom ham og Armand. Det han ikke ante, var den sammenslutningen som hadde blitt dannet mot hans ord om å fullføre oppdraget. Hans enkle æreskodeks hadde knyttet Shabbata, Hermund og Hiomedes sammen, personer som vanligvis ville skydd hverandres nærvær som Asmodai den onde selv. Nå planla de å med alle midler snu ham mot Armand, for å vende maktbalansen i gruppen til sin fordel.

Armand på sin side, tok det hele tilsynelatende med stoisk ro, selv om det ikke kunne være noen tvil om at en frykt for forræderi var blitt sådd i hans forherdede hjerte, en direkte konsekvens av hans brutale fremferd og rå handlinger. Han hadde lagt merke til at ingen av mennene lenger var i stand til å se ham i øynene, det var som om de på flest mulig vis ville fjerne seg fra den veldige kjempen. Menns fordømmelse kommer ofte ikke med direkte gjerninger, selv hos disse de mest handlingskraftige individer som vandret over jordens mage i denne perioden av den første jernalder.

Når det gjaldt de mange soldatene, var en viss polarisering av de ulike frontene tydeligvis i emning. De yngste vil som vanlig helst følge den de anser for å være den mest rettferdige og beste, mens eldre soldater er mer bundet av sedvane og tradisjon. Mang en veteran som hadde tjent Gøtland i flere tiår, anså det som høyforræderi bare å tenke vondt om kongelige ordre. Ja, hvor enn mennesker vandrer, skal du merke deg dette. Alltid vil det være splid, alltid vil der være uenigheter om status og dominans selv i de tilsynelatende mest

harmoniske grupper. Mennesket er som ulven et flokkdyr, og som ulven velger det seg sine ledere og den de siklende kaster seg over med glefsende tenner.

En kald sol reiste seg atter opp der ved vestens ytterkant, og gjorde den følelsesmessig hardt prøvede flokken klar over sine omgivelser ved å lette på mørkets slør. Undrende men vaktsomt stirret de nå hit og dit fra stien som strakte seg i det uendelige gjennom det øde landskapet, og det følte godt å tenke på noe annet enn evige intriger og din egen død som alltid venter ved neste korsvei.

De passerte kalde tjern som lå der ute, selv om de kunne kjenne deres nærvær mer enn de kunne se dem. Pulserende og forlokkende, kallet den urkraften som holder til i slike dyp til dem, den hvasket og bad dem om å for alltid synke ned og bli ett med glemselen, gjøre all tvil til sikkerhet i det flytende vannet, og bare la en rød liljeblostm bære vitnesbyrd om at her hadde engang et menneske møtt sitt endelikt.

Du skal være forsiktig om du noen gang er ved et tjern og får øye på en slik blomst, for da vet du med sikkerhet at tjernets nøkk har greid å lokke til seg et menneske. Om du er tåpelig nok til å svømme ut for å hente den, vil du halvveis til den miste all kraft i kroppen og bli fylt med en følelse av fred og likegyldighet mens du trekkes ned i det ventende dypet. Det vil ikke falle deg inn å trekke pusten, mens du skuer det siste av stjernelys fra vannets flate som stadig svinner lengre og lengre borte. Nei, pusten vil du ikke forsøke å trekke, før skikkelsen av en ung møy omfavner deg med sine bleke armer, og da er alt håp ute. Ditt vil liv slokkes, og du blir ett med de som bor der nede. Til evig tid.

Dog, det er helst bekymringsfrie barn som drømmende i livets hage går slik en død i møte, for hvorfor tror du ellers at tjernets liljer vanligvis er kledd i uskyldens farge? Tjernets formløse skapninger har blitt nektet kjødets gleder, og hater alle som kan få dem. Ved månelys om natten kan de ta skikkelse, enten som en hvit hingst eller som en vakker møy som kjemmer sitt lyse hår ved vannbredden. Mangt er det uskyldsrene barn som fortapt i skogen har druknet og sunket ned, for tjernets krefter lengter etter det liv som det selv aldri kan skape.

Vage tåkeskikkelser danset på sitt eget vakre vis i disen av grålysningen der fremme, men alltid for flyktig til at en fikk noe godt øye på dem. Ingen følte seg vel ved å komme trampende inn i dette området, for slike alver liker ikke å bli forstyrret mens de leker ved morgengry. Irriteres de kraftig, kaster de kløende utslett på deg, eller får deg til å sove med vonde drømmer der skygger fra fortiden flakker anklagende rundt i et forvirret sinn.

Men ingen kunne tenke på slikt nå, for det ville være mer marerittaktig å alene støte på en flokk krigerske tsjuder med kvessedes tenner. Å bli etterlatt alene i dette ensomme landskapet syntes å være verre enn døden selv, og når dansen langt der borte ble for

søvndyssende, trakk de fleste til seg øynene og festet det i stedet på de brede skuldrene til mannen foran seg i rekken. Stemmen til Frey messet monotont frem et kvad fra hjemlandets kjente og kjære trakter. Det var lett å minnes, for han hadde hørt det utallige ganger fra mødre der de vokter sitt barns vugge, barn som ikke alltid kunne vokse opp slik som ham.

*Under skogens trær
Der hvor alver er
Dances i den kolde dis
Til tårer hver som kalles vis*

Grusomme jernalder

Så, ut fra tåken, ut fra hedens ødemark, ut fra skyggen av Donars høye fjell i bakgrunnen, stod nå blodets tempel som et vitnesbyrd over en brutal æra, mer rå og barbarisk enn det de kunne forestille seg med sine enkle sin. Mektig ingeniørkunst og genialitet viste seg her, for tempelets gråpolerte overflate syntes å være helt glatt, det var visst ikke byggesteiner som hadde blitt brukt for å reise det, men en eneste skarpslipt sten av ukjent opphav fra en ukjent tid. Selve bygget tok form av et gigantisk egg, som lå på siden halvveis oppslukt av jorden. Kunne dette være legemliggjørelsen av jordens barn, som nå gradvis ble presset ut av et pulserende, livgivende skjød? Vel, til det var selve synet for overjordisk. Skuffet kunne de erkjenne at de fortsatt måtte passere et lite dalsøkke før de stod ved fremmede porter. Ja, synet av fortidens minner var langt borte, men nå som de hadde målet i syne, kjente de nye krefter bruse opp for en siste anstrengelse.

Derfor sank motet desto lengre ned i brystet idet de plutselig kunne høre den tutingen og dyrelydene de fra smertefull erfaring visste at tsjudenes speidere laget. Direkte konfrontasjon med hedens innvånere syntes uunngåelig, idet klamme hender grep ekstra godt om våpen og tok runde skjold ned fra akselen. Idet minste ville ingen av dem bli tatt uforvarende denne gangen, og følgets fart økte i et desperat forsøk på å komme så nære tempelet som mulig før striden tok til. Mange måtte anstrenge seg til det ytterste for å holde seg på bena i det drepende tempoet nedover bakkensiden.

«Stålsett dere menn, for her kommer de første!» Nordboen snudde seg og pekte bakover, og med et øyenkast over skulderen fikk mennene se to skikkelser som nærmest fløt over bakken med tåkedisen tett dansende rundt sine gjemte ben. Disen ble til formløse slanger, som raskt løste seg opp og viste tsjuder med piler klare på strengen av enkle kortbuer. Ansiktene var fordreid i dyriske snerr, med lange tjafser av svart hår hengende fjærkledd ned skuldrene, hvor skinnfeller dekket over de svette kroppene som hadde løpt så lenge. De skred urovekkende hurtig over landskapet, og i et glimt av forståelse skjønnte alle som en at de i løpet av kort tid ville være innenfor skuddhold av disse grove pilene med flintspisser.

Heldigvis gikk det radig i nedoverbakken for de siviliserte mennene, og idet buestrengene sang for å sende de første pilene plystrende imellom dem, var det med latterlig dårlig presisjon. Dalens alver så ut til å favorisere inntrengerne, for i bunnen av lia tetnet tåken og la ett teppe av beskyttende, ugjennomtrengelig hvitt over dem. Det ble gjort et kort holdt, og de snudde seg pesende, usikre på om de skulle bli og kjempe eller flykte videre. For

sikkerhets skyld holdt soldatene skjoldene foran seg, selv en pil skutt i blinde kan være dødelig om den finner en blottet hals.

Den unge nordboen skulde bare arrogant foran seg, til og med da en pil falt like foran hans mektige fot. Tankefullt kikket han ned på den flyvende slangen med steinhode et øyeblikk, for ungdom lever vanligvis i en illusjon av skjebnegitt udødelighet, i hvert fall inntil de kvestes stygt eller omkommer. Så tverrsnudde han og la hånden lett på Hermunds skulder da han spenstig løp forbi. Uten å ytre et ord skred den hårfagre krigeren etter den fotrappé nordboen, og i løpet av et kort hjerteslag var de helt omfavnet av den altoppslukende disen. Det kunne like så godt ha vært en evighet siden de unge krigerne var blant dem, siden det for vanlige mennesker er vanskelig å skille mellom forskjellen på veldige tidsspenn og ren fysisk avstand. Vel, kanskje det er vismenn som lever i en illusjon, og ikke den jordnære bonde. For av praktisk betydning der og da betydde det lite, og ordløst fortsatte det armerte følget marsjen mot et tempel av ukjent opphav.

Få kan bevege seg hurtig og lydløst samtidig, for dette er en egenskap du bare tilegner deg av ren nød etter å ha tilbrakt livet på landeveien i denne første grusomme jernalder, eller en annen, like livsfarlig epoke. Forrest luntet brünnheimingen, fortsatt med slagsverdet senket ned i den pelskleddé slira. Hermund var kanskje ikke et like elegant skue, for han måtte holde hodet av sitt fryktinngytende blunte våpen i venstre hånd for at klinkingen fra kjettingen ikke skulle avsløre hva som ventet i det usette, likevel, hele hans person utstrålte et varsel om gråtende enker og sultende ungeflokker i tiden som kommer.

Han skjønnte med en gang at fienden var foran dem da nordboen gikk over fra lett løp til hurtige sprang, og da et forferdelig krigsrop skar i ørene fra en strupe som syntes å være umenneskelig, begynte han å rotere jernkulen over hodet stadig hurtigere.

Dedikert til skytekunst

Ganske tett sammenstimlet stod nå fire av de tsjudiske speiderne sammen, mens de vekslet på å krangle innbyrdes og sende piler i lange buer mot det de trodde kunne være fiendefølget to av dem hadde fått øye på. De var uenige om de skulle fortsette å forfølge de tusen ganger forbannede inntrengerne, eller vente på å bli forent med hovedstyrken, og for sent forstod de at motstanderne kunne fatte lignende valg mye raskere enn det de selv var i stand til. En ruvende volds mann fulgte det skjærende brunnheimske stridsropet fra den hvite veggen av usette farer, og et øyeblikks lamslåtthet fulgte for de uforvarende tsjudene, de hadde ikke engang tenkt muligheten at noen skulle snike seg opp på dem.

Den forreste av dem rakk å legge en pil på strengen av buen og trekke den tilbake imens han krøket seg sammen for å sikte, før en hvislende sverdegg delte buen i to like ubrukelige deler. Bueskytteren forbannet seg selv over det ødelagte våpenet, helt til en desperat hjerne gjorde ham klar over at sverdet også hadde bitt dypt inn i noe viktigere. Mørkt blod pumpet ut fra et grusomt sår i siden, og senete armer forsøkte å klemme igjen livsenssens som nå hurtig forlot kroppen. Så ble koblingen mellom hjerne og kropp brutt, og tsjuden slapp å tenke mer. Noen gang.

Like uheldig var nestemann, som ikke helt klarte å bestemme seg om han kunne rekke å sende i veg en pil før han unnslopp i tåken. Det endte med at han ikke gjorde noen av delene, idet et kraftig støt fra sverdet til nordboen gjennomboret hjertet og skar over ryggraden slik at bladet stakk ut på den andre siden av kroppen.

Hans bror så likevel ikke ut til å ta krigerens død så tungt, for et dystert smil lekte over et forherdet ansikt. Frey stod nå med våpenet godt plantet i den døde kroppen, og satte foten til det ubrukelige liket imens han forsøkte å trekke det ut. I fremtiden ville han være mer forsiktig med slike stikk når han kjempet mot flere fiender, om det ble noen neste gang, da. For tsjuden hadde god tid til å legge en pil på strengen, sikte seg inn på den brede ryggen og slippe for å utløse alt sitt hat mot den grusomme morderen. Tsjuden hadde kjempet mangt et slag mot like store vendere, og undret seg over at denne ikke var rødhåret lik de andre.

Pilen skjøt hurtig opp mot den truende framtoningen, men enda hurtigere var Frey som i en ufattelig oppvisning av katteaktige reflekser greide å vri kroppen til siden mens han falt ned i knestående. Kanskje var det likevel bare flaks, kanskje, for pilen passerte nå under øret mens den tok med seg litt av huden som er ovenfor kragebenet.

Den forherdede tsjudiske veteranen hveste en kort forbannelse over sammensnurpede lepper og fattet at denne med sine skarpslepne kampinstinkter ikke kunne være noen kraftig, treg vender. Innøvde bevegelser fikk kjapt en ny pil på strengen, og selv om den gullhårete krigeren kom farende mot ham med hevet sverd, var tsjuden viss på at trusselen ville si til bakken straks en pil var plantet i bringen som nå var blottet så lagelig til. Hele hans konsentrasjon var rettet mot dette ene anliggende, og fokuserte med sammensnevret tunnelsyn på den rillede magen som snart skulle være gjennomboret lik en lekk skinnsekk, han kunne simpelthen ikke bomme.

Vel, i alle fall om han hadde rukket å slippe pilen før en hvislende jernkule fra siden knuste kjeven slik at kroppen roterte en gang rundt sin egen akse. Det sier kanskje noe om hvor dedikert denne tsjuden var til sin skytekunst, for det syntes ham mer pinefullt at pilen skulle falle harmløst til marken, enn at ansiktet hans var skjendet på det groveste. Han forsøkte å si noe der han stod med ryggen til, påkalle de gudene som hadde vandret i natt til å gi ham en eneste sjanse til, men det er vanskelig å åpne munnen når kjevebenet så å si er pulverisert. Etter det var avlivningen likevel ganske så skånsom, for både sverd og slagvåpen reduserte kroppen hans til en opphakkert kjøttbit med nådeløs effektivitet.

«Forbannet være deg, hvor der den siste av djevlene?» hveste Frey mellom sammenbitte tenner.

«Jeg aner ikke hva du babler om din tå ...» forsøkte Hermund å parere, men setningen ble brutt av i ren og skjær overraskelse da en flintpil spant rett over de sammenflettede hårlokkene. Den hyggelige samtalen tok en brå slutt idet begge krigere bestemte seg for å fortsette å øve seg i høflig konversasjonskunst et helt annet sted. Kort sagt, de la på sprang, og skarpe utrop kunne høres like bak dem. Hovedstyrken til tsjudene hadde visst ankommet, og det hørtes ut som om de var i et djevlesk humør.

Spydskog mot himmelen

Tilbake til prinsessens følge var alt preget av en dyster stemning, og mange fantaserte om å bryte opp fra kompanjongene og legge ut i ødemarken på egen hånd, da ville de i alle fall ha en ørliten sjanse til å overleve. Men så lenge soldater har blitt tilstrekkelig indoktrinert i begreper som ære, lojalitet og pliktfølelse, er det få som lar slike planer settes ut i livet. Kanskje spesielt fordi de befant seg i nærvær av en viss prest, som oppfattet all misnøye som høyforræderi mot både den kongelige og himmelske trone. Om man får valget, velger de fleste å marsjere til ukjente land som formelig yngler av fiender, så lenge en slipper å bli offer for sine egne våpen. Varunapresten fingret nå oftere enn før på skaftet av sin fryktinngytende hammer, men om dette var bevisste handlinger eller bare nytteløst tidsfordriv, får du heller spørre guddommen selv om.

Den opptråkkede stien førte dem etter hvert opp en slakk bakke, og utslitte som de var, følte det som om de klatret som fjellgeiter opp de verste skrentene i nordområdene. Når pinen blir for stor, velger de fleste å krøke seg sammen og se ned mens de utholder kroppens tretthet, og de fleste fikk derfor en gledelig overraskelse da de endelig sto foran det som bare kunne være porten inn til tempelets indre.

Bak en karm hugget inn i den glattpolerte steinen var nemlig en dør som så ut til å være støpt i tungt bly. Vanligvis ville kunstnere ha utsmykket et slikt kostbart verk med mønstre av krigere og drager, men denne døren var kun steril og livløs der den skinte i matt gråfarge mot dem.

På tverrbjelken ovenfor var likevel et eneste symbol risset inn, ukjent for alle andre enn Thules sønner i denne tidsalderen, som fortsatt brukte det uten å ane noe om dets opphav. Tegnet var eldgammelt der tre trekanten var flettet sammen som en. Uten at selv Hiomedes visste det, representerte merket sammenflettingen av fortid, nåtid og framtid, som er ugjengdrivelig knyttet sammen med kosmos' sterkeste bånd.

På høyre side av porten var det satt en paddelignende statue, som hadde groteske underkjever formet som en skål plassert der munnen skulle være. Den var omtrent like stor som en jakthund, og ingen likte tanken på at noe slikt kanskje kunne ha eksistert en gang i

tiden, fra en marerittaktig fortid der ville, nakne mennesker flakket omkring som dyr i forræderske sumper, der mer enn gjørme og vann skjulte seg i de dypeste myrhullene, ventende og tålmodig som graven selv.

Ivrige hender forsøkte nå å søke etter sprekker og mekanismer som kunne få åpnet porten, men uten hell. Folk strømmet til for å gi sitt nytteløse bidrag, som om det hjalp at en annen gjorde akkurat de samme bevegelsene på den glatte overflaten. Om dette var en dør, kunne den ikke åpne seg innover eller utover, for ingen spor etter et skille var å finne på det minimalistiske panelet.

Rasjonell som alltid, trakk Hiomedes seg litt tilbake for å overveie situasjonen, mens mennene febrilsk fortsatt var i aktivitet med å få den åpnet. Til sin store fortvilelse kunne han konstatere at selv om han formelig vrenget hjernen der store mengder kunnskap var lagret, var løsningen like langt unna selv om minuttene tikket avsted. Var han da endelig blitt senil? Hiomedes mente seg kyndig i det meste som har med religiøse og okkulte anliggender å gjøre, og han kjente til flere hemmelige sekter enn dronningen av Mecklenburg har elskere.

«Nå, gamle mann. Hva blir det til? Skal du stå og kope hele dagen, eller faktisk hjelpe til? Jeg trodde du ble med oss for å være nyttig i slike situasjoner, om ikke ellers.» Prestens harde ord trakk Hiomedes brått ut av et dypt resonnement, og han vendte seg nå irritert mot den storvokste kjempen.

«Asmodai heller om jeg vet, noe slikt hadde jeg aldri ventet. De fleste templer ligger da åpne som en skjøge fra Aegyptus i påvente av sine offergaver.» Et stykke bortenfor senket de svettende bærerne forsiktig ned prinsessens bærestol, og i det øyeblikket spratt prinsesse Symona ut fra de tynne forhengene, med de grønne øynene vidåpne i undring og usikkerhet. Der og da ønsket Hiomedes at han kunne klappe igjen kjeften for godt.

Hun hadde selvsagt kledd seg i sin fineste stas, hvite silkegevanter brodert i fine mønstre helt opp til toppen av utringingen, der utsmykkede brosjer av bronse med Varunas bryske ansikt holdt de fyldige brystene tilbake. Et langt skjørt dekket for de smekre bena. Plagget var vevd i kostelig lintøy der det flommet snehvitt helt ned til anklene, som anstendig var for en ung dame av høy byrd. Tynn gulltråd var brodert inn i sømmen på sidene, og fanget sollyset ved hver bevegelse hun foretok seg. Det brune håret var satt opp i en knute bakpå hodet, og ble holdt tilbake av en spenne i det pureste sølv.

«Tempel? Jeg trodde det var her min kommende ektemann ventet i festningen sin? Hvorfor åpner han ikke opp for oss?» Barnets spørsmål gikk rett på sak, og Hiomedes visste at hun var intelligent nok til å skjønne at alt ikke var som det skulle være.

«På sett og vis venter din ektemann på deg, Symona. Vær tålmodig nå,» svarte gamlingen og snudde seg for å se at Armand gikk løs på porten med voldsomme slag fra den svære hammeren.

Ja visst, Hiomedes er en klok mann, for det er en som vi alle er viet til, og det er døden som alltid venter så tålmodig til dagen skal stå.

Blydøren ble gradvis bulket av de harde sleggeslagene, men det så ut til at det kunne ta dagevis før den endelig kunne gi etter. Så mye tid hadde de ikke. Et utrop fra en årvåken soldat varslet at både Frey og Hermund så ut til å vende tilbake relativt uskadd, og begge kom nå i en lett jogg opp den slakke åssiden, det hadde ikke akkurat vært vanskelig å følge lyden av den veldige hammeren og den høylydte diskusjonen.

Blodige våpen i knyttede never gav vitnesbyrd om at minst et par tsjuder hadde vandret hen til de evige jaktmarker, og Shabbata frydet seg over at han i det minste kunne gå sitt endelikt i møte med disse to fryktelige krigerne. Glad løp han ned for å hilse dem, og forklarte i korte ordelag hvordan situasjonen var.

Da de skred inn i flokken av soldater, møtte Shabbata blikket til Hiomedes, og gamlingen gav sitt nikk tilbake. Den gjenstridige døren hadde gitt den pausen som trengtes til at ting kunne skje. Kanskje hadde lysets guder sperret veien slik at deres kongelige datter skulle bli spart fra å gå rett inn i demoners grådige klør? Man kan jo håpe. Ivrig plasserte Hiomedes seg midt i flokken av soldater, og Shabbata og Hermund stilte seg ordløst bak ham. Tiden var inne for å gripe makten med begge hender.

«Venner, vi har alle kjempet i kriger for det samme kongedømmet. Hør derfor hva jeg har å si,» begynte gamlingen med hevede armer. Forvirret snudde soldatene seg mot ham, og til og med Armand stanset hamringen mot den veldige døren.

«La oss nå ende galskapen og, -» Dessverre endte talen like fort som den hadde begynt, for nå viste tsjudskaren seg ved enden av stien der nede.

De så ut til å være meget udisiplinerte, og forrest gikk folk en og en med våpnene slengt over skuldrene. Hopen som kom bakerst, var derimot tett samlet, og spydskogen de bar med seg pekte oppover mot himmelen i alle retninger. Med et raskt overblikk kunne Frey konstatere at de var minst fire ganger så mange som soldatene som nå bannende satte seg i aktivitet. I dag kjempet de bokstavelig talt med ryggen mot veggen, og alt håp om flukt var svunnet hen.

De mest praktiske av mennene tok seg en kvikk slurk av vannflaskene og en munnfull mat, idet tsjudene stanset opp for å rådslå seg imellom. Det lønner seg aldri å kjempe på tom mage. All oppakning ble hivd i en kaotisk haug lengre bak, og trette øyne stirret dystert ned

på de sydende massene som nå satte i marsj rett mot dem. Mennene stålsatte seg for det slaget som måtte komme i tett forsvarsformasjon. Langspydene pekte målrettet nedover, tørstende etter blod.

Fred i det neste liv

Tsjudene på sin side, lo høyt og skjærende og godtet seg vel da de fikk øye på det brokete følget som samlet seg til et tappert forsvar der oppe på bakken. Det var ikke så mange som de hadde fryktet, og selv om de som hadde hatt et kort sammenstøt med speiderne nok var dødsens farlige, kunne de umulig stå imot så mange av deres beste jegere på engang.

De lo likevel ikke så mye at de glemte å la speiderne sende en skur av piler i en vid bue mot fienden, som gikk høyt opp og haglet nedover med voldsom kraft. Mot fiendtlige stammer var denne taktikken særdeles effektiv, spesielt mot store sammenstimlinger av krigere, for tsjuder bruker ikke rustning eller skjold av noe slag.

Men soldatene hadde satt seg i en tett firkantformasjon, hvor de forreste knelte ned med de runde skjoldene foran seg. De som kom bak, holdt skjoldene opp for å dekke både seg selv og sine frender, for de visste at denne måten å forsvare seg selv mot piler var meget effektiv. Tross alt var pil og buen et vanlig skue og se på de mange slagmarkene i Mecklenburg. Da de skarpslepne pilene med flintspisser kom plystrende ned blant dem, møtte de skjold av hamret metall som slike primitive våpen umulig kan trenge gjennom.

Da bueskytterne så hvor liten effekt pilskuren hadde, gikk de rasende lengre fram og skjøt direkte mot fienden, og alle i følget var nå innen rekkevidde fra de dødbringende våpnene. Et lite skrik unnslopp prinsessen, da en av pilene boret seg inn i forhenget på bærestolen, og hun skyndte seg straks imellom de fire bærerene som stod for å verge henne med svære krumsabler.

Livgarden forbannet seg selv for at de ikke hadde fått med en liten tropp gøtlandske skyttere, da ville dusinvis av tsjuder allerede ligget urørlig med treskaft stikkende ut av kroppen. Dette ønsket ble desto sterkere, da en av de hardt pressede soldatene uheldigvis ble truffet midt i låret av en av de glisende djevlene, og blødde som en gris der han ble trukket bakover i formasjonen hvor pilen brutalt ble nappet ut av Hiomedes, og såret forbundet.

Så lød krigshøvdingens skingrende kamprop over slagmarken, og skytingen opphørte for å gi plass til krigerskaren som med dundrende hærmakt stormet mot fienden. I midten var selvsagt de av tsjudene som var sterkest, væpnet med blunte klubber eller flintøkser som skulle verne høvdingen som stod et stykke bakenfor. På sidene kom så resten av stammen, med spydene høyt hevet over hodet. Med et veldig brak slo de inn i forsvarerne, og de ville krigsropene avtok og ble erstattet med like høylydt våpengny.

Dette var således bybyggeren mot villmannen sprunget ut av naturtilstanden, det var hedningen med all sin livsglød mot de fredsforkynnende bleke prester, der var barbaren mot imperatoren, begge parter like absolutistiske i sin tro og væremåte, som nå barket sammen i nok en konfrontasjon, nok en utøvelse av voldsdåd og myrderier rettet mot en livsførsel som var så avvikende fra sin egen.

Dog, selv om hedens sønner var i flertall, møtte de en vegg av stål som struttet ut lik nålene på et pinnsvin, og mange forrest i den udisiplinerte horden ble spiddet av langspydene, nådeløst dyttet fram av sine egne. Men straks spydene hadde funnet sine mål, ble de tynget av kadavrene de hadde gjennomboret, og det var liten tid til å trekke dem bakover. Fienden slo inn mot skjoldene, og mennene vaklet i presset fra den bannende hopen som slo og stakk med sine enkle våpen. De som tror slikt et slag bærer preg av elegante finesser med sverdet kan umulig ha erfart det, og i trengselen ble all sverdbruk begrenset til å hakke nedover med eggen, eller stikke oppover mot nakne, svettende kropper hvis eneste mål er å rive deg i biter. Heldigvis kunne de mennene som stod bakerst i rekken fortsatt anvende spydene over skulderen til sine hardt pressede venner, og mangt et fryktinngytende kamprop ble brått brutt av da våtglinsende spydodder knuste luftrøret.

Tsjudene konsentrerte nå hele tyngden av angrepet mot midten av formasjonen, for de visste at om de slo igjennom ville motstanderne bli nedrent av deres overlegne antall krigere. Men selv om det falt en skjolddekt mecklenburger her og der, med fjeset slått inn på brutalt vis av klubber svingt med kraftige never, eller stukket ned med enkle spyd, kom alltid en ny, like målrettet soldat for å ta hans plass. For deres føtter lå nå minst tjue av tsjudene drept, forvridd i et grotesk vitnesbyrd om krigens tragedie, og rungende jubel brøt spontant ut fra mennene og hevet moralen betraktelig. Det var nesten så de ville bryte formasjonen av sammenflettede skjold og storme frem inntil fienden var jaget på flukt. Men ethvert forsøk på å rykke fremover ble møtt med skarpe kommandorop fra Frey, som på samme tid forbannet deres skjøger av noen mødre, og oppmuntret dem til å holde ut der de stod presset sammen skulder mot skulder.

Tsjudhøvdingen hadde like interessante forbannelser på lager til sine blødende menn, og en som ville frelse seg selv fra siviliserte menns våpenbitt, segnet sammen med høvdingens øks plantet i hodet. Kampen var ikke over før samtlige av de grusomme inntrengerne hadde fått skallen knust, selv om hodene deres aldri så mye var dekket av spisse jernhelmer.

De yngste og mest selvstendige krigerne tok til å stimle seg sammen i små klynger, der de samtidig kylte fra seg spydene som dreiende slo inn over den rødmalte skjoldborgen.

Mennene bøyd hodene fremover, det eneste de rakk å gjøre i de tettpakkede rekkene da kastevåpnene regnet over dem. Dessverre fant to av spydene sine mål rent tilfeldig, og naglet nok en soldat til bakken som han nå fikk anledning til å gjødsle med sitt unge blod, helt til en drepende dødsnatt senket seg over ham. Tsjudene som nå var ubevæpnede, skyndte seg med å nappe frem våpnene fra sine falne brødre som lå strødd utover marken, og dekket av de slagferdige mennene i høvdingens krigerhird, yrte de fremover mot flankene både til høyre og venstre. Så snart de hadde fått brutt gjennom og kastet seg inn i livgardens rekker, ville kampen snart definitivt vende seg til deres fordel.

Det var det de trodde, i alle fall, helt til de på høyre flanke nå nærmest ble trampet ned av Armand og de fire umælende bærerne, som svang sine massive huggerter med drepende muskelkraft. Det er umulig å bli truffet av et slikt våpen og samtidig ha alle sine lemmer intakt, og det fikk mange av de unge tsjudene erfare da de ble etterlatt kvestet og ille tilredt mens vennene flyktet.

Men hevnen kom raskt på sine brennende vinger, i form av en kasteøks som spant i avsindig hastighet og traff en av bærerne over en massiv skulder. Evnukken falt ufrivillig i kne mens han holdt for det gapende såret, og nå da våpenet hans ikke lenger ble svinget for å kløyve ungt kjøtt, svermet fire av villmennes krigere over ham og kjørte spydene inn i en blottet hals og bringen, som nå utåndet for siste gang i det som utgjorde et forpint, meningsløst liv, fri for den kjønnsdriften som gir vår eksistens dens sødmende fylde.

Dog, hedningene kunne ikke fryde seg over å ha beseiret slik en veldig kriger særlig lenge, for Armands krigshammer slo ned blandt dem lik en dømmende tordenkile, og to av dem som stod over bærerens lik, fikk nærmest alle beina i kroppen knust da det svære våpenet kom farende nedover i en vid bue, bare for å svinge til siden for å ta nestemann like lett som andre menn svinger et langsverd. Men selv om det sjokkerte utfallet hadde hatt en knusende effekt, kan krigslykken fort snu om du blir for overmodig. Armand og hans tre feller skred derfor tilbake over sitt blodige verk, for å falle tilbake i rekkene der på siden. De fikk etter hvert nok å gjøre da noen av tsjudenes speidere skuet den delen av forsvarsirkelen som ikke hadde skjold, og derfor sendte sine plystrende piler av gårde for å ramme inntrengerne der de ikke kunne dekke seg.

På venstre flanke sprang i flyvende hast nå flere spydsvingende krigere til, ettersom de hadde gått lei av å stå hoiende og vente på at noen av deres egne som presset mot skjoldmuren skulle falle og dermed gi plass til en ny kriger. Ville utrop hørtes da de fikk øye på de tre vandringsmennene, Frey, Hermund og Shabbata, som ventet med illevarslende tålmodighet på den nærkamp og de drap som hadde vært med dem fra fødselen av. Spydene ble senket, og

mobben av krigere nærmet seg i en uordnet klynge for å gjøre det av med dem. Stor var overraskelsen da det viste seg at djevelmenneskene hadde skytevåpen, for to av tsjudene ble funnet av to korte, fjærkleddde piler Shabbata hadde sendt ut fra et blåserør. Barskt og mandig dro de skadde tsjudene de lange, spisse nålene ut av kroppen, bare for å falle gurglende til marken like etterpå, ute av stand til å trekke pusten ned i brennende lunger som formelig smeltet i etsende væske. Giftmord har aldri vært ukjent for Serklands forræderske sønner.

Det første flintspydet som kom farende ble splintret av Freys skarpslepne slagsverd, og nordboen hoppet inn blandt den tette sammenslutningen av krigere. Det var uråd å få brukt spydene på så kort avstand, og de massive musklene spant et nett av blodig død rundt seg i et stadig økende tempo. Intet ord kom fra brünnheimingens frådende munn, for hans folk kjemper i stillhet når de først er omfavnet i bitter og nådeløs strid. Nå hyllet han krigsgudene på sitt eget, bestialske vis, idet flerfoldige tsjuder falt som aks for ljåen før de engang fikk tenkt på flukt.

Han hadde akkurat kløvd skallen på en av dem da en modig kriger sprang frem med en klubbe høyt hevet over hodet. Uheldigvis for ham er det slik at mot aldri er nok, særlig om slagvåpenet blir brukt altfor tregt mot det som bare kan sammenlignes med en forvokst, pelskledd gaupe med muskler av stålfjær. En kraftig neve fanget håndleddet idet våpenet var på vei ned, og klemte til slik at det raskt falt fra følelsesløse fingre. Tsjuden ville ha skreket, hadde det ikke vært for at den andre neven skjøt frem som en jernslange og klemte for strupen med knusende virkning. Den gullhårede kjempen løftet opp tsjuden som nå ble kvalt under sin egen vekt, og vippet ham opp slik at kroppen ble holdt som en tømmerstokk. Like etterpå ble den ødelagte kroppen slynget fram mot hans sjokkrammede frender, som stod med spydene foran seg for å avskrekke den veldige kjempen. Med et vått klask slo det som engang hadde vært et menneske inn i dem, spiddet og knust, og de sank sammen under vekten med spydene ubrukkelig presset mot bakken.

Mye banning og knuffing fulgte, helt til Frey tronet over dem med sverdet som atter hadde funnet tilbake til sin slagkraftige eier. Det hevet og senket seg gang på gang, inntil hver bekymring om fastlåste spyd avtok i en orgie av blodsprut og død. Kanskje fant disse tsjudene fred i det neste liv, men det er tvilsomt. Gapende kjefter og øyne stirrende tomt inn i det store intet tydet på noe helt annet, og da den massive blodstenkte kroppen til nordboen reiste seg med det runeinnrissede sverdbladet ut til siden, ble skrekken for mye til de som hadde hatt mage til å utholde den atale slaktingen av kjente og kjære venner. Lik et skjær i sjøen deler de bølgende brenninger, unngikk tsjudene å være den neste til å komme foran hans grusomme hogg.

Den unges triumf

Små strømmer med tsjuder hadde likevel greid å passere den høyreiste menneskeslakteren, og kom rett inn i den venstre flanken som nærmest var blottet for forsvar. På kne et stykke bortenfor satt Shabbata og fomlet febrilsk i de vide klærne, for å dra opp nok en forgiftet pil eller en eller annen kastekniv som måtte være der et sted. Da han med et rykk hevet hodet, fikk han se vennen Hermund i dødelig kamp med tre ville, hvesende tsjuder som tydeligvis var i en eller annen form for kamprus. Den store jernkulen ble svinget i en truende bue, og dette avskrekket dem likevel litt, inntil den havnet for langt ut, og alle tre hoppet frem samtidig med hevede våpen.

Krigeren lengst ut til siden hadde til sin bekymrede mors store sorg vært for overivrig, og for misberegningen fikk han hele den piggete jernkulen med sin fulle kraft kjørt opp i magen slik at han fikk luften slått ut av seg idet han vaklet bakover og lydløst falt til marken. Han ble liggende på ryggen og betraktet de buktende tarmene som nå veltet ut fra en spjæret buk, og han undret seg over dette nye synet, helt til smerten satte inn, og han skrek, skrek like inn i evigheten til han stod ansikt til ansikt med fergemannen på elven Styx, den åndelige elv som den syngende sølvfloden kun er en blek skygge av.

Tilbake til Hermund hadde selvsagt den andre tsjuden nyttet muligheten frendens død gav, og han grep om skaftet på den lenkede stridskøllen samtidig som han lot skarpslepne tenner synke inn i de senete armene på den lyshårede krigeren. Idet han rev en stor kjøttbit til seg gav fråtsingen i blod mersmak, og blottede tenner nærmet igjen seg det myke skinnen på høyre arm. Hermund på sin side hadde ikke tid til å ta seg av kannibaliseringen av sin hvite hud, for han øynet at den siste tsjuden var i ferd med å sette inn dødsstøtet med et hevet spyd.

Med iskald rasjonalitet, unnfanget i en overveldende livsvilje som nå kjempet for å overleve, ignorerte han den smertefulle oppflerringen av armen og grep om det korte stikksverdet som lå i beltet på venstre side med den andre hånden. Han vred seg slik at spydet kun prellet av på den sammenflettede ringbrynjen, en gave fra hans kjære far. Han ville takket den ti ganger forbannede gubben under pusten om han kunne, men hadde ikke tid, og gav i stedet fra seg et gurglende vræl idet det lille sverdet for opp glitrende i lyset lik en gave fra oven, og som på instinkt nå ble plantet i tsjudens strupe. Med et rykk glapp skjefte ut av hånden, da spydsvingeren for tilbake med vidåpne øyne som snart ble sløret av dødens bleke hinne. Så bega han seg på å sparke og slå det andre onde nærværet som truet med å fortære

hans kropp, og i en sprellende bylt sank de begge til gresset der de lenge ble liggende å rulle seg.

Alt dette hadde skjedd i løpet av få åndedrag, og Shabbata var i ferd med å forbanne fem guder og gudinner der han reiste seg med den krumme kniven hevet for raskt å komme vennen til unnsetning. Han hadde bare rukket å få hånet Kililis ikke fullt så jomfruelige lender da en kropp med kraftfulle muskler skjød inn i ham så de begge tumlet til bakken. En av spydkasterne som ikke hadde funnet noe nytt å drepe med, hadde bestemt seg for å ta den som så ut til å ha det minste våpenet. Nå satset han på at en fysikk herdet fra barnsben av, med lange løp gjennom skoger med kneisende trær, stup fra glatte klipper ned i kolde vann, og vedhugging til vinteren skulle være nok til å klemme livet av den kortvokste mannen.

Kniven som var på vei opp for å finne en ubeskyttet strupe, ble latterlig enkelt parert med et knyttneveslag slik at håndleddet ble lammet, og våpenet klirret ubrukelig i bakken like utenfor rekkevidde. Smilende fant tsjuden strupen til den sprellende og byksende serkeren med begge hender. Han klemte til det han maktet, inntil det brune ansiktet stadig ble blåere og blåere, og byksingen avtok idet desperate hender forsøkte å bryte dødsgrepet.

Det var ikke Shabbatas krefter som reddet ham, for Hiomedes hadde sneket usett bak de kjempende og klemte nå eikestaven rundt tsjudens hals mens han dro til med all sin styrke. En mann som ikke har kjent ungdommens ild fare gjennom kroppen på mangfoldige vintre er likevel ingen utfordring for en som kjenner livskraften strømme gjennom seg i kamprusen, og et hardt albueslag traff gamlingen midt i magen slik at han mistet grepet og ble liggende og vri seg etter pust. Slik er det alltid, den unges triumf over det som er skrøpelig og svakt, det som snart har utspilt sin rolle her i denne verden.

Beklageligvis måtte denne ungdommen reise lenge før gamlingen, for nå hadde Shabbatas skjelvende hender endelig funnet igjen den siste kastekniven sin, en stillet gjemt i skaftet på de snirklete skoene. Det sier litt om hvor god denne serkeren var med kniver, for han var fortsatt i liggende stilling da han kylte av gårde knivbladet med stor kyndighet. Den tok noen øyeblikk før den stående tsjuden skjønnte hvor alvorlig rammet han var med kniven plantet i halsrota, og han vaklet bortover med gurglende lyder fra halsen.

Shabbata kom seg opp på dirrende knær, og gjennom halvkvalte gisp så han rundt seg i en blodrød tåke som svømte av sted som sirup. Hiomedes var på bakken, og famlet etter staven for å komme seg på bena. Like ved siden kravlet Symona på alle fire, mens hun hulket og jamret om en annen mellom blodsølet og likene på bakken. Det som var lengre bort, fortonte seg kun som en grøt av bannende, svette kropper, med våpen som hevet og senket seg

i et absurd vitnesbyrd på menneskers dårskap. Så skar en grimase over tyvens ansikt, for han hadde husket på Hermund og den nøden han befant seg i.

Betryggende bryst

Den en gang så sterke tsjuden vaklet videre ved porten til det blodgudens tempel, et navn det i sannhet fortjente denne dag. Hvert åndedrag var en pinsel i seg selv, og kom i lange rasp med lengre og lengre mellomrom. Han ville ikke sette seg, for han visste at om så skjedde, ville han stivne til og raskt slukke hen. Derfor fortsatte han, videre, og videre, uten at han brydde seg noe om den ville kamptummelen som foregikk på alle kanter rundt ham. Så, foran ham åpenbarte det seg en steinstatue i form av en padde med en gapende munn. Med et ynkelig klynk sank han ned på sine knær, og forsøkte å tenke på noe som kunne dulme smerten som stadig stakk som kniver i lunger som hevet og senket seg i en gradvis voksende sjø av blod. Da hodet sank forover mot skålen, var det siste som var brent inn i hjernen hans et barndomsminne om morens duvende, betryggende bryst.

Slik døde han, hodet veltet seg forover mens munnen åpnet seg, og en foss av blod strømmet ut. Restene av hans unge liv blødde nå utover den kalde steinstrukturen. Bak ham åpnet porter seg som ikke hadde rørt seg på fem århundrer. Blodets tempel hadde godtatt dette offer, og bare gamlingen Hiomedes bevitnet at de grå dørene lydløst skled opp.

Forbann dine venner

Slaget kunne fortsatt med uforminsket styrke lenge, med uvisst resultat for begge parter hadde det ikke vært for at høvdingen nå trakk frem taktisk kunnskap som var skjult i dypet av et tåkete sinn. Den uhørte slaktingen av hans stolte krigere måtte opphøre, og derfor vred han hjernen mens han tenkte ut muligheter for å unngå et blodbad som ubønhørlig ville svekke hans folks styrkeposisjon overfor andre stammer. Det ville ta mange vintre, og kreve mange nyfødte barn før dagens dødsfall kunne oppveies.

Plutselig lyste ansiktet hans opp, og han hevet øksen høyt opp fra tuppen av skaftet. En høylydt kommando lød, igjen og igjen, og nye stemmer tok den opp og bar den videre. Snart hadde samtlige stående tsjuder hørt ordren, og de hadde lite imot å følge den. I små flokker samlet de seg rundt høvdingen.

«Idioter, siklende krypende bikkjer!» skrek han i blindt raseri til den skamfulle mengden. «Livvakter, til meg! Spydkastere, pell dere over dit!» ropte han og pekte et stykke til høyre for seg. «Dere med buer, til venstre, ellers vil familien deres snart stå i asken av utbrente bygg!»

Det var sant at bueskytterne var de som hadde holdt mest tilbake under slaget, og hos tsjudene blir graverende feighet ofte straffet med at familien til krigerne blir utstøtt. Få har mulighet til å klare seg i villmarken alene, og derfor var bueskytterne mer enn ivrige nok til å adlyde ordre. De bare føttene skred hurtig gjennom gresset til den angitte posisjonen.

Vel, når det gjelder feighet i kamp var vel ikke høvdingen den beste til å bedømme slik, for det eneste blodet øksa hans hadde trukket, var fra en av hans egne livvakter.

Med et bryskt mine kommanderte han bueskytterne til å stramme buene, og spydkasterne til å kyle spydene framover. «Nå!!»

Et utall prosjektiler skjøt fart mot den blodstenkte skjoldmuren, der de svekkede mecklenburgerne stod lamslått og hjelpeløst overfor det som måtte komme. Bare halvparten av dem var fortsatt på bena, og de som var såret, hadde kravlet i trygghet bak sine staute kamerater som stod og verget dem med trukne sabler og de få langspydene som fortsatt var brukbare. Mecklenburgs utvalgte elitevakt til fyrsten av Götland var staute til siste slutt, og ingen tenkte på flukt idet de hvislende flintspissene fra både pil og spyd slo inn i rekkene deres. Prosjektilene kom høyt og lavt, og de som ikke ble stanset på skjoldene endte opp i en hals der, eller et øye der. De lavtgående pilene føk inn i bena til de nærmeste, og noen seg stønnende sammen.

«Fullt angrep! Drep dem!!» Hele horden av tsjuder stormet fremover, i spissen livvaktene med hevede våpen. De vaklende rekkene til livgarden gav etter under vilde hugg og vekten av angriperne. Til og med de som var våpenløse styrtet til fronten, og ignorerte muligheten for å få kjørt en sabel i en vergeløs kropp. En av de spenstigste tsjudene grep tak i overkanten på et mecklenburgsk skjold etter å ha dukket unna den sveipende sabelen, og kastet seg forover i en imponerende salto, hvorpå han landet midt inn i fiendens rekker der skadde menn lå strødd på alle kanter.

Jamrende måtte soldatene slippe skjoldene for å forlate sine sårede venner, og løp bakover for å gjøre en siste motstand like ved tempelveggen. De snublet over oppakningene sine, og bannet bittert idet lyden av sårede menn som nådeløst ble hugget ned nådde deres ører. Men nytt håp kom da de skuet at porten til tempelet var åpent, og at offerskålen på siden var smurt inn i blodet fra en tsjud som hang slapt over den. De som hadde trodd seg selv å være døde menn, kaptet seg nå for å komme inn først.

En som hadde fått en pil boret inn like under kneet, ble sluppet av kameratene som støttet ham. Det var ingen vits i at alle skulle dø, men likevel forbannet han dem like til det siste, inntil en tsjud med en svær stein i nevene slo inn i hjelmen hans gang på gang, og han ble liggende på den blodstenkte marken. Etter hvert var det en såpass stor bulk i hjelmen at den umulig kunne inneholde et helt kranium, og grå hjernemasse sev ned fra den. Gråtende kunne vennene bare fortsette, inntil tempelets ventende mørke oppslukte de løpende skikkelsene som hodestups kastet seg inn.

De lo ikke

Shabbata vaklet bortover mens han knuget kniven sin slik han alltid gjorde når han var i kamp. Han kunne aldri helt bli vant med følelsen, og tagg de gudene han tidligere hadde forbannet om at vennen måtte være i live. Et raseriutbrudd av dimensjoner var bekreftelsen på at Hermund i høyeste grad var blant de levende, og serkeren fikk øye på to blodinnsmurte skikkelser som vekslet på å få inn slag på hverandre.

Hermunds høyre hånd var visst lammet, men med venstre slo han oppover gang på gang inn i ansiktet på en villøyd tsjud over seg. Villmannen på sin side, frådet med blodet dryppende fra de spise tennene, men nøyde seg ellers med å dra kraftig i de blonde lokkene.

Shabbata la på sprang, men ble for sen. Freys kraftige fot skjøt fram og traff tsjuden midt i lysken bakfra, og rev Hermund med seg i spranget. Villmannen ble liggende igjen med knuste testikler, en smerte ingen mann fortjener å få. Vel, denne uheldige personen var jo teknisk sett ingen mann lenger, men ei heller noen kvinne.

Hermund ynket seg idet nordboens fingre boret seg inn i sårene på armen, og rev seg løs for å løpe selv. Med et brak falt han i bakken like etter. Bak ham lå Symona sammenkrøpet og gråtende, og imens han kom seg på bena, lempet Frey uten videre prinsessen over skuldrene. Så skjønte Hermund hvor ferden bar, og i et glimt av håp så han at tempeldøren hadde åpnet seg.

Det var bare fem tsjuder der fremme som hyttende skulte inn i det mørket de fryktet slik, og derfor fikk de heller ikke øye på den trioen som kom styrtende i deres retning, uten å være liv eller lemmer i det hele tatt. Freys tunge tohåndssverd spant atter rundt i truende sirkler som avga løfter om død og kvestelse, selv om våpenet på langt nær kunne svinges like effektivt med bare en hånd. Dessuten så det utvilsomt rimelig dumt ut der bakenden til Symona struttet ut samtidig.

Vel, tsjudene lo ikke, og Shabbata veivet frentisk med kniven her og der mot de nakne kroppene som snart fant det for godt å flykte. Praktisk som han var, bøyde Hermund seg ned og plukket opp et kort spyd, før han pesende fulgte etter inn i tempeldypet.

Med sitt blod

Tsjudhøvdingen skred pompøst over de forvridde likene under seg, helt til han kom til tempelets port. Han ville ikke vise det, men var rasende over alle de unge krigerne han hadde mistet, siden minst halvparten av dem lå døde eller såret på det rødfargede gresset sammen med de opphakkede likene av inntrengerne. Et ufrivillig glis skar over ansiktet hans da han skjønnte hvordan fienden hadde greid å flykte.

«Så, Alirax åpnet tempelets port med sitt blod. I fremtiden skal vi kalle alle hans barn for portåpnere, for han har virkelig snytt oss for vår hevn.» Høvdingen løftet liket av Alirax bistert etter håret, og studerte det kjente fjeset som var frosset i et forpint uttrykk, inntil den døde kroppen seg ned fra offerskålen. Noen av krigerne stod og fingret med våpnene, og kiket spørrende på høvdingen for tillatelse til å ta opp forfølgelsen.

«Glem det. Vel har de unnsuppet oss, men i tempelet finnes krefter som dødelige aldri bør utfordre. Vi venter her, i tilfelle det skulle være noen som forsøker å stikke seg ut.»

Tsjudene sank sukkende til gresset, mens noen begynte det utakknemlige arbeidet av å stable likene sammen i en haug. De fremmede i en, og de drepte frendene i en annen. Sinte utrop hørtes fra en del som ble trukket i håret, uten at de var døde, og rå latter fulgte. Men alvoret sank igjen over dem da gapende sår og blødende flenger skulle forbindes, og budbringere ble sendt tilbake til landsbyen etter urtekyndige gamle koner. Mange ville blø i hjel før de gamle skrottene kom seg hit, og uten videre bli lempet på de likbålene som snart skulle flamme anklagende opp mot himmelen.

Et hode tømt for tanker

I et værelse i de Gøtlandske palasser satt vismannen Haphura urørlig på en enkel matte rullet ut på golvet. Skjønt, selv om vismann var den tittelen han likte at Heroldene brukte, gikk han under mange andre navn i landene mot sør og øst. Skjenderen, nidningen, menvarsleren, den ærgjerrige var alle titler som hadde blitt ham til del. De som utbasunerte slikt i hans nærvær ble ofte rammet av en snikende sykdom som spedalskhet eller en annen forferdelig ulykke like etterpå, for Haphura var meget forfengelig når det gjaldt ryktene som svirret rundt hans mystiske livsførsel. Forfengelig på andre vis kunne han ikke være, siden oppfattelsen av en mann nok beror på kroppens sunnhet og kanskje også et glimt av humor i ny og ne. Haphura manglet forståelig nok begge deler, siden faste og meditasjon krevdes for å få kontakt med åndeplanene.

Denne gangen hadde han holdt seg unna all mat i tre hele dager og netter, for det er kun når kroppen er nær utmattelse at ånden kan nærme seg de ikke jordiske plan på den andre siden, sprengte gjennom den illusjonen av materiell virkelighet som utgjør denne verden. Det fantes de mystikere som kunne sende astrallegemet av gårde over lange avstander, og for at det skal skje må sinnet narres til å tro at kroppen er død. Slike aktiviteter er ofte destruktive for helsen til de som holder på med det, og blir man for lenge borte blir det båndet som binder sjelen til legemet revet over. Astrallegemet vil komme tilbake til en kropp både stiv og kald, og skrikende løse seg opp og bli et med den pulserende helheten vi alle er sprunget ut av. Hvem har sagt at Nirvana er noe å hige etter? Der slettes all individualitet ut, og det kan ta årtusener før et nytt selv kan rive seg løs om den blir oppslukt av totalitetens kraftfulle kjerne.

Slike utsikter gjorde Haphura til en alvorstynget mann, noe som var med på å skremme vekk det meste av kvinner. Faktisk hadde han aldri kjent noen kvinnes ømme kjærtegn, annet enn det skjødde han hadde fråtset i på blodstenkte altere i mørke riker med ukjente navn. Likevel, de kosmiske hemmeligheter som kunne tilegnes, potensialet til overjordisk makt og nytelse avlet i det hinsidige gjorde alle forsedelser verdt det. Hva er vitsen med å gjenfødtes som en simpel bonde i tusen år, når man aldri oppnår et snev av de virkelige kreftene som finnes bortenfor? Haphura mente at det var bedre å risikere alt for å kunne fortære de sfærer av absolutt viten som gudene holdt skjult for de av menneskeslag. Det var andre gleder også, ungmøyer som sov på sitt hvite lintøy kunne aldri være helt trygge for hans mørke ånd der den flakket rundt i verden. De hadde vel aldri drømt om at det ikke var deres saftige jordiske form som begjærtes, men selve sjelen som ble skjendet og skitnet

til. Forferdelige mareritt har sin årsak, og mang en kvinne var blitt drevet til galskap som følge av hans fråtsing av urørte sinn og ubesudlede åndelige legemer. En voldtekt skjer aldri bare med kroppen.

Av og til kunne han høre en hvisking der han satt, som hånte ham og lokket på samme tid. Den diademkledde pannen der en blå safir var festet, ble med ett rynket i bekymring. Han hadde hørt dem før, helt siden ungdommen da han drepte sin egen far som forsøkte å hindre ham i sine svartekunster. Ja visst, de hadde skremt ham da, vekket han om natten da han lå lenket til sengen, og fortalt ham at hans død var snarlig i vente. Løgn, løgn og atter løgn var alt de var gode for, disse åndene som tilhørte onde menn og kvinner, gjerne forbrytere eller herskere som hadde misbrukt sin makt på det groveste. Dømt var de, til å sveve i usikkerhet i mellomstadiet til flere verdener. Overalt og ingen steder, pintes de av ensomhet til de fikk en ny sjanse, etter å ha opplevd all den smerte de hadde forårsaket et tusenfold ganger. Nå kretset de i ytterkanten av bevisstheten hans, og selv om han hadde opplevd dem før, kunne han aldri helt bli vant med slik ondskap i rendyrket form. Stadig prøvde de å framstå med menneskelige trekk, men Haphura visste at dette var langt fra sannheten. Hvem sier at likt søker likt? Min venn, du vil oppdage at det motsatte snarere er tilfellet i den verdenen vi er satt til å flakke rundt i, som ensomme skyggebilder under den bleke lampen på himmelen.

Stjernetyderen var omgitt på alle kanter av små røkelseskar, som omsluttet den urørlige figuren i en sky som skjermet han fra disse onde nærvær. Det vi opplever på jorden er nemlig bare en fraksjon av universelle realiteter på alle plan, men det er likevel riktig det vi kjenner. Gode dufter oppfattes som noe positivt, og de kan også være med på å drive en plaget kropp til harmoni, og fungere som et skjold mot de skygger som flakker søkende rundt for å dele sitt nag og sitt hat med jordens barn.

Rent fysisk var stjernetyderen beskyttet av en tung eikedør som gikk inn til det spartanske værelset, fylt til randen med bokruller, talismaner og gudebilder som fremstilte entiteter som ikke hadde vandret jorden på årtusener. Døren hadde en stor jernslå, og på den andre siden stod en storvokst mann fra det sorteste Axum med de kraftige armene i kors. Han vokter nå magikeren med blind lojalitet og et skarpslepent sverd, og om så fyrsten av Götland hadde stått utenfor døren og krevd adgang i følge med et kompani bevæpnede menn, hadde den mørkhudede nektet dem det. Ordene fra Haphura var hans lov, kanskje mest som en følge av den intense torturen som var blitt brukt for å frembringe slik lydighet. Intet mindre krevdes av Haphura, en mann som følte seg forfulgt av uante farer overalt hvor han gikk. Dessuten ville det være katastrofalt om ei dum gås av en tjenestepike buste inn i det røkelsesfylte værelset og dermed brøt den tunge transen han drev sinnet dypere og dypere inn i. Kongen var

faktisk noe som ikke bekymret ham, stakkaren hadde nærmest vært underkuet før han hadde begynt med sine djevelske fremstøt og trusler.

Alt slikt var likevel fjernt for den mediterende mannen, som rettet oppmerksomheten mot det store speilet som stod rett overfor ham. Det intense blikket ble festet urørlig på et punkt, og øyne som burde ha blunket for lenge siden, fortsatte å stirre på noe som fortonte seg som stadig mer absurd og virkelighetsfjernt. Haphura iakttok seg selv, kontemplerte sin kropps irrelevans i kosmisk sammenheng, sin slående forgjengelighet og prospektet til en alltid tilstedeværende forintelse. De sorte øynene var sperret opp på vidt gap, inntil han ikke stirret inn i seg selv lenger, men bortenfor selvet. Med en uhørt rystelse som gikk gjennom kroppen ble han slynget ut i et ufattelig intet, en avgrunn som alt levende frykter og alt dødt vil flykte fra. Bare en viljestyrke sprunget ut fra ubønhørlig trening og spartansk disiplin hindret ham å søke tilbake i kroppens trygghet i en stund som virket å vare et halvt menneskeliv. Så var han fri, lenkene til kroppen var midlertidig brutt, og ånden hadde trengt igjennom det beksvarte mørket som venter oss forbi universets ytterste grense, bortenfor livets irrganger og betagende realitet. Alle slike vulgære stengsler fortonte seg som noe fra en annen tid, et annet sted som ikke betød noe for et sinn som nå vandret på stier bare guder bør se.

Haphuras astrallegeme kretset over en totalt urørlig kropp i stum undring, før det med en uhørt hes latter skjøt fart og fløy ut det lille vinduet i en svimlende hastighet. På den umulige reisen med en ikke-eksisterende kropp passerte han mange husværer og avlukker han hadde besøkt før, hvor uskyldsrene mennesker hadde opplevd hans fortærende grådighet og ungmøyer blitt skitnet til for alltid. Fristelsen var stor til å fortsette slike djevelske aktiviteter der han slapp sist, men med et stikk av skuffelse skjønte han at det måtte vente. Tiden var inne, og han raste over et alltid skiftende landskap malt i de uklare fargene av en vrent virkelighet. Det eneste faste holdepunktet var en blålig sti som radierte sin klare farge fra et smykket hode tømt for alle tanker, og Haphura visste at safiren lyste et på samme tid okkult og optisk brospenn som skulle lede ham til sitt mål.

Noe fra dypet

Utmattet seg de sammen ved tempelveggen mens de hev etter pusten, etter å ha løpt nedover en kort tunnel som videt seg ut til et større rom. Et støkk av lettelse gikk gjennom den slagne flokken da det gikk opp for dem at tsjudene ikke ville følge etter. Så kom en nagende mistenksomhet krypende, da de spurte seg selv hvorfor dette mørke dypet var fryktet selv av villmennene. I alle fall var det umulig å se noe, for det svarte teppet dekket dem på alle kanter, og hadde det ikke vært for pusten til sidemannen, kunne man tro at man befant seg i total ensomhet i et ukjent skyggeland. Etter hvert kom trettheten sigende, sammen med sine kompanjonger tørste og sult, fienden til alle soldater i alle tidsaldere. Vel, det hindret dem i alle fall i å sovne der de satt, for om de nå våknet etter en lang søvn, ville mangelen på vann ha svekket enhver evne til konstruktiv handling. Tenner skar inn i tørre lepper idet mennene tenkte på alle de halvfulle vannflaskene som var etterlatt med resten av forsyningene. De fikk nå smertelig erfare at når nøden er størst er hjelpen lengst unna, det er jo tross alt derfor vanskene er store til å begynne med.

Et slag av stein mot stein ble etterfulgt av et regn av gnister, som slo flamme og lyste opp den lille flokken. Hiomedes brukte litt av sin praktiske erfaring tillært i løpet av et langt liv, sammen med biter av den lange kutten for å lyse opp den dystre situasjonen. Mørket vek tilbake, og lusket utenfor en halvsirkel av dempet belysning.

«Opptelling, kjøtere! Hvor mange av dere skjødehunder har vært heldige i dag?»
Nordboens rumlende stemme pisket dem tilbake til tingenes sørgelige tilstand.

En etter en lot de gjenlevende lyde sin røst, og først da lyset fra det lille bålet traff dem falt det dem inn å sjekke etter sår og skrammer. Det viste seg at kun sju av den tapre mecklenburgske troppen hadde overlevd, men selv om de var mørbanket fra topp til tå, med størknet blod som sev igjennom den fine klesdrakten, var de alle i stand til å stå på beina. Ingen hadde kastet fra seg de slanke sablene, såpass trening hadde de da. Dessverre var alt som var av skjold og spyd tapt, ingen gidder å tenke på slikt under flukt.

Ellers var de tre eventyrerne fortsatt tilstedeværende, Frey stod staut blant dem med det skarpslepne slagsverdet tredd ned i slira bakpå ryggen. Overfladiske rifter dekket hele kroppen, men det så ikke ut til at den kampavlede brünnheimingen tok seg nær av slike mindre detaljer. Verre var det med Hermund, som holdt den høyre armen tett inntil seg imens han lente seg blekt på et kort tsjudisk spyd. Tydeligvis hadde blodtapet vært betraktelig, men en enkel forbindelse fra Shabbata gjorde at blodstrømmen begrenset seg. Tusenkunstneren av

en tyv hadde snytt døden i dag også, selv om han hadde en ring av sorte blåmerker rundt hele halsen etter jernfingrene som hadde forsøkt å klemme livet ut av ham. Den vide drakten var oversprøytet med fiendeblod, og hans eneste bevæpning var den krumme kniven han alltid bar med seg.

«Kom igjen mann, opp på beina!» Frey angret straks på ordene, for den sårete bæreren hadde jo teknisk sett ikke manndommen intakt. De to gjenlevende evnukkene så bekymret ned på kollegaen, som brukte krumsabelen som stokk for å stavre seg opp. Tre, fire piler hadde truffet den kraftige kroppen, og trepinnene stod fortsatt ut som levende vesener. Frey skar tenner, selv om tsjudene var primitive, kunne de fortsatt lage mothaker. Mannen ville forblø innvendig, og åndedragene lød allerede mer og mer smertelige der han stod med hodet hengende ned. Han så ingen vits i å forsøke å trekke dem ut, det ville bare fremskynde døden. Armand på sin side hadde unngått den verste støytten, enten det nå var Varunas jordlige skjold som hadde verget ham fra pilregnet, eller ren og skjær flaks. Kun en flintspiss hadde boret seg inn i det kjøttfulle låret, men selv om det så smertefullt ut, var han ellers i fin form. Med en foraktelig mine trakk han ut pilen og kastet den fra seg.

«La oss nå få gjennomført dette elendige stedet og få fullført det kongelige oppdraget,» utbasunerte han arrogant, og den kraftige neven skjøt rundt handleddet til den gråtende prinsessen og trakk henne på bena som en annen filledukke. Selv om hun var naiv, hadde det nok gått opp for henne at det langt fra var noen edel prins hun skulle bli forent med i dette ugudelige tempelkomplekset. I stedet for å få sitt skjød penetrert av en kjærlig ektemann, var det snarere heller en kald dolk som skulle bore seg inn i hennes unge bryst. Inn imellom hikstene kom anklagene på rekke og rad.

«Hv-hvorfor meg? Forsaket av min egen far og ... og ... snufs!»

Hiomedes stirret bare stivt foran seg til beskyldningene som stakk dypere enn noen kniv kunne gjøre. Forsamlingen var neppe i form til noe opprør nå, og selv om en annen tok lederskapet, hva godt skulle det føre til? Ut av tempelet kunne de ikke komme. Det eneste valget var å se om de kunne kjøpslå med skjebnen for noen dager til med liv. Etter det? De var for langt ute i villmarken, med samtlige utveier sperret av talløse fiender.

Forhandlinger på dette stadiet var utelukket, når du angriper et folks religion er resultatet gjerne massiv gjengjeldelse. De hadde frivillig latt seg svelge av både tempel og ødemark, og uten forsyninger ville intet vare lenge. Dessuten, hva gjorde en prinsesses liv mer verdifullt enn de ungdommene som hadde blødd marken rød på utsiden? Men det var en ting Hiomedes visste, og det var at han hatet den brautende presten. Før han forlot denne verden, skulle han idet minste ha gleden av å spytte på de råtne restene av en av Varunas overivrige

disipler. Mest av alt hatet han likevel Haphura, som helt sikkert satt trygt tilbake i Gøtland og godtet seg i sin sadisme over de mange livene som var blitt ødelagt her. Kong Oswalds trone var reist i et slangebøl, for bare en slanges gift kan få en far til å fornekte sitt eget barn.

«Hva? Våger du?»

Uten videre begynte den storvokste nordboen å røske av deler av klesdrakten til den forfengelige serkeren, og bare gryntet til svar til den irriterende sytingen han fikk tilbake. Av erfaring visste Frey at om bare ørkensønnene fikk sutret fra seg, så var de medgjørilige når det kom til stykket. Han gadd uansett ikke komme med noen langtekkelige forklaringer, og med pannen furet i dyp konsentrasjon fikk han tvinnet de mange strimlene rundt den lange staven som han like hensynsløst nappet fra den krokryggede gubben Hiomedes.

Snart etter ble den improviserte fakkelen stukket i brann over det lille bålet, og han vinket nå ordløst for at den lille flokken skulle følge etter. Med det tunge slagsverdet i en hånd, og den brennende lyskilden i den andre, kløyvde han nå vei inn i det forstummende mørket som omfavnet dem. I Freys fotefar ble gnistene fra fakkelen til fallende stjerner. Bak ham haltet den lille skaren med det de hadde av våpen parat, og prinsessen fikk løsrevet seg fra Armand og lente hodet lik et barn på skulderen til Hiomedes. Tydeligvis søkte hun den eneste kilde av trygghet hun visste om, selv om også denne hadde avslørt sitt totale forræderi.

Rommet de befant seg i, viste seg å være et forværelse til en lang korridor som strakte seg usett videre inn i tempelets mage. Alt så ut til å være kuttet direkte ut fra den samme gråpolerte flaten de hadde sett på utsiden, og det var ikke tegn til byggesteiner noe sted. Bare djevlesk magi kunne ha skapt dette, for ingen byggekunst kjent blant vanlige dødelige kunne tilvirke noe lignende. Hvert eneste steg lød dempet, og bortsett fra de anstrengte gispene til den sårede bærereren, var det dødens stille rundt dem. Med et grøss kunne de konstatere at mørket lukket seg rundt dem i ferden innover i det dunkle kjellerdypet, og kun glørne fra fakkelen fungerte som en ledestjerne innover i det som bare kunne være et dystert fangehull for guder av en annen verden.

Den trange korridoren, som bare rommet to menn skulder ved skulder, og som strakte seg litt over hodet til den veldige Armand, delte seg etter hvert opp i tre retninger som alle så like ut. Frey stoppet i villrede, men før han kom til noen avgjørelse gikk fakkelen ut. Den grå verdenen de befant seg i, svant ute av syne til fordel for en beksvart farge. Mye banning fulgte.

«Hva skjer? Hvorfor gjør ingen noe?» lød en stemme.

«Hold kjeft, idioter, jeg skal forbi,» lød en annen. Etter mye dytting og styr kom Hiomedes seg fram der han leiet prinsessen, han fulgte simpelthen de røde glørne som lyste som onde øyne mot ham. Snart kjente han nordboens hånd som la seg tung på skulderen hans.

«Vel, gamling, få fart på fyrtøyet. Eller har du kanskje tenkt å pensjonere deg for godt?» Freys humor prellet av lik steiner på en full platerustning, og Hiomedes ropte etter serkeren.

«Hvem er serkeren?» spurte en troskyldig stemme.

«Det er den djevelen som stinker mest, slipp ham frem.» Stemningen begynte snart å bli ganske hissig, og det hadde vært tilløp til nevekamp i den lille skaren, om noen hadde hatt krefter igjen, da. Nærmest uten å gå selv ble Shabbata halvt slept, halvt dyttet frem inntil han gikk seg rett på nordboens kraftige bryst. Surt gned han seg på nesen idet ytterligere biter av hans engang så imponerende klesdrakt ble revet av. Han lurte på hvor lenge gudinnen Kilili ville tillate slik en barbarisk fremferd mot en helt og holdent ærlig mann.

Snart blusset fakkelen opp igjen, og blindet dem midlertidig til de kunne se et ganske latterlig skue. Serkeren så mest ut som et fugleskremsel der han stod, med filler som ville gjort skam på en uteligger i Goromas hovedstad. Han kremtet høyt.

«Neste gang syns jeg kvinnene her bør ta sin del av byrden. Jeg vil ikke være den eneste som må vise meg fram heller!» Rå latter runget mot ham, og den munnrappe serkeren likte seg i selskap som forstod hans grovkornede vitser.

Dessverre hadde det ikke imponert prinsessen, som krøket seg sammen bak Hiomedes som om hun hadde sett noe hun ikke ville se. Tanken på at et par svette karer skulle røske av de tynne gevantene hennes var ikke behagelig i det hele tatt. Vel, ikke så veldig i alle fall.

Det plutselige utbruddet av munterhet ble kuttet brått av da den brokete forsamlingen fikk øye på den skadde bærerens. Evnukken hadde lent seg mot en vegg for å hvile, men hadde tydeligvis seget lydløst sammen da alt liv forlot den plagete kroppen. Det glattbarberte hodet var sunket mot en gjennomboret brystkasse som ikke lenger hevet og senket seg i pinefulle drag. Frihet? Jo kanskje, om livet på jorden ikke har noen mening kan døden være velkommen, der den slukker alle sorger og skuffelser. Vi er alle like i graven.

De som fortsatt stod på beina, hadde ingen intensjoner å følge bærerens eksempel med det første, og de etterlot ham som mat for marken etter å ha lukket de glassaktige øynene.

Direkte som han var, bestemte Frey at de skulle marsjere rett fram. De hadde ikke gått lange stykket, før de fikk øye på en rad med jerngitter som stod plassert på hver side. Halvlyset flakket nysgjerrig inn, uten at det gjorde dem særlig mye klokere, for det de så var overjordisk i sin natur.

En rød mose dekket veggene, og her og der stakk vekster opp i en like rødlig farge fra golvet, som svaiet hypnotisk fram og tilbake som om de skulle være under vann. Det så ut til at lyset fra fakkelen ble forsterket i de mystiske plantene, og de fremmede vekstene glødet i et uhyggelig skjær tilbake mot dem. De minnet mest om rødhete ildtenger, og ikke en ville ha rørt ved dem om så dronningen av Aegyptus hadde befalt det med lokkende løfter om hennes gunst i sengen, eller under trusselen av torturistens groteske redskaper.

Måpende så nordboen på den dansende vegetasjonen, som så ut til å ha sprunget til liv i selskapet til levende menn. Helt ubevisst ble han trukket nærmere og nærmere av det besnærende synet, inntil en søkende hånd la seg på gitteret. Dufter som vagt minnet om røkelse, fylte neseborene til randen. En merkelig visjon fylte hodet, og han så like inn i et drømmelandskap, slette på slette kledd i det samme rødligte teppet under en grønnlig himmel, fylt med giftig luft som ville kvele enhver på få øyeblikk. Men det var noe som overlevde, noe som levde der. Først fikk han bare se svære dyr med lange snabler som gikk umælende rundt, og som sugde til seg dansende virvler av pollen med snabler som vugget i en egen, taktfast rytme.

Slik så han tidsaldrene passere, eonene rulle forbi lik dagene går for oss tåper på jorden, i samme harmoniske orden. Så begynte gyldne spir å strekke seg mot himmelen, og han skjønnte at de som reiste dem higet etter noe, higet etter stjernene. En isende frykt fylte ham brått, og like brått kom rykket idet han trakk hånden til seg og kiket seg forfjamset rundt.

Ingen så ut til å ha merket noe, selv om det følte som om flere århundrer hadde gått. Donar ta all trolldom, tenkte Frey, idet han kommanderte følget videre. Ingen var uvillige til å marsjere etter, for det som er utenfor vår fatteevne er jo både ubehagelig og fryktinngytende på samme tid.

«La oss heller se hva vi finner videre nedover denne forbannede gangen,» begynte han. Flere år etterpå undret Frey fortsatt på hva som hadde blitt hans redning, for han hadde stirret altfor mye inn i halvmørket i ren undring over hva som kunne være der, til å legge merke til en rund brønn som åpnet seg under ham.

Slik det var, befant han seg med ett i løse luften, og bare instinkter hamret inn i brünnheims nådeløse fjellheim berget ham fra å falle til sin død i det som fortonte seg som et bunnløst svelg. Lik en spenstig fjelløve virvlet han rundt med muskler hurtige som lynstråler, og hendene skjøt opp i en umulig hastighet der søkende fingre grafset fortvilet i tomrommet, og som ved et trylleslag fant de den glatte kanten med imponerende presisjon.

Lyden av et sverd som klang ved kanten av brønnen var det eneste som lød, da fakkelen forsvant i et gnistregn under ham og ble borte. Mørket var totalt, idet hele vekten av

hans massive kropp ble plassert på et par fingerspisser hengende i en glatt overflate. En vanlig mann ville falt i døden der og da, imens han forbannet alle sine guder og gudinner hele veien ned til det som bare kunne være helvetes dyp. Men Frey var ingen vanlig mann, han var Frey, brünnheimingen! Der kan barna klatre før de kan gå, og blir drevet ut i snøfonnene og iskantene av sine foreldre hver eneste dag.

Jernfingrene boret seg fast, fant sprekker som ikke eksisterte, og en ufattelig brennende livsvilje av stål brakk nærmest de skjøre leddene over idet kroppen langsomt og smertefullt ble hevet tilbake til overflaten, nei, tilbake til livet!

Donar må ha smilt til sin unge sønn fra fjelltronen den dagen, for det ble ikke Freys skjebne å være en av de mange som hadde dødd. Med kvalmen av frykt og fortvilelse i magen fikk han karret og bykset seg opp, og veltet seg over på ryggen idet han pesende lå ved kanten av brønnen for å komme seg.

«Frey, du ble plutselig borte. Vis deg, ikke gjør narr av oss!» En bekymret stemme lød, men nordboen vørte den ikke, for plutselig var han blitt var noe annet, noe fra dypet som hadde blitt vekket, og som nå buktet seg oppover med surklende lyder der den søkte seg frem. Den vanligvis bleike krigeren må om mulig ha blitt enda hvitere i fjeset der han ordløst kom seg på bena, samtidig som de fomlende hendene automatisk lukket seg rundt sverdskjefet og han la på sprang.

«LØP DERE TÅPERrr!» Stemmen hans gjallet lik en kjempes, og alle forstod alvorret i situasjonen da det umenneskelige brølet slo imot dem. De tverrsnudde og la på sprang i blinde nedover gangen i en eneste bannende og skubbende hop. Hvorfor ante de ikke, de visste bare at de ville være lengst mulig unna det som hadde skremt den veldige krigeren slik.

Samtidig skjøt det gigantiske nærværet opp lik en laks som brått spretter opp etter en flue ved duvende elveleier, og den massive, slimete kroppen veltet seg i retning de flyktende mennene. Buktede og kravlende presset den seg fram, den hadde sovet lenge, meget lenge, men nå hadde den blitt vekket og luktet mat, og den runde munnen åpnet og lukket seg i forventning.

Som den bakerste sprang Frey rett inn i noe mykt foran seg, som gispet halvkvalt. Uten å tenke etter grep han rundt personen med venstreamen, og kastet seg til høyre side der han ramlet over den sprellende kroppen.

Det var i siste liten, for det slimdekte vesenet for forbi dem da den fant den matkilden den hadde luktet, og sugde seg fast til den døde kroppen til bæreren imens innholdet ble gulpet ned og løst opp i magesyrer. Lydene var mildt sagt kvalmende, og en eim av råttenskap

fylte de trange korridorene. På to stilker var det to roterende kuler som glødet i et gult lys, og uavhengig av hverandre kiket de på begge sider av gangen imens måltidet ble fortært.

Alle mennene var samlet på venstre side, atskilt fra Frey og Symona til høyre. Et øyeblikks betenkningstid var alt som skulle til for at de flyktet videre inn i mørket.

Ukjent for mennesker

Symona kom seg gradvis etter å ha blitt slått sanseløs mot det harde steingolvet, og sprellet med bena lik en fisk som nettopp har blitt halt i land mot den pesende skikkelsen som lå over henne og truet med å kvele henne. Hun hadde akkurat begynt å klore opp den veldige overgriperen av hennes kongelige ære da de grønne øynene ble sperret opp i frykt, for bak dem var det som bare kan beskrives som en brun, gigantisk snegle som fråtset i et motbydelig måltid. Hun skulle til å skrike da hun med et rykk ble dratt opp på beina og slept etter nordboen som styrtet blind nedover den ukjente korridoren. Hadde Frey tenkt rasjonelt hadde han kanskje tatt det litt roligere, i tilfelle det var flere hull som lå åpne der fremme. Men slikt var fjernt for ham nå, siden fluktinstinktet hadde skyllet over hele hans dyriske vesen og styrte ham nå som et hvilket som helst annet vilt dyr. Han hadde nærmest dratt armen hennes ute av ledd da han roet seg ned, og kunne ikke huske hvor lang avstand de hadde tilbakelagt.

«Det gjør vondt! Slipp meg, ellers skal jeg få deg halshugget og kastrert din brutale plebeier!» En flat hånd for ut fra det store intet og dasket ham med et smell over kinnet. I et øyeblikk stod han stille, for hjernen var fortsatt ikke helt tilkoblet, og han lurte på om dette kunne være en ny fiende som hadde kommet ut av mørket. Så kastet han hodet bakover og lo en avsindig og desperat latter.

«Hmf, jeg tviler på om du hadde ledd om du lå utstrakt på torturbenken i påvente av å bli en korgutt med lys stemme. Dessuten gjør det vondt i ...» Hun gned seg ufrivillig på halebeinet som hadde fått seg en smell, og var plutselig glad for at de var omsluttet av et totalt mørke.

«Om jeg noensinne, Donar forby, er så uheldig å miste manndommen, skal jeg tenke over nettopp det tilbudet. I det minste vil jeg da få gleden av å synge skjærende som ei kråke for å hevne meg på de som fjernet den,» svarte han muntert. «Akkurat nå bør vi heller se om dette tempelet har annet å tilby oss enn mørke hull og stinkende monstre, for jeg tviler på at du vil tilbake til den noen eller noe vi støtte på.»

Etter å ha senket det store sverdet tilbake i slira bakpå ryggen, begynte nordboen å romstere i blinde rundt seg, for å prøve å få et klarere bilde av omgivelsene de befant seg i. Nærmest med lettelse kunne han konstatere at de fortsatt var i en gang som lignet de andre, som omtrentlig var like bred som to storvokste menn skulder ved skulder. I det minste slapp han å fatte noen avgjørelser om retningen, for det siste valget han hadde truffet hadde jo vært

et feilgrep av dimensjoner. Nå var det opp til gudene å bestemme om de skulle leve til å trekke pusten en dag til, samme hvor langt unna de var solens varmende stråler.

Beklageligvis førte all søkingen med hendene i det usette til at han var så uheldig å stryke bort en av Symonas mykere kroppsdeler sånn rent tilfeldig, hva det var kunne han bare forestille seg, men reaksjonen lot ikke vente på seg.

«Jeg må be om at de holder fingrene unna min kongelige person, da vi i vår opphøyde majestet ikke kan belemres med plebeieres vulgære tilnærmelser. Om de er ute av stand til å fatte rekkevidden av min adelige kyskhets, ser jeg meg nødt til å rope etter ... etter ...» hun begynte å stamme da hun skjønnte at det ikke var mange tjenere å rope etter der og da, men fullførte tiraden ved å bruke en av kvinners mest eldgamle og effektive trusler. «Da skriker jeg!»

«Ti jente, jeg er ikke av dem som tvinger meg på en kvinne, og kommer heller ikke å gjøre det nå. Om du skriker er det ingen vakter som kommer sturtende, men muligens udyr som kan gjøre langt verre ting med deg enn en stakkars bondesønn kan tenke ut. Så, du får heller bruke de kongelige bena dine mer enn du bruker munnen. I alle fall til jeg sier at du kan åpne den igjen,» avsluttet han og la fingeren advarende over de ilske, røde leppene der borte i det usette.

Deretter tok han henne i hånden, og begynte å føre henne nedover den beksorte korridoren.

«Du får kjenne på veggen om det er noen åpninger på din side,» kommanderte han kort.

«Åååh, din ... din slubbert!» begynte Symona, men bestemte seg for å lukke munnen etter å ha understreket poenget med et oppgitt sukk. Ingen hadde behandlet henne slik før, for den uraffinerte villmannen stod i krass kontrast til alle de fløtemyke beilerne som diktet rosenrød poesi og lange skaldekvad for å uttrykke sine lengsler og den lykke de ville føle om de fikk hennes hånd. Det var ikke måte på de malende ord og poetiske vendinger som hadde blitt brukt for å beskrive det uutgrunnelige grønne skjæret i øynene hennes, og nå hadde hun altså gått over til å bli etterlatt alene med en ubehøvlet voldsman som slepte henne rundt og tafset som han ville.

Selv om de vulgære manerene var forferdelige i hennes kongelige selskap, var det vel ikke annet å vente av en som hadde vokst opp langt bortenfor sivilisasjonen og vanlige moral-etiske retningslinjer. Om hun noensinne kom hjem igjen, skulle hun nok kultivere denne råtassen til et anstendig nivå. Alt som trengtes, var hennes milde, men også bestemte irettesettelser som fikk ham til å se sine feil. Etterpå skulle han være så takknemlig og rørt

over hennes godhet og vennlige veiledning, at også ham kom krypende på skjelvende knær for henne. Straks han skjønnte hvor heldig han var over å være i hennes selskap, kunne han lett tvinnes rundt lillefingeren. Gang på gang. Og litt mer. Ja visst, hevnen skulle være søt, tenkte hun mens det fortsatt sved litt der hun hadde landet med ikke fullt så majestetisk verdighet og eleganse. Tankefullt strøk hun seg over det ømme punktet, og fniste stille da hun så for seg Frey sitte i silkeklær og klossete forsøke å drikke te på dannet vis.

De trådte varsomt fremover skritt for skritt, og stoppet i ny og ned for at nordboen skulle lytte, eller hva det nå var slike hedninger gjorde i farlige omgivelser. Alt hun kunne høre, var de stødige åndedragene som kom i en langsom, betryggende rytme, mens en varm, klam hånd holdt henne fast. Så, etter å ha stått stille i det uendelige, ble hun ført videre og videre ned gangen. Symona ville ikke vise det, men hun var livredd for hva som kunne ligge der fremme, om det nå var demoner eller beist som truet med å fortære henne.

Hun tok nesten til tårene flere ganger da hun tenkte på hvordan hun hadde blitt sviktet av sin egen far. Så var hun vel den yngste i søskenflokket, og hun hadde ikke rukket å få oppleve mye kjærlighet fra sin falshiske mor før hun døde av febersykdom i en altfor tidlig alder. Kanskje var grunnen til at hun ikke ble verdsatt at hun ikke var et ektefødt barn? Likevel kunne ikke Symona skjønne at Kong Oswald skulle slå hånden av henne. Vel var hun da litt prippen og forfengelig til tider, men slik var da alle ungpiker? Dessuten hadde hun vært hengiven og lydig når det krevdes, tradisjonen tro hadde hun godtatt sin brudgom uten å mukke, selv om hun ikke visste noe om ham.

Verst av alt hadde Hiomedes også vært med på konspirasjonen for å ofre henne, den eneste mannen som noensinne hadde vært kjærlig mot henne. Ja visst, hun hadde skjønnt det da hun stod utenfor tempelet, selv om hun trodde slikt bare kunne hende i en mørk og dyster fortid hvor kvinner bare ble behandlet litt bedre enn krøtter. Fra nå av hadde hun bare seg selv å stole på. Seg selv, og et laverestående halvmenneske som hun kunne føle tilstedeværelsen til i en ellers ond og kald verden.

I nærheten av en urkraft som fortonte seg som stadig mer intimt der de var omsluttet av mørket, ble hun gradvis var den følelse av sikkerhet og maskulinitet som radierte ut fra hans primale væremåte, og de grunnleggende instinkter som finnes i alle kvinner tok overhånd da hun lente seg mot ham der de gikk. Endelig hadde hun funnet en beskytter, selv om hun følte det skammelig og uverdigg. Den uslepne villskapen og styrken som hadde skremt henne slik i begynnelsen, var nå ett stødig holdepunkt i de stormer av usikkerhet som herjet rundt. Idet den kraftige armen slynget seg rundt den slanke midjen som skalv lik et skogstjern

gjør det under vindens pust, lukket hun øynene med den første følelsen av trygghet hun hadde kjent på over en uke.

Frey smilte da varmen fra et fornøytelig sukk blåste mot hans begjærlige kropp, men slikt måtte vente, om enn så lenge, og han nøyde seg med å trekke inn den friske duften av det lange håret hennes mens han varmet den vevre kroppen mot seg selv.

Kanskje var det den fristende duften av en ungmøy som hindret nordboens følsomme nese i å fange opp det friske pustet av klart vann i nærheten, inntil de stod rett overfor bassengkanten og brünnheimingen stanset med et rykk. Selv om dette var uventet, betød det ikke at det ikke var velkomment. Bestemt dyttet han Symona fra seg og bøyde seg ned mens han lot vannet flomme gjennom fingrene. Overraskende nok var det ingenting galt med det, det luktet like godt som vannet i en klar fjellbekk. Om det nå var forgiftet av guder så onde at det er utenfor menneskelig fatteevne, fikk det bare være. Bedre å dø av forgiftning enn av tørste.

Snart lesket han sin tørre, sprukne strupe med den livgivende vesken som strømmet pleiende gjennom et slitent legeme med lange gisp, og hele hodet var nærmest under vann mens han gulpet det krystallklare vannet i seg. Da han hadde fått et av sine mest grunnleggende behov dekket, var det kun en vag følelse av sult som plaget ham, men brünnheims sønner kan gå ukevis uten skikkelig mat på jakttokter i den forblåste ødemarken. Det ville gå flere dager før han var merkbart svekket av hunger, og inntil da kunne nye muligheter vise seg.

Mest av alt undret han på hvor de andre befant seg hen, om de hadde vært like heldige eller blitt offer for nok en djevlesk felle. Hvis mennene fikk tilstrekkelig drikke, ville de kanskje få fornyede krefter til å slå seg ut av tempelet, eller utforske det videre. Den taktiske planleggingen endte brått da han kom på det usikre jentebarnet som nok stod med foldede hender over ham.

«Symona, jeg har funnet vann her nede. Det er helt trygt å drikke, bare kom å ta deg en slurk.»

Da hun endelig fikk ordre, sank hun med et fornøyd stønn ned på alle fire og begynte å drikke. Det var riktignok i mindre drag enn vår venn, men minst like grådig, og den lille kroppen svelget det i seg til randen.

Den udannede slurpingen sømnet seg kanskje ikke for en prinsesse, men Frey likte at hun for en gangs skyld slapp løs en av sine mest grunnleggende instinkter. Nå da han hadde et av sine mest kroppslige behov tilfredsstilt, ble nye vekket, og i hodet hans dannet det seg et mentalt bilde av Symona i den stillingen hun var i. Når en mann er i sitt tyvende år, skal det

virkelig prøvende omstendigheter til før ungdommens flammende begjær blir midlertidig dempet. Nok en gang måtte han slå sine lyster fra seg etter at det fylte sinnet og truet med å ta overhånd.

Vel, kanskje burde ikke vi mennesker gjemme våre behov og hensikter så mye i denne verden, for det er tid nok til å angre i graven. Uansett fikk nordboens dyriske begjær krympet seg i urovekkende stor grad da han senket seg ned i vannet, som heldigvis bare gikk opp til underdelen av hans mektige bryst. Det ville være bedre om de slapp å svømme til den andre siden i det grunne vannet, om det var noen annen side, da.

«Deres høybårenhet, vi må videre. Om du vil, kan du jo sitte på skuldrene mine så slipper du å fryse. Det er iskaldt.»

En kort stillhet fulgte, og prinsessen kremtet bydende.

«Vel, jeg vil ikke bli våtere enn jeg allerede er.» Hun angret straks på ordrene, men følte seg lettet da en ungdommelig latter slo mot henne. Den første spøken hennes hadde slått godt an, selv om det ikke var planlagt å buse ut med slikt.

Hun kjente at hun ble mo i knærne, men hentet seg likevel snart inn igjen, og med den rojale tonen hun vanligvis brukte, fortsatte hun. «Jeg vil også helst unngå at noen kald fisk svømmer opp et visst sted,» erklærte hun mens hun tok av seg de myke tøyskoene og holdt dem i hånden.

«Hvor er du?» Frey lente seg mot kanten med ryggen til, og veiledet henne til seg. Snart følte han kalde fingre som søke over kroppen hans, som for å sikre seg at han virkelig var til stede.

«Ahh, der er du ... Ingen ekle fisker bortsett fra deg, mente jeg å si,» terget hun og steg på det ukonvensjonelle trekkdyret. Snart kunne Frey kjenne fyldige lår som klemte seg varmt fast rundt ørene sine, og famlende armer som tvinnet seg fast rundt halsen før hun endelig fant balansen. I mellomtiden hadde en flik av skjørtekanten på mirakuløst vis seget over øynene hans, ikke at det betød noe, det var mørkt som i en sekk allikevel.

«Auu, du kunne plassert det sverdskjeftet et annet sted,» utbrøt hun. Mye fumling bak ryggen hans fulgte, før hun endelig seg på plass over ham med et lettet sukk. Nok en pinlig stillhet fulgte, der hun prøvende dyppet bena som stod rett ut i vannet og holdt filtskoene strategisk foran nesen til den tunglastede brünnheimingen. Da han endelig begynte å vade utover med sin kongelige byrde, hvisket hun nesten uhørlig.

«Vær forsiktig, det er ingenting under.» Ordene ble etterfulgt av at grepet rundt halsen ble dobbelt så hardt.

«Jasså, sier du det? Så interessant,» stønnet han halvkvalt tilbake. Han ante ikke om det var luftmangelen eller den saftige informasjonen som gjorde at det begynte å svimle for seg, han visste bare at det kom til å bli en meget lang tur over. Forhåpentligvis slapp han å dyppe prinsessen på veien. I alle fall i det kalde vannet, han ville nødig ødelegge stemningen.

Utrolig nok skulle den endeløse vadingen ta slutt, etter minst en time med sakte gange gjennom det kalde vannet. Frey merket at han begynte å skjelve i hele kroppen, bortsett fra hodet da, som formelig kokte der det var plassert strategisk under sin kongelige byrde. Prinsessen derimot, nynet fornøyd for seg selv, hun var visst født til å ha en høy stilling, enten det var i samfunnet forøvrig eller overfor enhver som tilfeldigvis var hennes undersått for øyeblikket.

«Jeg trodde aldri at jeg skulle klage ... over å befinne meg mellom bena på en prinsesse,» sutret han. «Kanskje du likevel kunne ha godt av et bad?»

«Du kunne bare våge, din brautende bølge,» gjengjeldte hun. «Da skulle du i så fall fått smake pisken. Dessuten ser jeg lys lengre fram, vi er snart der!» Prinsessen begynte å vugge entusiastisk frem og tilbake, noe som bare forverret situasjonen for stakkaren under, på mange vis faktisk.

«Hva babler du om kvinne? Jeg ser intet. Nå er jeg sikker på at du er gal,» mumlet han bistert tilbake.

«Ops, jeg glemte meg der et øyeblikk. Men om du tar den tonen en tur til, vil straffen virkelig bli hard,» svarte hun muntert. Straks etterpå for skjørtekanten opp, og etter å ha blunket et par ganger fikk han øye på et grålig skjær der fremme. Ivrig økte han tempoet ytterligere, inntil de lange armene hans grep om bassengkanten. Selv i så svak belysning, kunne han ikke unngå å legge merke til de saftige bena som rommet hele synsfeltet.

«Jeg er imponert, plebeier! Du skal bade i juveler ved gjenkomsten, det lover jeg deg. Bare stå helt stille et øyeblikk til nå,» stønnet hun og presset nedover med armene slik at den kongelige bakenden langsomt hevet seg fra stedet hun så behagelig hadde sittet.

Etter mye kaving og styr greide hun endelig å velte seg over på landbredden, der hun ramlet fremover og landet på alle fire. I et øyeblikks glimt var en kongelig belønning virkelig eksponert for Freys grådige blick, siden skjørtet hadde krøllet seg oppover ryggen og ikke skjulte noe i det hele tatt. Dette gjorde alt slitet verdt det, tenkte han, men dessverre varte det deilige skuet ikke særlig lenge ettersom han ble så satt ut at han mistet balansen der han stod på en glatt stein. Frey skled bakover og mistet den behagelige visjonen av syne idet hodet forsvant under vann.

Snart etter kunne han hale seg i land etter sin plutselige avkjøling, og sliten la han hodet på armene og drømte om en myk og behagelig fjærseng, etter fem drikkehorn med varm thulisk mjød og et helt villsvin på spidd, vel og merke. Freden ble brutt i form av en fot som pirket ham på ryggen. Nå begynte jentungen virkelig å irritere ham.

«Hihi, jeg trodde du hadde vokst fra deg å gjemme deg under skjørtene til kvinner, arbeidere-slave. Kanskje du burde ha blitt i brünnheim hos din mor, for jeg kan ikke love deg noe,» fortsatte hun hånlig og pirket videre på den slitne kroppen.

«Nå er det nok kvinne, kom hit, så jeg kan lære deg litt folkeskikk,» buldret Frey idet han stavret seg på bena, og i tre sprang tok han igjen den flyktende skikkelsen som gav fra seg et lite skrik da han fanget henne inn, halvt i raseri, halvt i begjær. Hun forsøkte å sprelle et øyeblikk, før hun skjønnte at det var nytteløst. Kraftige armer låste seg nå like under de faste brystene som hurtig hevet og senket seg foran et hamrende hjerte, og Frey likte situasjonen. Han bøyd seg forover for å hviske inni øret hennes.

«Du nevnte noe om en kongelig belønning,» begynte han. «Tør jeg spørre hva det innebærer, deres majestet?» Grepet rundt henne ble fastere, og hun slappet mer av i kroppen der hun lente seg tilbake. Han nyttet selvsagt muligheten til å beføle henne ytterligere.

«Belønning? Hm ... ahh ... jo ... belønning ja. Den er selvsagt bedre enn din fattige forestillingsevne, som vil bli skjenket straks du har vist deg verdig. Den vil vise seg å være meget behagelig, O' kasteløse slave.» Hun grep tak i de grove nevene som nå hadde fritt spillerom der oppe, og førte dem nedover den smekre midjen og litt videre.

«Det høres meget fristende ut, prinsesse. Hva med et lite forskudd før vi fortsetter?» Han snakket halvt i svime nå, for hånden hans var i ferd med å langsomt løfte opp skjørtet. Endelig. Dessverre kom han ikke lengre, idet en spiss albue ble plantet i mellomgolvet. Det var vondt nok, selv om det skulle atskillig mye mer til for å skade den kampavlede nordboen.

«Nå nei du, først må du vise deg verdig til min tillit, og det gjør du best ved å redde min kongelige person og ta meg hele veien tilbake til mitt hjemland. På veien skal du få i overflod, men ikke før vi er trygt ute av dette forferdelige stedet.»

Det tirrende nærværet glapp hurtig ut fra armene hans, og hun benyttet muligheten til å vugge litt utfordrende med hoftene før hun snudde seg med armene i kors og nesen hevet. Hvor hun hadde lært å te se slik var mer enn han likte å tenke på.

«Nåh, min ridder, sett i gang, jeg venter på å bli reddet.» Hun nærmet seg igjen og klemte det varme kinnnet mot en kraftig skulder.

Fordømt, tenkte han. Så ung, og likevel kjenner hun spillereglene så godt?

Ja visst, det ville gått nedover med barnefødsle i verden om alle ungmøyer var like vanskelige å lure som Symona. Han svarte med å riste vannet ut av den kraftige hårmanken, før han så seg rundt. Først nå la han merke til omgivelsene, det sier litt om hvor oppslukt han hadde vært i de yppige formene til hennes høyhet prinsessen. Veggene omkring var annerledes enn resten av tempelkomplekset, de virket nærmest porøse, og her og der tørt det jord igjennom den fuktige flaten. Det hele var illuminert av en grå belysning som så ut til å radiere ut fra en mektig pillar lengre fremme, en søyle som fungerte som fundament for det våtdryppende taket hvor stalaktitter av alle slag hang ned.

Frey likte ikke tanken på hva som kunne skje om nå denne pillaren ble revet ned, selv om det så ut til at kun de elefantene han hadde hørt om rundt leirbålene hos fremmede stammer kunne ha håp om å utrette noe slikt.

«Vel, la oss sette i gang med å få deg reddet da,» utbrøt han muntert, og slo etter den fristende baken som hun jo hele tiden brukte til å tirre ham med. Dessverre var hun for rask for ham denne gangen, og den flate hånden fant bare luft da hun leende trakk seg bort. Hun hadde lært, og dette irriterte nordboen kraftigere enn han likte å innrømme.

«Så lett kan du ikke fange meg, din klossete okse, det trodde jeg at du hadde fått med deg.» For å understreke frekkheten i å unngå hans søkende hender, rakte hun tunge i et kort øyeblikk. Barnslig nok til at Frey himlet med øynene.

«Bare hold deg bak meg, kvinne, ellers kan det hende at noe langt verre enn meg får smaken på små prinsesser.» Han gryntet idet sverdet for opp fra slira og igjen befant seg i de knyttede nevene. Best å ikke ta noen sjanser.

En rask gange ledet ham snart til søylen, og han kunne konstatere at hele korridoren endte like bak den der den snevret seg sammen blandt jord og stein i vannpyttene. Det kunne ikke være sant, hadde han vasset gjennom det iskalde bassenget så lenge for dette, for en håndfull jord? Med fortvilelse i brystet var han i ferd med å gjøre vendereis, inntil fortvilelsen ble erstattet med brennende nysgjerrighet. Det punktet som han hadde lent armen mot mens han stod og grundet, gav plutselig etter og seg innover. Gråskjæret måtte jo komme fra et sted, og en tynn lysstråle sprang ut og trengte igjennom den fuktige luften de pustet inn.

Selv om Frey ikke likte å te seg som en annen jordrotte eller en buktende meitemark, var det den eneste utveien, og med ivrige fingre begynte han å rive vekk jordbiter med store flak av gangen. Etter hvert ble jordlaget erstattet med seige røtter, men de kjeglene av skarpt lys som nå traff dem vitnet om noe på den andre siden. Utålmodig som han var, grep han om de to sterkeste røttene han kunne finne og dro til det han maktet, til og med føttene ble satt til for å få rikket dem. Selv om det gradvis gav etter, måtte han konstatere at på tross av at han

rev og slet i jordrøttene så ansiktet ble rødt, strakk til og med ikke hans krefter til for å få banet en vei igjennom.

Vel, der menneskets styrke alene ikke rekker, må det bruke sin kløkt, det er jo slik verktøy av ulike slag først ble tatt i bruk. Den «kløktige» krigeren tok et steg bakover mens han knuget sverdet målrettet i de kraftige nevene. Hogg for hogg bante han seg vei innover de morkne festene, og undret seg storligen over hvilke trær de kunne være knyttet til ovenfor, helt til en åpning stor nok til den veldige kjempen åpenbarte en vindeltrapp av steinheller som snodde seg oppover. Ingen kunne ha ferdet i dette tempelet på lange tider ettersom det var så gjengrodd.

Prinsessen, som nærmest hadde stått på tærne med hendene i fanget mens hun skuelystent forsøkte å se hva hennes nyvunne beskytter hakket frem, stilte seg hurtig ved hans side da det gikk opp for henne at noe viktig var funnet.

«En trapp? Tror du at vi burde bruke den? Hva om tsjudene venter ovenfor?» Den ellers glatte pannen var rynket i bekymring, og hun så med bedende blick på beskytteren hun så nødvendig ville miste.

«Jeg tror at vi ikke har noe valg, jente. Kom så, det er bedre å gå sin skjebne i møte enn å vente på den i mørke hull.» Med et snev av tilfredshet skjønte han at hun ikke ville forsøke å gli unna idet han eiesyk førte armen over ryggen hennes slik at hånden hvilte på den fyldige hoftekammen. Steg for steg førte han henne nå oppover mot det ukjente som like gjerne kunne være redningen som det kunne være en hurtig død.

De hadde ikke tatt mange trinnene, før en merkelig tanke slo ned i brünnheimingens til tider lyse hode. «Dette er merkelig,» begynte han. «Jeg kan ikke huske at det var noen trær i det hele tatt på utsiden, så vi må fortsatt være innenfor tempelets mage.»

Tankegangen ble brått brutt av da et blendende lys blindet dem midlertidig, og de kunne stige ut av trappesatsen i møte med en dampende het luft som duftet av tropiske planter, noe helt ukjent for mennesker som bodde på verdens nordlige halvdel.

Flere overraskelser

For deres øyne var et skue ulikt alt annet de hadde sett før, et underverk i byggekunst og estetisk tilfredsstillelse. De befant seg øverst på en gigantisk hul terrasse som gikk nedover i tre trinn, hvor klunkende vann rant i små strømmer og gav næring til all slags storslått vegetasjon, tepper av roser og fioler som duvet blygt med sine milde farger, og her og der tulipaner som skimret i skarperadians, badende i lyset av hvitveis med blåklokker hengende over, lett svaiende i den svake vinden.

Enorme trær med massive stammer stod plantet av ukjente gartnere med jevne mellomrom, og de grønnlige greinene som vidstrakt skjermet det hele lik en svanemors beskyttende vinger der verner om hennes barn, var majestetiske i sitt åsyn. Aldri før hadde Frey sett slik yrende liv åpenbare seg i all sin frodige prakt, og likevel være så ordnet som om en usynlig hånd forvaltet og skjøttet vekster både store og små.

Åpningen det unge paret hadde tredd ut av, var dekket av eføy på alle kanter, sammen med slyngplanter som vokste i betagende mønstre der de hadde sitt feste. Veggen bak dem var fullstendig dekket av slike velduftende bilder malt med naturens egne velgrodde herligheter, og små krydderplanter forsterket det overveldende inntrykket der de avga kuriøse dufter, alle like interessante og fristende. Og himmelen! Den var ikke blå med en gul sol som kastet ut sine stråler på sin ferd fra verdensende til verdensende, nei, den var et skinnende hvitt dekke av fasetter på hvelvingen over dem, der den badet det hele med en vakker stråleglans, på samme tid ømt og kraftig, som om himmeltaket selv ville sørge for alt levende liv under sin glitrende omfavelse.

Lenge stod de der, nærmest slått i svime av det synet som ville fått tårer til å presses fram fra øyekroken til en frostkjempe, slik måtte da verden ha vært i sin grønneste ungdom, da alt som er fikk sitt værende i opphavs myteomspunne tider. Så forskjellig fra nordens øde åskammer, der alt trekker seg inn i seg selv og forherdes til harde skall for å overleve de kalde gufs som kommer farende som isvinder over de forblåste fjellkjeder langt mot nord, og der himmelen henger lavt og tungt i sin formørkelse av pinte menneskesinn.

«Det er underlig,» stotret han fram tilslutt. Ved hans side satt Symona knelende mens hun klamret seg rundt knærne til den rørte kjempen.

«Hva er?» hvisket hun stille og kiket opp mot ham med de grønne øynene, som kanskje var denne praktfulle naturen satt i menneskeform.

«At jeg skulle komme til slikt et paradys når jeg er død, for annet kan jeg ikke være. Så var ikke Varunas prester løgnere når det kom til stykket likevel, men jeg skjønner ikke hva jeg har gjort for at Himmelguden mener meg verdig til å tre inn i denne vakreste av hager.»

«Tullprat,» smilte hun. Du virker da levende nok for meg. Den brunhårede skjønnheten sa ikke mer, men lot de melkehvite armene favne rundt hans mektige lår mens hun lykkelig lukket øynene. Hun ville gjerne nytt dette øyeblikket av fredfulhet lenger, men ble etter hvert trukket på bena av Frey lik et lite barn.

«Se så frøken. Husk at vi skulle redde deg, var det ikke det som var planen?»

Hun smilte bare lurt tilbake.

Med hånden skyggende for øynene speidet brünnheimingen videre utover landskapet, for bortenfor de kultiverte terrassene strakte et grønt teppe seg lengre enn øyet kunne se, og hva som kunne ligge under dekket av blader og greiner var umulig å si på så lang avstand. Til høyre og venstre endte skogene i buede vegger som så ut til å være virket av tempelets sedvanlige gråpolerte materiale. Slik det så ut, stod de på toppen av en avlang skål av grønt, selv om han ikke kunne øyne enden på den.

Først og fremst måtte de finne en vei ned, og Frey skred hurtig frem til kanten av den hule firkanten de befant seg i, hvor porøse byggesteiner holdt festet av jord sammen samtidig som det lot de sildrende bekkene sive gjennom her og der for å sno seg livgivende frem nedenfor.

Han kikket ned til trinnet i midten, som var hakket bredere enn det første, og hvor de duggvåte blomstene om mulig så enda mer eksotiske ut. Dessverre så det ut til å være minst to manns lengder ned fra der de stod. Uten videre hoppet han ned dit, og landet spenstigere og mer sikkert enn en fjellgeit. Så var det den vanskelige delen. Prinsessen stod på kanten og så usikkert ned på ham, selvsagt med en finger i munnen for å forsterke det uskyldige utseendet. For all sin geniale byggekunst, hadde ikke tempelets guder brydd seg med å lage stier ned. I alle fall ikke for mennesker. Med et grøss forestilte Frey seg at noen av dem fortsatt flakket rundt i de dype skogene bortenfor.

«Bare hopp du, vesla, så tar jeg imot deg,» sa Frey og strakte ut armene mens han forsøkte å se pålitelig ut.

«Så du kan se opp skjørtene mine igjen? Det tviler jeg på,» utbrøt hun sarkastisk og snudde seg for å forsøke å kravle ned.

Dessverre fant ikke de vevre fingrene mye feste da hele kroppstygden hennes ble plassert på dem, og et skremt hyl ble det neste som kom da hun glapp taket og falt bakover. Snart befant hun seg hvilende i armene til Frey, lik en hvilken som helst yndig brud som blir

båret over terskelen til et nytt hjem. Merkelig nok hadde denne bruden likevel et fornærmet uttrykk i ansiktet overfor den glisende redningsmannen, kanskje var det grunnen til at øyeblikket ikke varte og hun snart ble satt ned på bena.

Sammen gikk de over den lille engen med duvende blomster, i undring over alle de farger og dufter som nådde dem under to massive trær på hver side. Fjeset til prinsessen bleknet da hun så ned den andre kanten, det var tydeligvis like lang ned her også. Ritualet ble gjentatt nærmest identisk, og hun stønnet tungt av å bli behandlet som en annen melsekk. Ikke var det noe morsomt hvor den kasteløse tilfeldigvis festet grepet heller.

«Kan vi ikke bli her en liten stund,» forsøkte hun og bøyd seg ned for å trekke ned duften av en spesielt vakker blomst. «Så kan jeg lage en blomsterkrans til deg.» Da hun så det måpende uttrykket i ansiktet hans, feide hun det bare fra seg. «Stygg som du er blir det viktig å gjøre deg vakrere, vet du.»

«Vi har ikke tid til slikt tull,» buldret han og grep om håndleddet hennes. «Kom hit!» Freys høviske måte å behandle kvinner på var ikke vellykket, og hun strittet heftig imot.

«Jo det har vi så det, din ukultiverte villmann. Ved kongelig befaling gir jeg deg ordre om at du skal adlyde. Fall ned på dine knær og kyss min hånd, så skal din ulydighet være forglempt.» Hun fikk bare et dumt blick tilbake, kongelige befalinger har en tendens til å prelle av på de kasteløse når det ikke er noen soldater til å støtte opp under dem. Symona ble dypt fornærmet, men bestemte seg for å benytte seg av sitt hemmelige våpen, kvinnelist, da alt annet ikke nyttet.

«Dessuten, min storvokste ridder, må du jo ligge i fanget mitt for at blomsterkransen skal bli fin og passende.» Hun smilte triumferende og stolt da Frey sukket oppgitt og slukøret bestemte seg for å føye henne. En prinsesse er tross alt vant til å få viljen sin, uansett hvilke virkemidler hun må benytte seg av.

De ble værende på den siste terrassen en god stund, helt til Frey var blitt kronet til konge av blomsterlandet i en høytidelig seremoni. Da hun var ferdig, dyttet hun hodet hans vekk og danset gledesstrålende rundt mens hun klappet i hendene.

Snart etter befant de seg ved fundasjonene til den tredelte pyramiden som strakte seg så høyt opp, og prinsessen kiket bekymret på en rift hun hadde fått i det fine tøyet fra et tornekratt. Tydeligvis var ikke terrenget nedenfor kultivert på noe vis, og urskogen de bega seg inn i var så overgrodd at det skygget for mye av det merkelige lyset som kom ovenfra.

«Du ble faktisk mye søtere med den kransen på hodet ditt. I fremtiden gjør du nok best i å høre etter meg, for jeg vet jo tross alt ditt beste,» småpratet hun mens nordboen førte henne gjennom noe som vagt kunne minne om en sti.

Plutselig skjøt hånden hans frem og la seg tungt over munnen hennes. Frey lyttet intenst etter noe hun ikke hørte, til han med to lange sprang forsvant innimellom et par busker, som dirret faretruende da han romsterte der inne. Så kom lydene av en intens men kortvarig kamp, og en høylydt snatring etterfulgt av en nakke som knakk lik en tørr kvist. Symona stod skrekkslagen med hendene for ansiktet, hva slags ubeist hadde hennes redningsmann nå støtt på?

Kort tid etter stakk det kranskleddet hans opp fra buskaset, og han kunne skride stolt ut med en feit fasan han bar etter halsen. Prinsessen pustet lettet ut, hun hadde sett nok slåssing som det var, for blodsutgytelsene var på langt nær så strålende og ærerike som det ble fortalt om i eventyr til storøyde barn. Heldigvis var det bare et stakkarslig dyr som måtte bøte med livet denne gangen.

«Neste gang så sier du ifra før du stikker av på den måten, din villmann. Jeg trodde det var en av de ekle tsjudene.» Hun rynket nesens forkastelig idet hun betraktet det døde fjærkreet.

«Hva er i veien, jeg trodde du var minst like sulten som meg. Denne er nok til et lite festmåltid,» erklærte han kjapt.

«Sulten, nei, jeg ...» hun kom ikke lengre, før tanken på mat fikk den runde lille magen hennes til å rumle høylydt og klagende. Symona rødmet betraktelig der hun stod, for hun likte ikke å være så avhengig av noen, på tross av det faktum at hun hadde blitt vartet opp igjennom et helt liv.

Vel, det er jo slik at unge piker sjelden er i stand til noen selvinnsett, og akkurat denne sannheten om seg selv hadde ikke streifet tankene hennes i det hele tatt. Nå måtte hun støtte seg på en uregjerlig hedning, som var minst like stolt som seg selv, og mye vanskeligere å kontrollere enn de krypende tjenerne hun vanligvis var vant til. Litt av en utfordring, med andre ord, men det gikk gradvis opp for hennes unge sinn hvilken makt hun hadde overfor alle menn i egenskap av sin egen kvinnelighet.

Ja, selv om alle andre institusjoner feilet, var denne grunnleggende urkraft alltid tilstedeværende, uansett hvordan situasjonen utfoldet seg. Heldigvis for henne hadde hun ikke havnet i selskap med det flertallet av menn som uten videre ville tilegne seg hennes kroppslige goder, med makt om nødvendig, hvis antall langt overgikk det av ærbare menn i den hyperboreiske tidsalder.

«Du har vært flink, O' kasteløse slave. Vi får finne et sted å tilberede maten vår, da.» Taktisk og plottende som hun alltid var, roste hun nå Frey opp i skyene over hans bedrifter. Best å ha ham på godsiden i tiden fremover. «Du må virkelig være rask og spenstig for å

bevege deg hurtig som du gjør,» skrøt hun, «og jeg er sikker på at de bulende musklene kan ... mhm ... brukes litt hvert,» fortsatte hun og strøk prøvende over de svulmende armene der jernstyrken bølget frem og tilbake lik jernslanger ved den minste bevegelse.

Til tross for sin mangel på utdanning og utilstrekkelige høviskhet overfor kvinner, var dette halvmennesket virkelig et praktfullt eksemplar av slagkraftig og dyktig ungdom, hun måtte innrømme det. Da de vandret videre nedover den nærmest utviskede stien som snodde seg gjennom terrenget, tok hun seg flere ganger i å stirre åpenlyst på den massive kroppen. Nå som hun ikke hadde hundrevis av tilskuere til å iaktta seg hennes minste bevegelse, følte det befriende å ha den muligheten, og hennes «ridder» så uansett ikke ut til å ta seg nær av oppmerksomheten. Kort sagt, han var vant til det fra tidligere erfaring.

Etter hvert ankom de en liten lysning i den ellers så tette skogen, hvor stråler av hvitt lys avslørte en glenne hvor småfugl kvitret bekymringsløst over frodige bærbusker, med røde herligheter skinnende forlokkende og innbydende mot dem i sin saftige prakt, der de stod favnende rundt idylliske gresstuer hvis eneste hensikt bare kunne være å fungere som hvilested for slitne kropper som hadde vandret så altfor lenge.

Det er kanskje unødvendig å si, men Frey slengte fra seg sverdet sitt midt i den svale lunden og begynte fornøyd å ribbe det siste offeret for sin voldsomme atferd. Da han så opp, stirret han rett opp i det brennende blikket som nærmest sugde til seg hver eneste lille detalj i hans maskuline kropp. Selvsagt smilte han.

«Du som er så lett på bena kan vel samle sammen litt bær til oss. Jeg tror måltidet vil smake mye bedre om vi har det lille ekstra å krydre det med.»

Hun slo straks blikket skamfullt ned, ikke så mye på grunn av sine egne lengsler etter å være krøllet sammen i de sterke armene, men fordi hun hadde blitt avslørt så tydelig.

Det var med lettelse hun kunne sette de skjelvende hendene i aktivitet på de bugnende buskene, og selv om det var første gang hun utførte slikt innhøstingsarbeid av naturens goder, appellerte det til hennes mest grunnleggende følelser, og ubevisst begynte hun å nynne for seg selv der hun stod, mens skjørtekanten ble brukt som lagringsplass for de røde ripsene. Ingen vits i å tenke på flekker, de kom det til å bli nok av uansett, tenkte hun, idet minst halvparten av bærene forsvant mellom de sensuelle leppene og malte dem om mulig enda rødere. Disse skilte seg og formet en tydelig «o» da hun snudde seg impulsivt og fikk øye på sin forstander.

Praktisk som han var, hadde Frey gnidd to pinner intenst mot hverandre inntil det begynte å ryke av dem, og noen svake glør slo etter hvert flamme i noe knusk han hadde samlet sammen. Det lille bålet bygget på seg med småkvist og tørt gress, og han laget et

primitivt spidd til å steke den ribbete fuglen med. Snart nådde en liflig duft av gjennomstekt, hvitt kjøtt de oppspillede neseborene hans, og den hadde tydeligvis sin effekt på andre også, for prinsessen stod plutselig ved siden av ham med favnen fylt med sødmefylte bær, og skjørtet som var løftet for å holde dem på plass, eksponerte smekre ben som førte oppover til et enda mer sødmefylt sted.

Han stakk hånden ned i godsakene, nemlig bærene, og knuste en del av dem mellom fingrene og lot innholdet dryppe ned på den stekte fuglen.

«Flink jente, vil du ha første smakebit?»

Med et tilfreds stønn satte hun seg ned ved siden hans så bærene rydde ned på bakken foran henne. Da et dampende lår ble plassert i hånden hennes, forsvant det fort inn i den fristende munnen, og saften fra bærene rant ned munnvikene og farget dem rødt. På tross av at det saftige kjøttet ikke var gratinert med fløtesaus og strødd over med persille slik hun vanligvis var vant til, var det noe av det beste hun hadde smakt. Siden hun nå ikke var i herskabelig selskap, tillot hun seg det meste, og smattet ertende til nordboen der hun innimellom lagde trutmunn og rakte tunge.

Frey på sin side, betraktet det hele med et meget interessert mine, men nøyde seg ellers med å grådig gnage på sin egen del som ble holdt i begge hender. Bare benrester av den uheldige fuglen var igjen da parets slunkne mager var blitt fylt til randen, og fornøyd med seg selv lente Frey seg tilbake mot et lite ungtre som stod midt i glennen, med hendene bak hodet. Nå var det andre ting han vill ha.

«Symona, kom hit. Det er noe viktig jeg må vise deg.»

Øyenbrynene hennes hevet seg mistenksomme, men hun reiste seg lydig og gikk bort til Frey.

«Hva er det?»

De små hendene var foldet i fanget, der hun usikkert stilte seg foran ham.

«Kom hit, lo han. Det er ikke farlig.»

Hun gled nærmere, slik at det runde hoftepartiet var like foran ansiktet hans.

«Jeg håper du ikke har tenkt å ...» begynte hun formanende, men i neste øyeblikk ble hun fanget av to mektige armer som snodde seg rundt henne og grådig trakk henne ned til Freys ventende favn, hvor hun ble plassert sidelengs med et irritert utrop. Frey hysjet på henne, mens han beroligende la hånden på kneet hennes. Effekten var så som så.

Det gikk opp for Symona at hun ikke uten videre kunne komme seg unna, så hun stivnet til og satt bomstille mens hun veloppdragent så ned. En arm holdt henne fortsatt fast,

da den andre hånden søkende begynte å stryke henne over den nå velfylte magen med runde bevegelser.

Hun så strengt på ham.

«Det der er ikke sømmelig i det hele tatt. Slutt med det!» sa hun, mest til seg selv, da hånden etterhvert begynte å vandre oppover i høyden for å forsiktig beføle de to faste brystene, snart den ene, så den andre. Til tross for protestene kastet hun de to vevre armene rundt halsen hans for å presse ansiktet hans moderlig mot en nå brennende barm. Det virket ikke som om han hadde så mye imot det.

Symona var ikke klar over det i begynnelsen, men ved å distrahere henne med å plassere grove kyss på den melkehvite halsgropen og på de blussende kinnene, hadde Frey umerkelig greid å kneppe opp den ene brosjen slik at det ene brystet sprang fri, og han lot det hvile i en varm hånd mens han kjærtegnede det med langsomme bevegelser.

«Nei, du må ikke, du må ikke,» hvisket hun innstendig. Men han måtte. Obligatorisk vendte hun hodet bort fra de mange kyssene hun strengt tatt ikke hadde noe forsvar imot, mens hun oppgitt himlet med blikket og huffet seg.

«Dette er synd vet du. Varuna vil ikke bli tilfreds med deg,» sa hun mens hun rettet opp bakenden til en mer behagelig stilling.

«Varuna? Glem Varuna jente, nå er det jeg som bestemmer,» mumlet Frey der han vendte oppmerksomheten mot det nakne brystet under seg.

Grepet rundt halsen ble hardere, der Symona holdt ham inntil seg alt det hun maktet.

«Men Varuna ser alt, kjære du. Alt mellom himmel og jord ser han, nemlig,» forklarte hun tålmodig. «Han har selv befalt at slike ting er upassende, iallfall utenfor ekteskapets trygge rammer, og de som følger hans påbud vil bli belønnet ved perleporten.»

Symona holdt sin lille tale til det gikk opp for henne at han ikke hørte etter. Hun sukket megetsigende. Det var jo egentlig ikke hans feil, født som han var til uvitenhet og synd i et hedensk land, og hun kunne nok forstå at han hadde vanskelig for å kontrollere seg i hennes yndige selskap. Han hadde nok aldri sett en så staselig kvinne før, tenkte hun selvsikkert, så hun skulle tilgi ham denne gangen. Senere skulle han nok bli tilstrekkelig opplært i sømmelig oppførsel så han kunne vite å skamme seg. Hun så fram til det.

Et gisp avbrøt tankerekken, da den grådige hånden med ett befant seg mellom bena hennes og fant frem til det syndigste stedet med skremmende nøyaktighet gjennom det tynne tøyet.

«Nei nå altså. FY!» Ropte hun sint mens hun bestemt klampet lårene sammen.

«Det der er strengt, strengt forbudt,» fortsatte hun, og rev seg løs fra Frey der hun reiste seg. Med et fornærmet uttrykk i ansiktet kneppet hun igjen brosjen og rettet ut de få krøllene som hadde blitt i de kostelige plaggene. Du må nok lære deg å behandle kvinner mer høvisk,» kjeftet hun. «Eier du ikke oppdragelse?»

Frey ble tristere i blikket enn en hund som har fått et slag over snuten.

Symona smilte triumferende.

«Jeg er ikke så veldig sint, bare litt. Ikke bli for skuffet, beskytter. Jeg må bare et visst sted,» sa hun rødmende.

Bestemte armer trakk henne kontant ned da hun forsøkte å reise seg.

«Må du? Kan vi ikke gjøre oss ferdige her først?» spurte han bedende, og blikket var mer sørgmodig enn hun noensinne før hadde sett på ham.

«Jeg tror jeg foretrekker ridderne mine kastret. Det blir mindre mas på den måten,» kom svaret idet hun rev seg løs fra de søkende hendene. Ertende snudde hun seg og gikk mot et lite kratt i nærheten.

«Og jeg foretrekker at kvinnene mine sitter i ro når jeg vil det. Ikke bruk for lang tid, tordnet han etter henne.

Hun svarte ikke, men satte seg på huk bak den pjuskete busken som ikke skjulte så mye, og med ilske øyne møtte hun blikket hans.

«Du kan bare våge å se,» erklærte hun idet skjørtet ble trukket opp.

«Nei, nei, slett ikke,» svarte Frey og lente seg bedagelig tilbake mot ungtreet med armene bak hodet. Hvorfor anstrenge seg for å se noe som snart kom til å være innen din rekkevidde likevel? Forventningsfullt tenkte han på alt han skulle gjøre da hun kom tilbake.

Symona ristet litt på hoftene før hun trakk skjørtet ned igjen og reiste seg mot barbaren.

«Nå skal vi da se om du har flere overraskelser på lager,» begynte hun flørtende.

Sjokkerende nok kom hun ikke lengre, idet en lang, hårete arm fra tregrensen grep rundt henne og nappet den sprellende prinsessen opp. Et smertelig hyl fikk nordboen på beina med et rykk. Symona var borte, oppslukt av den tette vegetasjonen.

Forfjamsset og nærmest i ørska skred han halvveis til slagsverdet som så uforvarende hadde blitt etterlatt et sted midt i gresset, men et nytt hjerteskjærende skrik, mye lengre unna denne gangen, fikk ham til å bråsnu og løpe rett inn i den dype skogen. Etter avstanden på lyden å dømme, var det ikke tid til å hente noe klossete våpen.

Øyeblikkets storhet

Spisse kvister og smidige greiner risset ham opp på den ville ferden innover skogdekket, men det kunne like gjerne vært jernpigge for det han brydde seg. Et beskyttende urinstinkt hadde tatt helt overhånd, som gjorde tanke og handling til en eneste smidig jakt etter det som hadde røvet trofeet som hans virile og livskraftige kropp så nylig hadde omfavnet. Likevel sank tvilen langsomt innover ham, på tross av de rappe føttene som sendte ham flyvende over landskapet lik en ung hjort som brysker seg. For med all sin hurtighet ante han ikke hvor Symona befant seg, og han var i ferd med å stanse i en åpning av skogen da en rasling i grenene ovenfor fikk ham til å vende blikket opp. Fortsatt kunne ikke Frey se noe til ubeistet, men et par dirrende greiner var indisiet han trengte.

Uten å senke farten nevneverdig sprang han seg på den nærmeste trestammen, som var tykkere enn han kunne favne med armene. Fingrene ble til jernklør, og neglene boret seg dypt inn i den morkne barken og gav feste til den veldige kroppen som spenstig klatret opp, mer som en villkatt enn et menneske. Grove never sluttet seg rundt en grein som hang svært så beleilig til, og han hevet seg på høyde med en massiv trestamme som gikk rakt bortover til neste tre. Med letthet svingte han seg i dens retning, og slapp taket akkurat i riktig øyeblikk for å lande på huk lik et villdyr som krøker seg sammen. Først nå falt det ham inn å trekke pusten gjennom de sammenbitte tennene, og øynene sperret seg opp da de fant overtrederen av deres lille kjærlighetsstund.

Foran ham var en enorm brun djevelape med et rødskjær i den lodne pelsen. Hodet var skallet og kjegleformet, og bestod av et rynket ansikt med unevnelige menneskelige trekk. De lange armene var dobbelt så lange som en vanlig manns, og holdt den lamslåtte jenta fast i noe som kunne minne om et kjærlig favntak. Pløsete fingre forsøkte å åpne leppene til prinsessen for å mate henne med en eller annen søt frukt, uten å få noen særlig respons på det. Symona var helt blek i fjeset, og hang bare slapt i de hårete armene mens hun av og til vendte hodet bort fra den primitive bevertningen.

Heslige lepper formet en smaskete trutmunn, de skilte seg og strakte ut en lang, hundeaktig tunge som spilte over de fargeløse kinnene, og der og da skjønte hun at det var ikke bare hennes gode selskap dette djeveldyret ville tilegne seg. Hun ville gråte, men det kom ingenting, selv hikstene ble slukt av den fortærende redselen som kvernet rundt i hennes hamrende barm. Hun lukket øynene for det hun visste måtte komme, og ønsket at døden snarlig måtte legge sitt skånsomme teppe av glemsel over en miserabel eksistens i denne

verden. Plutselig var hun fri fra det knusende grepet rundt henne, og Symona sank sammen til en skjelvende menneskelig klump, med hodet ned og bakenden i været som det mest grunnleggende symbol på total underkastelse, kjent blant alle flokkdyr verden over. Hun håpet bare det måtte være over fort.

Forunderlig nok kom det likevel ikke noen fullbyrdelse av den bestialske kidnappingen, og selv i denne skrekkens fryktinngytende gru tok nysgjerrigheten overhånd. Symona hevet hodet, og håpets flamme ble igjen tent da hun fikk skue en konfrontasjon gammel som urtiden selv, da mennesket hevet seg over apenes tilværelse. Midt på grenen i nabotreet stod Frey den mektige klippefast i en utfordrende stilling, med de knyttede nevene ut til siden ved hoftene, og bena lett spredt ut på dekket under som var nok til at en mann kunne stå stødig der. Kroppen var spent til det ytterste, og for hvert øyeblikk kunne den eksplodere i en skjebnesymfoni av dundrende slag og flerrende spark, nok til å rive i stykker enhver mann som måtte utfordre denne modigste av Nordens sønner. Som søyler av blå ild lyste hans klare blikk mot motstanderen.

Men djevelapen var ingen vanlig mann som kunne møtes på like vilkår, som ville bukke under for hamrende slag og en sterk vilje. Det var et dyr, et vesen med menneskelige trekk, men fortsatt bestialsk i sitt velde og sin forferdelige styrke. Glemte var det rov den hadde ervervet seg, idet apen med et sprang landet på den tversoverliggende grenen så den vugget faretruende, og beistet vraltet nå utfordrende mot brünnheimingen.

Da den var nært nok, la den hodet på skakke i en undrende mine, for den skjønnte ikke at denne lille pelsløse skapningen ikke flyktet for en som hadde vært leder for flokken, og som hadde tatt flere hunner fra sine brødre enn han hadde fingre og tær. Kanskje ville en advarsel være på sin plass, selv i sin alderdom kviet djevelapen seg for å kveste andre av sitt slag. Den hårløse burde skjønne når han var slått. Apen reiste seg i sin fulle høyde og dundret løst på den kraftige, svarte brystkassen. Lyden var dypere og mer faretruende enn noen krigstromme, og ble etterfulgt av et dyrisk brøl, selve skrekkesempelet på overveldende maskulin brunst slik den fortoner seg i naturen.

Da det skingrende ropet tok slutt, kunne Frey sverge på at han et øyeblikk hadde vært døv. Men søylene av blå ild hadde ikke blunket der de hvilte mot det gule skjæret av sykelig bestialitet som skinte tilbake mot ham, for i denne tidsalderen fantes det menn med ekte mot, ikke det vi mistar for kraftfullhet i dag. Likevel, selv om Frey var kaldere enn isbreene i sitt land på utsiden, og fortonte seg som hardere enn den frostlagte steinen under, ynket hans seg i sitt indre. Beistets kropp var like stor som hans egen, selv om føttene var en anelse kortere.

Armene derimot, var grosteskt overproporsjonert, og de knudrete innretningene måtte romme mer styrke enn han kunne drømme om.

«Varuna ta meg for en tåpe. Hva hadde jeg ikke gjort for sverdet mitt,» mumlet han for seg selv.

Ja, det er kun med metallens velsignelse, det hellige stål at mennesket kan ha håp om å få bukt med slik veldig urtidskraft, for det som hos oss går for å være overveldende styrke, er kun barnelek i dyrenes verden. Denne skapningen balanserte mellom det menneskelige og det dyriske med hele sitt værende, men det er trygt å si at i kroppen var den langt på den andre siden, bestialsk og uhemmet. Kanskje var det bra at Frey ikke visste at mennesket tapte den første krigen mot apene i de dype skoger, og dermed ble drevet ut på de vide steppene for å bli bytte for løven, jaget av hyener, skremt og nærmest utryddet før stein og spissede staur ble brukt til våpen? Jo, det er godt for mennesket å ikke vite for mye, hvilket håp ville det da få? Uansett var det ikke tid til slike betraktninger, idet beistet født fra tusen mareritt tok imot den hasardiøse utfordringen med alt sitt velde.

De to kjempene møttes i et fryktelig sammenstøt midt på den store trestammen, og i et øyeblikk var alt Symona kunne se en uklar vind av flerrende lemmer i ødeleggelsens prakt, menneskedyrets bleke armer som kom i knyttneveslag oppover, og apemenneskets massive armer som hamret nedover som eiketrær der faller for lynets blendende glimt. Ja, i et øyeblikk balanserte menneske og dyr på en knivsegg, og hvert slag så ut til å være avgjørende. Men likevel holdt de ut, det var den ukuelige viljens anvendelse av muskelkraft mot det instinktdrevne slagverk, som gang på gang hamret inn mot hverandre, rivende, nådeløst, på liv og død.

Så, når kroppene deres var presset sammen så nære at ethvert slag ville være meningsløst, kom den brytekamp som nå var uunngåelig. Freys hender låste seg rundt apens skulderblad, og selv om brystkassen hans hadde massive blodsutredelser og blodet fosset fra et dypt kutt i pannen, var hans grep sterkere enn noen annen kamp han hadde vært i. Apen derimot, hadde nærmest ristet av seg nordboens hvislende knyttneveslag, de hadde truffet, men gjort liten skade.

I et øyeblikks evighet var de to skikkelsene frosset fast, som i et maleri der hyller det ypperste av menneskelig utvikling i sin konstante kamp mot sine laverestående slektninger. Men om en kunstner ville favorisert den kransekledde Frey i sitt stille sinn, var de harde realiteter noe helt annet. Kunstverket over urtidskampen forandret seg gradvis og uten miskunn for hvert seige hjerteslag som sendte livgivende blod ut til de herjede lemmene. Den levende marmor som utgjorde hans spillende muskler, bulte i det ypperste av umenneskelig

anstrengelse. Men det var ikke nok. Ikke mot et beist hvis styrke overgår alt av menneskeslag.

Apen plasserte hendene mellom det kveldende grepet som desperat forsøkte å klemme den i hjel, og dyttet utover med all sin makt. Likevel, det gikk langsomt, og Freys sener bristet nesten i forsøket på å holde tilbake grepet som løsnet, gradvis og ubønnhørlig. Et øyeblikk med svakhet skylte over ham mot slutten, og ble fatalt. Ovenfor leddene på albuen var to dyriske never festet og holdt de plagete lemmene hans ut til siden, og han var hjelpeløs til å stanse apens etterfølgelse av det han selv hadde prøvd på. Smertebølgene traff ham nå lik ishavet mot en forpint kyst, idet de uforståelig muskuløse armene snodde seg rundt ryggen og truet med å brette den ryggsoylen som inneholdt så mye liv, så mye begjær, tvert over.

Med forståelsens gru ble de sandalkledde føttene løftet dinglende opp fra bakken, og et skrik av smerte kom ufrivillig fra den slagne mannen. Selv brunnheiminger har sine begrensinger.

Steg for steg, nærmet sinnet hans seg det punkt der det gjemmer seg i besvimelsens befriende hvile, og hele hans univers svartnet nå i det evige mørke som bare kunne være glemselen, idet uklare flekker danset for hans åsyn og skjulte det groteske ansiktet for ham. Skulle den strålende livskraft som flommet over i hans bryst, strømme ut i forintelsen overfor et tanketomt dyr? Skulle det da slukkes, alle lengsler som hadde rørt ved hans hjerte? Frey sank langsomt ned i en fløyelsmyk natt, hvor kjærtegn fra den store tomhet forlokkende lovet å hviske ut all sorg, fjerne all smerte på kosmos kalde vinder der ute hvor ingenting er. Men idet han for alltid skulle til å oppgi ånden, for alltid forlate denne verden av sorg og smerte, slo den ukuelige livsviljen inn, og selv om han ikke hadde pust til det, skrek han ut. Nei, nei, tusen ganger nei! Det var ikke slutten, det skulle ikke være slutten.

Bevisstheten vendte tilbake, langsomt i begynnelsen, der den hevet seg over en lidende kropp som ikke ville mer. Så, som ved et trylleslag, kom sinnet tilbake i all sin klarhet, øynene rullet på plass i skallen og festet seg på fienden, kilden til ødeleggelsen, kilden til hatet. Han trakk pusten i et veldig gulp, det siste før han øynet den muligheten som skjebnegudinnen gav på sitt gullfat. Frey grep den, der de to hendene formet seg til jernslegger, som samtidig kylte seg sammen på hver side av djevelapens hode. Kraften i slaget var enorm, hardere enn selv Donars hammer kunne ramme, og dyrets gule blikk ble sløret i total svimmelhet, og grepet, det pinefulle grepet, løsnet.

Frey sank sammen, og kunne bare se på hvordan apen vaklet bakover med armene veivende foran seg, som om den kjempet mot en fiende han ikke kunne se. Hans kamptrenede sinn forstod straks at han måtte nytte seg av muligheten mens han hadde den, mens han hadde krefter igjen. Uten betenkning, ja selv uten å krøke seg sammen, styrtet han frem lik en gal

hund, kastet hele sin vekt bak angrepet og skubbet apen med begge armer mot kanten. Det så ut til at apen skulle gjenvinne balansen, men for sent, og den ramlet nå ulende bakover og traff skogbunnen under med et brak. Den rørte seg ikke.

Det gjorde heller ikke Frey, som seg sammen på magen i et tappert forsøk på å trekke pusten.

Da han sånn delvis kom til seg selv igjen, befant han seg godt plassert i den favnen han hadde kjempet så hardt for å redde, og bekymrede hender strøk han forsiktig over kinnet.

«Frey, jeg trodde du var død! Takk og pris for at du overlevde,» utbrøt hun da han åpnet øynene og forsøkte å reise seg. Hun hindret ham bestemt, og han hadde ikke mye imot det.

«De døde vet bare en ting, nemlig at det er bedre å være blant de levende,» svarte han tankefullt. «Når sant skal sies, føler jeg med mer død enn levende,» stønnet han da en dulm smerte satte inn over hele kroppen.

«Åååh, Frey, du var fantastisk, bedre enn en gud var du. Aldri før har jeg sett slik styrke. Hiomedes brukte alltid å si at troen på et helvete skaper et feigt folk, men ditt folk tror ikke på annet enn mørket etter døden, og likevel flommer motet over i deres hjerter,» sa hun undrende. «Hvorfor er det slik?»

«Øyeblikkets storhet, øyeblikket, og det å leve en dag til. Hva annet kan det være?» svarte han og kom seg møysommelig på beina. «Ved Donars sleggeslag! Ryggen verker som om tusen djevler banker løs på den.»

Senene på den høyre skulderen var også stygt forstrukket, det kom til å ta mange måneder før den var helt i orden. De ville slagene i begynnelsen av kampen hadde også satt sine spor, det lyse håret var dynket i størknet blod som flommet videre ned forbi nesen og gav en bitter smak i munnen. Det gjorde vondt å trekke pusten på et punkt med et veldig blåmerke på brystet. Vel, han kunne gå, så da var vel det hele overkommelig.

En plutselig innskytelse av klarhet fikk ham til å tenke på motstanderen, og han kikket nedenfor det store treet de befant seg på. Djevelapen lå dønn stille, og med ett skjønte han hvorfor. Den måtte ha landet på hodet og fått nakken knekt under vekten av seg selv, for hodet var fordreid i en motbydelig stilling. Med et grøss kunne han se at det fortsatt rykket i lemmene på den døde kroppen. Han hadde ikke ha holdt ut et nytt sammenstøt, det var sikkert.

Følelsen av triumf ble beklageligvis kortvarig for den unge brünnheimingen, for under dem stimlet det nå seg sammen en stor flokk av samme typer aper. De skrek høyt da de fikk øye på liket, og hoppet opp og ned med armene høyt over hodet. Flesteparten var ikke så store

som den eldste i flokken som nå hadde måttet bøte med livet, men de virket truende nok, og det tok ikke lange stunden før de fikk øye på de to på grenene ovenfor. Selv et dumt dyr måtte skjønne såpass, at det var disse som stod bak udåden.

Symona klamret seg redd til beskytteren, idet apene begynte å danse hoiende rundt treet, mens de hivde kjepper og steiner opp etter dem. De runde prosjektilene kom farende med overraskende treffsikkerhet, og ett traff Frey i ribbeina med et tørt smell idet han stilte seg skjermende foran sin kvinne. Gjengjeldelsen lot ikke vente på seg, og den samme steinen spant nedover og endte sin roterende bane midt i en gapende kjeft, slik at gjerningsmannen bokstavelig talt mistet en håndfull tenner der blodet rant mellom fingrene.

Et øyeblikk stanset steinregnet, som uansett ikke ville være nok til å ta livet av noen, men avskrekkelsen var midlertidig. Det ville ikke ta lang tid til de fikk bygget opp nok mot til å klatre opp, og det ville være slutten. Rundt to dusin av disse apene var for mye selv for brünnheims stolte sønn. Frey gjorde seg klar til sin siste kamp, og til å gå Donar i møte der han satt på sitt høye fjell.

Dog, slutten kom ikke, for et forferdelig brøl gjorde at apeflokkene under dem plutselig kom i villrede. De klynget seg sammen og skrek truende tilbake til noe som skremte selv dem. Med et illevarslende snerr spankulerte så et prakteksemplar av en sabeltanntiger inn i den lille lysningen, med leppene flerret bakover kjeften i en trussel som ikke kunne misforstås. Muskler av stålfjær spilte like under den sandfargede pelsen, og hevet og senket seg bak skulderbladene for hvert fjærlette fottrinn.

Uten noen leder til å organisere forsvar og til å blåse mot i dem, var det nytteløst å stå imot slik overmakt, og flokken fant det for godt å flykte mens de kunne. Armer og bein ble brukt om hverandre, og de klumpete kroppene deiste inn i skogverket og ble borte, med ekkoet av skjærende skrik som det eneste de etterlot.

Fornøyd med seg selv kretset sabeltanntigern prøvende rundt liket av den døde kjempen, før den bestemte seg og begynte å spise av festmåltidet, som bare ble avbrutt en eneste gang av at den veldige katten været oppover og fikk øye på paret der oppe. Siden den ikke hadde sett slike før, regnet den med at de ikke kunne være en trussel, og fortsatte å gulpe store kjøttstykker i seg.

«Jeg tror ikke det er meningen at vi skal være her lenger,» sa Frey og førte den livredde Symona bortover den store stammen. Hun var nok ikke uenig og lot seg villig lede.

Heldigvis for dem slapp de å bevege seg på bakken på en god stund, for de kraftige stammene var koblet til hverandre med greiner her, eller lianer der. Like over dem flakset det av og til fargesprakende pappeøyer, som snatret seg imellom mens de med skarpe lyder

knuste nøtter mellom de kraftige nebbene. Symona måtte ta hendene for ansiktet en gang da restene av skallet kom farende ned mot henne, og de skyndte seg fort derifra.

Da de ankom den siste store stammen i den veldige treklyngen, og det ble klart at de fra nå av måtte bevege seg på skogbunnen, kom en gigantisk papegøye flyvende fra det store intet og satte seg på en grein rett foran dem. Hodet var blått, med en gulsprakende kam over som ville gjort skam på enhver fjærbeslått ridder, og kroppen var i den rødeste farge tenkelig, med flotte vinger i grønt på siden. Fjærene så ut til å være et mesterverk i seg selv.

Frey kunne tatt i den om han ville, og en skjelving gikk gjennom ryggraden hans ved tanken på fugler som fryktet mennesker så lite. Denne var større enn fasanen han hadde tatt livet av, og han håpet den ikke følte noe slektskap med sin fjærkledd felle. Hodet til papegøyen ble lagt på skakke, snart hit, snart dit, og øyne som glimret i skjæret av intelligens og dyp visdom betraktet dem stille. Så begynte de veldige vingene å flappe, og den tok av og ble borte i trekronene med noen merkelige ord.

«Ziusudra, dividus et Ziusudra!» kom det fra den flyvende skapningen. Så var den borte. Frey, som jo aldri hadde sett en papegøye før, var lamslått av at en fugl kunne snakke, og en isnende overtro krøp kaldt over ham.

Symona på sin side hadde hatt en papegøye ved hoffet hun hadde vokst opp i, en gave fra Amiren av Daphur, helt sikkert med en bakenforliggende hensikt. Likevel, ordene var lenge festet ved sinnet hennes.

«Ziusudra, er det navnet på en gud eller en demon,» begynte hun undrende. Øyenbrynene hevet seg spørrende mot brünnheimingen.

«Det vet jeg ikke, og jeg håper ved Donar jeg aldri finner det ut. Det som er guder for noen, kan være demoner for andre.» Nordboen trakk på skuldrene.

Den ranke stammen de oppholdt seg på var dekket av greiner de kunne bruke til å klatre ned, og de befant seg snart på en myk skogbunn der fuktig mose dekket røtter som skjøt opp her og der. Ved stammene var det ukjente sopptyper som det helt sikkert ikke var verdt å prøve ut. Et drag av smerte gikk over ansiktet til Frey, og han tok seg bittert til skulderen.

«La oss nå inderlig håpe vi slipper å støte på en langtann eller noe annet djevleskap.» Med disse ordene fortsatte de ferden innover skogen, og håpet på å komme til en fredeligere plett denne gangen. Det var mørkere her, men ikke så mye at de ikke fikk øye på den nærmest utviskede stien de hadde trådd på tidligere. Skjebnen, så det ut til, hadde lagt sine klare planer for dem.

Den første krig

Bak dem utspant hendelser seg storslåtte som brytningen mellom tidsepoker, og skjebnesvangert som stunden der den uvitende tilegner seg jordens malm smidd med himmelens ild. For i den idylliske lunden med bærbuskene og gressstuene, der Symonas skjønnhet hadde foldet seg ut og virket forlokkende på svermere mælende som umælende, var den jagete flokken til den slagne samlet rundt en eneste ting. I tillegg til de to dusin voksne individene, var det også en skokk med ungdyr som forsaket tumlingen på gresset en staket stund for å betrakte en mye eldre lekekamerat, der han undersøkte det pelskleddes slagsverdet. Klossete fingre trakk det fargeløse stålet ut fra sitt hvilested, slik at det skimret og glitret vakkert mot øyne der aldri hadde sett guders gave til mennesker. Slik er det, grusomhet og ødeleggelseskraft fortøner seg ofte som strålende til den uvitende, og dermed tiltrekker den seg tåper som bier til honning.

Den yngste hannen i flokken holdt nå stålet i hånden, og da en annen tok på eggen i nysgjerrighet, piplet blodet frem til takk. Skrik og skrål fulgte, og skokken trakk seg redd unna et øyeblikk. Men mot er sterkere enn muligheten til små skrammer, og den unge hannen var snar til å favne slagsverdet igjen. Dermed utfordret han flokkens nye leder med sin frimodighet, som brautende kom for å kreve sin rett. En heftig krigsdans med påfølgende gressstuster som ble kastet i været, var bekræftelsen på at den muskuløse alfahannen var overlegen den unge, og med et brøl begynte han å jage etter sin mindre artsfelle for å selv få tak i det magiske.

Ungdyret snudde seg med ett, da sterke never knyttet seg rundt føttene og hindret videre flukt, og som på impuls langet det ut med skadefro presisjon. Og uante konsekvenser. Gurglende lyder kom der luft skulle ha blitt trukket ned i lunger, og lederen sank til marken etter lange, pinefulle øyeblikk. Flokken samlet seg rundt lik barn som har kommet i skade for å ødelegge noe de likte, og kiket anklagende på ugjerningsmannen. Denne stod et øyeblikk i usikkerhet, før den avga et voldsomt brøl og veivet truende med våpenet. De andre trakk seg unna, med bøyde hoder, et tegn på underdanighet.

I tiden fremover skulle mange hunner få føye seg etter morderens vilje, et sant tegn på seksualdriftens grunnleggende prinsipper, nemlig makt og dens tvillingbror status. Med dette første drap, fikk de som fra før kun kjente forskjellen på dag og natt, frykt og begjær, også vite forskjellen på liv og død. Og stålets blinkende dyp rommet andre hemmeligheter også, nemlig utryddelsen av sabeltantigerne som flakket rundt i de dype skogene og holdt

stammen nede både i antall og selvtillit. Men også muligheten til den første krig, som skulle ramme dem generasjoner fra nå av. I dag var en hersker født, den første i en lang rekke, før sverdet endelig var smuldret til den mulden det var kommet ifra.

En naturlig syklus

Et langt stykke bortenfor disse avgjørende hendelsene var det unge paret mest opptatt av omgivelsene de befant seg i. En kvelende vegetasjon var utsprunget av den rike mulden, og virket desto mer truende av alle de eksotiske dyrelydene rundt dem. Symona taslet fortsatt trofast ved siden av Frey, som tydelig var utmattet der han gikk med bøyd hode. Nordboen, som jo var oppvokst i villmarken, visste hvordan han skulle forholde seg til arter han hadde kjennskap til, for selv en ulv utgjør en liten trussel mot mennesker om man kjenner dens natur og iboende instinkter. Dette derimot, virket like faretruende ved hver eneste bukning av den langstrakte stien, hvor åleglatte røtter lå forrædersk godt plassert under beina på den utmattede krigeren, og ukjente lyder fra enda mer ukjente arter fylte ørene.

Frey ante ikke hva han skulle ta som en trussel og hva han burde verdsette, så han endte med å ignorere sansene og trekke sinnet tilbake i seg selv, all energi ble rettet innover for å opprettholde den skadde kroppen. Han hadde allerede funnet ut at han ikke kunne løpe, for et hopp over en glatt stein sendte isnende smertebølger oppover ryggen. Heldigvis var det ikke selve ryggstøylen som var skadet, men musklene rundt som var opprevet. Selv i denne primitive tidsepoken var det allmenn kunnskap at ryggskader som oftest var uopprettelig, men dette ville med tiden til hjelp helbrede seg. Tid han ikke ante hvor det skulle komme fra.

Et ungtre, selv om det er skjørt, kan vokse seg til å bli den kraftigste stamme, men om det får skader i begynnelsen av sitt liv, vil det bli krokete og stygt. Derfor er det viktig å ta ondet ved roten før det får utviklet seg, dette visste Frey, han hadde sett alt for mange grove eksempler på tilsynelatende harmløse skader som fikk utvikle seg til sykkelig koldbrann eller varige men i sin landsby der hjemme, som han hadde forlatt for fem år siden. Tanken på hjemlandet skyllet over ham og fylte sinnet med vemod, og han bestemte seg for å hvile ut for å ikke forverre skadene.

En bekymret mine la seg tungt over ansiktet til Symona da han seg sammen i lyngen ved et forvridt tre og la armen for ansiktet for å hvile. Den lille bevegelsen gjorde at skulderen knaket høylydt i protest, og nordboen hveste ufrivillig gjennom tennene mot den svakheten han hatet mest av alt. Å se sin engang så raske beskytter i slik en miserabel tilstand var uvant for Symona, og i kjernen av hennes vesen vaktet brennende følelser hun ikke visste hva var, annet enn at hun ville lindre smerten og beskytte det hun holdt kjært.

Ja visst, morsinstinktet lurer alltid like under overflaten hos alle kvinner, ung som gammel, og venter bare på muligheten til å skyte ut i all sin prakt. I verste fall er den

knugende og fortærende, lik en tilsynelatende vakker blomst tålmodig står der forlokkende slik at et summende insekt kan sette seg på de nærende pollen, bare for å bli oppslukt av den forræderske åpningen. Men slik som nå var den ytterst behjelpelig, og Symona hastet til hans side for å stryke ømt og forsiktig over den skadde kroppen.

«Hvis det er noe jeg kan gjøre for å hjelpe deg, så bare si ifra,» sa hun med myk røst. «Jeg er her for å ta meg av deg.»

Nordboen åpnet øynene, sinnet var i en dvaletilstand og arbeidet sakte, for det mentale er knyttet til kroppen på måter vi ikke fullt ut forstår.

«Du kunne jo forsøke å lage en salve ut av de skuddene der borte,» svarte han endelig og nikket mot et kratt hvor det vokste noe som svakt kunne minne om rabarbra-planter, med tykke stammer og et eneste blad som glinset fuktig imot dem. «Jeg har sett handelsmenn selge slikt i byene som medisinplante for lenge siden.»

Symona var enig og skyndte seg straks dit bort for å plukke med seg noen. Dessverre viste det seg at plantene var seige å brette over, så hun måtte røske dem opp med røttene for å få dem med seg. Da hun hadde en fem seks stykker samlet i en bunt, fant hun ut at det var nok, og snudde seg mot pasienten sin. Øynene ble sperret opp på vidt gap, for på det grønne gresset foran henne slynget en lang, tynn orm seg fremover, tilsynelatende ufortrødent overfor omgivelsene sine. Fargen var grålig, og ut fra et flatt hode skjød tvetungen ut mens den undret seg over lukten av mennesker.

Hun slapp bunten med planter med et gisp, der hendene for opp til munnen i skrekk. Alle primater frykter reptiler og andre kaldblodige skapninger, og Symona var på tross av sin høye byrd intet unntak. Men lammelsens iskalde grep kunne ikke vedvare i møtet med ungdommens ild som flammet opp i overmot, og hun tverrsnudde og plukket opp en krokete kjepp som lå under et tre ved stien.

Først da hun kom tilbake med det improviserte våpenet høyt hevet over hodet og et rasende uttrykk i det ellers så søte ansiktet, fattet Frey i sin svimmelhet at noe foregikk.

«Hva i gudenes navn er det som skjer,» begynte han sløvt og hadde halvt reist seg da kjeppen deiset i bakken.

Ormen hveste og kveilet seg sammen til en ball, lag på lag med buktende tarmar som slang seg i kaotisk uorden, men dessverre til ingen nytte. Gang på gang hamret kjeppen nedover med dødelig presisjon, til det bare var en sykkelig rød grøt igjen der hodet skulle vært. Kveilingen avtok, men Symona gav seg ikke før kroppen lå urørlig på gresset. Så heftet hun det døde dyret på staven og holdt det triumferende opp foran den forskrekkede krigeren.

«Her er en av slangeartens slimete medlemmer som ikke vil plage oss lenger,» utbrøt hun stolt med nesen i været, og kastet både våpen og offer så langt fra seg som hun kunne.

«Donar knuse meg kvinne, jeg er glad du er på min side. Sjelden har jeg sett noen svinge et våpen slik,» lo han fornøyd. «Men jeg tror nok stakkaren hadde latt oss i fred om vi hadde latt ham.»

Han rakk ikke å si mer, før han bestemt ble dyttet tilbake i sittende stilling av sin nyttige allierte.

«Vær stille nå, la meg få se på sårene først og fremst, det er det som er viktigst,» sa hun og konsentrerte seg da nordboen eksponerte den brede ryggen til henne. Ved høyre skulder var det tydelige fingermerker som hadde boret seg igjennom huden og gav den en sykkelig farge. Hun klemte om en av plantene slik at den rike saften sev ut i hendene hennes. Dirrende fingre masserte nå salven inn i de svartlige blåmerkene bakpå ryggen, i det minste ville det hjelpe mot de ytre skadene og forhindre infeksjon.

«Auu, har du tenkt å fullføre det djevelapen begynte? Vær forsiktig, sier jeg,» kom det surt da hun hadde vært litt for hardhendt. Like etter kom et fornøyd grynt og han slappet mer av.

«Hadde jeg hatt det til hensikt, ville nok du også fått smakt kjeppen,» parerte hun. «Her kjemper du mot villmenn og beist, også klager du over at det svir litt?» Da ryggen var ferdig salvet, kom turen foran. Frey malte nærmest som en stor katt da de kalde hendene strøk over ham, og det tilfredse uttrykket ble forstyrret kun en gang da hun kom til det punktet der steinen hadde truffet, like imellom to ribbein.

«Du har vel skjønt at det ikke akkurat var noen velhavende brudgom som ventet deg på dette stedet. Da vi la ut fra Götland, fikk vi beskjed at du skulle ofres til en eller annen gud for å stagge de mange ulykkene som har rammet landet den siste tiden. Du skulle være uvitende til det hele, selvsagt,» fortalte han med hendene godt plassert bak hodet.

«Ja jeg vet,» svarte hun stille og nærmest underdanig til de faktum hun helst ville unngå å tenke på. Hun konsentrerte seg heller fullt og helt om å smøre inn det hakket som var plassert høyt oppå pannen til barbaren, og som fortsatt var overtrukket med størknet blod.

«Vel, jeg ble bare med på dette djevelske oppdraget for å unnsnippe torturistens tenger,» la han ut. «Når man ser tilbake på hvor suicidalt det hele var, tviler jeg på at noen av oss føler seg lojale til denne såkalte saken. Kongen må ha vært gal om han trodde tretti menn skulle stå seg imot en hel stamme med tsjuder.»

«Det er bra,» hvisket hun og rynket pannen i bekymring mens hun gned vekk blodet.

«Så jeg tenkte egentlig at siden vi kan risikere å støte på de andre når som helst, om de er i live da, så må vi ha noe å slå i bordet med om det nå blir spørsmål om dette oppdraget. Siden alle ofringer til hvilken som helst gud det måtte være blir gjort med jomfruer, tenkte jeg at vi kunne fjerne akkurat den motivasjonen, og samtidig ha det litt gøy, selvsagt. Jeg vet at jeg ville likt det i alle fall, og det er jo for en god sak.»

Den lindrende behandlingen tok en brå slutt, og siden Frey holdt øynene lukket, så han ikke at kjevene hennes droppet nedover så langt som det var mulig i sjokkartet vantro. Han så heller ikke den knyttede neven før den traff ham over nesen så det sang.

«Ditt ... ditt ... lystne svin! Selv i din tilstand kan du komme med slike grove forslag, du din brunstige gris! Man skulle tro du var en avlshingst som nettopp var sluppet ut av stallen etter vinteren med det fullstendig dyriske og forkastelige begjæret du uttrykker!»

Frey var altfor opptatt med å gni seg på nesen til å bite seg merke i den ildfulle tiraden som ble kastet mot ham.

«Men jeg trodde ...»

«Tro hva du vil! Du kan ikke være såret når alt du kan tenke med er mellom lendekledene.» Hun la armene i kors og vende hodet bort i et surt og enda mer overlegent uttrykk. «Jeg burde blitt hos den apen, den hadde bedre manerer tross alt. Dessuten så luktet den bedre,» sa hun og rynket overdrevent på nesen.

Nordboen ble selvsagt lei seg, mest av alt fordi forslaget hans hadde blitt så brutalt avslått, selvsagt. Da han stavret seg på beina for å gå videre, var isfronten til å ta og føle på selv i dette tropiske klimaet, og hun passet seg for å alltid holde seg minst en armlengde unna sin forhenværende «ridder,» som når det kom til stykket kanskje ikke var så ridderlig likevel.

Den utrivelige spaseraturen fortsatte videre innover skogen, og stien var alltid trofast tilstedeværende for de som visste å verdsette den. Om de burde verdsette den er en annen sak. Uten flere viderverdigheter, bortsett fra en fugl som flakset opp her, og fjerne dyrelyder som lød der, ankom de tilslutt enden på den ukjente skogen. Foran dem var rullende sletter farget med gulnende gress, som vidstrakt gikk bort til en lignende skogkant de så vidt kunne skjelne ved den andre enden. Midt i var en hvit bygning, bygget lavt og dekkende en stor flate der den stod i nærmest pervers kontrast til denne idylliske hagen den var reist i, men det var umulig å se noen detaljer på så lang avstand.

Brünnheimingen skygget for øynene, og en nagende tvil vokste seg stor i ham. Noe sa ham at dette stedet var senteret for hele dette eggformede byggverket og målet for den lange reisen og de prøvelser de hadde gått igjennom. Disse tankene var han ikke alene om.

«Tror du at vi burde gå dit hen? Hva om denne guden fortsatt har bolig der? Åhh, Frey, jeg er redd,» utbrøt hun og snart etter klamret hun seg til ham lik en druknende sjømann ville holdt rundt en tømmerstokk i det brusende hav. Borte var alle kvinnenykker og forfengeligheit når de brutale realiteter satte inn med all sin gru.

Symona visste bare så altfor godt at hun fungerte i en slags symbiose med sin følgesvenn, selv om hun ikke hadde akkurat det ordet i sitt vokabular. Han var muskelkraften og det nyttige verktøyet, og hun var det som motiverte han og gav ting mening.

Motpartens nærvær, så forskjellig som det enn var, avga energi og fylte opp den andres svakheter. Vel hadde de sine motsetninger, men hvilken bonde er det som fullt ut er fortrolig med de verktøy han bruker? Vel anvendt kan man høste sin grøde og skape nytt liv med det, men en lja kan også kutte opp den uforvarende. I alle tilfeller fant Symona det for godt å holde sitt verktøy, for det var slik hun tenkte det, tett inntil seg før det forhåpentligvis skulle fullbyrde sin hensikt og bli hennes livbøye inn mot trygt land.

Heldigvis var Frey på sin side klok nok av skade til å ikke fremme flere uønskede forslag, og han nøyde seg med å tankefullt la de grove fingrene gli igjennom det lysebrune håret som var presset like under haken hans. Hvor den andre hånden var på det daværende tidspunkt skal ikke nevnes i disse krøniker.

«Det gleder meg at du har tint opp,» terget han og fikk bare et fornærmet blick tilbake. Best å ikke friste skjebnen for mye. Omfavnelsen varte og rakk, men dette var ikke tiden for kjærlighetstunder, og minnet om møtet med skogbeistet hang fortsatt friskt i minnet. Bestemt dyttet han henne bort fra seg.

«Før vi treffer noen endelig avgjørelse, tenker jeg at jeg vil speide litt. Kanskje jeg kan se mer ovenfra.» Uten å si mer, gikk han bort til det høyeste treet i nærheten og øynet greinen han med et lett hopp ville nå opp til. Han krøket seg sammen, svingte med armene og kjente den vonde skulderen verke advarende tilbake. Et langtrukket stønn fulgte.

«Det er nok best å sanksjonere denne oppgaven til den kongelige autoritet,» kom det høytidelig fra prinsessen. «Knel for hennes høyhet og la meg ta meg av det.»

Et øyeblikk var Frey måpende lik en hvilken som helst livegen slave, men så forstod han meningen med det hele. Med et dypt og overdrevent bukk knelte han med en megetsigende grimase i ansiktet som alle andre steder ville fått ham sperret inn bak lås og slå i det dypeste fangehull tilgjengelig.

Snart etter var prinsessen nok en gang ivrig opptatt med å kravle opp på ham, og oppgaven hadde mange frynsegoder for den skuelystne. Da hun var på plass, hevet han kroppen med de kraftige lårmusklene, og hun kunne med letthet gripe om den tykke greinen

ovenfor. Hun sprelte heftig med beina et øyeblikk, før et velment dytt på bakenden fikk henne over kanten. Pesende lå hun på greinen og smilte ned til ham.

«Dette var faktisk litt morsomt,» kom det ovenfra

«Morsomt eller ikke, hva ser du!»

Prinsessen kløv høyere opp i treet, inntil hun var minst fem manns lengder over barbaren i den grønne trekronen. Der oppe skygget hun for øynene og ble sittende lenge. Da hun klatret ned igjen, raslet det faretruende i både gren og småkvist, og hun lot seg villig fange opp av brünnheimingen på veien ned. Uttrykket hans var mildt sagt spørrende idet han plukket vekk en pinne som på merksnodig vis hadde festet seg i håret hennes.

«Det var mye å se,» sa hun pesende. «På slettene var det flokker med hester som tumlende galopperte rundt og ellers stod og beitet. Når det gjelder bygningen, ligner det et Varunatempe, med runde søyler som støtter opp om taket. Og jeg syntes jeg kunne se skikkelser som beveget seg der, selv om det var for lite til at jeg kunne se hva det var.»

«Flere skikkelser? Kanskje er det noen av våre som har kommet seg hit, det er virkelig gode nyheter,» sa han, selv om han egentlig trivdes best med å være alene med prinsessen.

«Hestene tror jeg ikke vi trenger å bekymre oss over.»

«Nei, det er sant. Så lenge ingen ryttere er i nærheten, så.»

Frey nikkete erkjennende, han likte ikke tanken på å bli fanget midt ute på den vide sletten uten engang å være i stand til å løpe.

«Så da er vi enige? Det er dette du vil?»

Hun nikkete tilbake mot ham med mer tillit i de grønne smaragdene av noen øyne enn en hel barneflokk ville hatt til en hjemkommende far etter et langt fravær. En trykkende byrde av ansvar tynget ham med ett, en følelse som jo ellers var meget sjelden i det omflakkende livet han hadde ført til nå.

Da de la iverge utover den vidstrakte sletten, hånd i hånd, la han merke til at hvelvingen over avga et svakere lys enn før. De tindrende fasettene, tilvirket med kunster bortenfor hans fattigslige forestillingsevne, radierte et bleknende lys over de vandrende skikkelsene, slik at skygger for hver himmelretning danset for føttene deres lik svartalvene gjør dypt under mull og hell når de feirer en seier over lysets guder. Selv om dette stedet ikke hadde noen solvogn som tordnet fra verdenshjørne til verdenshjørne, så det ut til at det fortsatt var en naturlig syklus mellom natt og dag.

Mørket er et sted

En sang av klagerop og tårevåt jammer gjorde gjenklang mellom bergene blå, for å herme tilbake i form av hånlige tilrop og dempet sutring fra fjellets guder. Snøfjærstammen brydde seg lite om hvordan omgivelsene oppfattet dem, og minst av alt disse høydedragene som med sine ånder av skjærende isvind aldri har hatt medlidenhet for de prøvelser vi mennesker går igjennom. Halvparten av den engang så tallrike skaren var enten stygt kvestet eller ble fortært av de flammene som nå knitret fra svære likbål, hvor sjelen ble adskilt fra kroppens skall for å virvles rundt som røyk og blåse bort på sin ferd til dødsriket. Tilbake lå bare en haug med aske, den delen som utgjorde krigerens jordlige form, den elendige materie vi alle er lenket til. Halvglemte riter og mumlende bønner var all den takk disse unge krigerne fikk for sitt mot på slagmarken, og alt brautende snakk om ære forstummedes under vekten av alle disse bortkastede liv som var blitt sløst bort til ingen nytte.

Hensynsløs og brutal som han enn var, fylte tungsinnet høvdingen til randen og truet med å drukne hjertet i vemod, for hvem kan vel si om det er best å få sitt lys slukket i tidlig alder, eller være den som er igjen etter en fallen bror, med nye sår som øker vekten av livets byrde?

Ja visst, med viten kommer feighet. Hvilken soldat ville frivillig risikere å bli oppslukt av den store glemselen der han marsjerer fra slagmark til slagmark, om han hadde noe som helst begrep om det han kan miste? Modig er i sannhet den vismann som svinger sverd, og forledende den poet som turrer de uvitende masser til voldsdåd.

Vel, heldigvis slapp høvdingen å grunde for meget på slike fortærende spørsmål, idet han ble nødt til å holde ned nok en kriger som måtte svimerkes i et gapende sår i brystet. Om man så nøye etter, kunne man se membranen der inne heve og senke seg i takt med lungenes egen rytme, men det var det ingen som hadde mage til. Derfor nøyde han seg med å stikke en glødende trepinne inn i såret, for på samme tid stanse blødningen og forhindre motbydelige infeksjoner i å tære sin vei gjennom kroppen. Til tross for sin unge alder, var krigeren overraskende sterk, og det måtte til tre menn for å holde ham nede mens høvdingen tok på seg sin tunge oppgave.

Pinnen hadde bare freset seg vei inn i såret i tre hjerteslag før den skrikende og sprellende mannen greide å rive den ene armen løs og plante et solid knyttneveslag i mellomgolvet til høvdingen. Under absolutt alle andre omstendigheter ville dette ha blitt straffet med en pinefull død, men høvdingen var pragmatisk nok til å vite når han burde vise

storsinn og når han burde herske gjennom frykt. Mennene hadde sett nok død i dag. Selv om det strengt tatt gjorde veldig vondt, og han i et staket øyeblikk måtte kjempe for å trekke pusten, kunne han ikke vise noen svakhet overfor sine undersåtter, og han nøyde seg med å kyle en spiss albue like under haken på krigeren. Nå lå han da i det minste i ro slik at brennmerkingen kunne fullbyrdes, og med litt flaks ville han være like frisk og rask igjen om et par-tre måneder.

I bakgrunnen ulmet fortsatt glørne fra døende bål da den siste krigeren hadde fått svidd sitt kjøtt med tanke på helbredelse. Høvdingen tørket svetten fra pannen og takket gudene for at de gamle konene med sine urter og med sine galdrekunster endelig hadde ankommet for å bøte på alle smerter, eller i det minste late som de gjorde det. Selvsagt ble deres tjenester ledsaget av en helsikes masse gneldring og gnål, og spørsmålene haglet som regndråper en fæl uværsmatt for hver eneste rift som ble salvet inn. Vrilla gadd ikke engang svare på alle anklagene som kom fra gråtende mødre og alle spørsmålene om hvor mange fienden hadde vært og om den og den sønnen hadde dødd ærefult. Lederansvaret er alt for vanskelig til at man i tillegg må høre på uhorvelige mengder kjerringmas, ærlig talt.

Med kvinnfolkene kom også horder av storøyde småbarn springende, som tumlende sprang rundt på slagmarken i søken etter fiender som fortsatt kunne være i live, mens de slo rundt seg med kjepper og fektet seg imellom og la sitt preg på ståket rundt som hamret løst på hodet til den stakkars mannen.

Merkelig nok tok plutselig all kjeklingen og kaklingen en brå slutt der høvdingen nå satt på en liten stubbe med hendene for ørene for å holde ulydene ute. Han snudde seg undrende og fikk se kilden til denne nærmest åndeløse stillheten.

Ved tempelets port, hvor det slappe kadaveret til Alirax fortsatt lå som straff for å ha snytt Snøfjærstammen fra sin hevn, stod den rake skikkelsen til Vijay Sortspyd taust og illevarslende med det mystiske spydet knuget i sin hånd. Hele hans ytre var omhyllt av en nærmest ugjennomtrengelig kappe av mørkets kosmiske manifest, men likevel avslørte det et slankt legeme der potent manndoms kraft nærmest boblet over, selv i urørlig stilling. En aura av adelighet var Vijay ledsager hvorenn han gikk, uansett hvilken tidsalder og verdenshjørne han måtte befinne seg. Hans edle trekk, hans arrogante kroppsholdning med haken høyt hevet og leppene skutt frem, den høybårne arven han bar med seg, syntes å mane til blind lydighet og klippefast tro. Hans blotte nærvær fikk følelsene til å rase som en storm hos tsjudstammen, og forventningene bygget på seg til de var spent til bristepunktet.

Så, med en eneste forløsende bevegelse brøt jubelen løs. Vijay Sortspyd vinket dem til seg og forsvant inn åpningen i en rolig gange, og for hvert steg kunne de høre skafet av

spydet treffe bakken med dempede drønn som svant innover i dypet lik et ekko av trommeslag fra fordums opprevne slagmarker.

Ingen kan hindre skjebnen, og ingen kan hindre gudenes vilje, men likevel forbannet Vrilla seg selv da han kommanderte sine spente menn til å forberede seg på å følge etter denne gudenes avatar. Deres råd syntes ham ikke så gode som han først hadde trodd, og deres gaver hadde hatt sin høye pris. Like lite som en bonde på et spillebrett har noen verdi i skyggen av de større brikkers storhet, var høvdingen av betydning i dette guders spill. Det var en ny følelse å bli flyttet rundt uten selv å ha noe si til sin lagnad, og han likte sin nyvunne underdanighet svært dårlig. Men den fanatiske gløden som spilte over ansiktene til mennene talte sitt tydelige språk, ethvert forsøk på motstand eller rasjonalisering ville bli møtt med voldelige reaksjoner, og selv Vrilla kunne skjønne når hans herskersete satt på gyngende grunn.

«Vel hva venter dere på, dere idioter. Se og skaff oss fakler litt brennende kvikt.»

Mennene spredte seg i hver sin retning for å samle sammen småkvist å bunte sammen, disse ville av erfaring være lettest å få fyr på. De murret litt i begynnelsen, som om en eller annen hypnotisk transe hadde fjernstyrt dem til å ukritisk følge etter guddommen, men det gikk opp for selv den sløveste at de ville trenge lys. Endelig var krigerskaren samlet igjen, etter noen minutter med frentisk søken blant bøyde bjørk og våt mose på skogbunnen, og hver mann hadde en noenlunde presentabel bunt med brensel i neven. Hver tredje fakkell ble satt i brann fra glørne til likbålene, som fortsatt ulmet i restene av både tsjuder og mecklenburgere, så ville de i det minste ha noe å gå på i ferden innover det ukjente.

Småbarn og kvinnfolk stimlet seg stille sammen for å skue den siste krigeren forsvinne i tunnelens dyp og bli borte, og ansiktene deres bar preg av å være vitne til skjebnetunge hendelser. Denne formen for krigføring var tross alt annerledes enn den som av og til foregikk tsjuder imellom, for der ble sjelden mange krigere drept, siden taperen flyktet fra slagmarken så fort ting så ut til å gå dårlig. Seierherren fikk dermed rett til å forsyne seg med motpartens kvinner, vin og mat, og ville etter en ukes tid med slik fråtsing finne det for godt å forsvinne når de ikke lenger var «velkomne.» Slik sikret tsjudene seg alltid å få utveksle friskt blod stammene imellom, og at den sterkeste kunne fremme seg selv til folkets beste. De vekslet på å vinne slike små trefninger i en evig syklus om livets rett.

Dette derimot, bar preg av nådeløs utryddelse til siste mann, slakting av sårede og klappjakt på fienden. Kanskje ikke så rart, inntrengerne hadde ikke akkurat gjort sitt for å sette seg selv i noen stilling til å motta noen form for nåde. Likevel grep frykten en kaldt om

hjertet, selv med guders velsignelse er det ubehagelig å vandre inn på forbudt område, steder det har vært helligbrøde å engang nevne høyt i mangfoldige generasjoner.

De jagede var i seg selv ikke den største trusselen, det måtte være få igjen som nå flakket såret rundt i det enorme komplekset som tatt ut av en gal guds drømmer. Men de fortellinger som var blitt hvisket nattetid, de forestillinger som var blitt nøret opp under like til kveldens rand om skapninger bortenfor enhver vettug fatteevne, og om ufattelige krefter som strømmet igjennom området og kunne ta fysisk form i hver en skygge, gjorde sitt til at nervene var på høyspenn og munnen ble tørr i gnagende angst. Guders befalinger er ofte vanskelige å følge for selv den lydigste, og flere begynte å dele høvdingens tvil.

Kolonnen av tsjuder som nå vandret inn i mørket bestod av rundt seksti krigere som fortsatt var friske og rørige. Denne gangen gikk høvdingen forrest, han ville muligens gjøre opp for den ynkelige figuren han hadde gjort under slaget mot de fremmede djevlene, og både fakkel og jernøks ble holdt i relativt stødige hender. Utenfor lysets radius lekte flakkende skygger og refleksjoner med uhemmet villskap, kanskje som et bilde på hvordan menneskets sjel virkelig arter seg når dagslysets forvridde virkelighet løftes fra vårt blikk.

Bak ham kom hans mest lojale undersåtter, de staute livvaktene som var blitt kraftig desimert og nå bare var ti i tallet, med kraftige klubber knuget i sterke never. Videre nedover rekkene var en salig blanding av bueskyttere og spydmenn som raslet med sine våpen og taslet på sine bare føtter over det kalde steingolvet. Ikke for det, en bue ville være tilnærmet ubrukelig i slike trange omgivelser, hvor eventuelle mål ville være få skritt unna om noen eller noe lå på lur.

Den brokete skaren ankom etter hvert det lille forværelset som Freys følge hadde pustet ut i, og det de primitive faklene lyste opp var meget avslørende. Små pøler av blodslø flekket til golvet med jevne mellomrom i det avrundede kammeret, og man behøvde ikke være noen Zhongguoisk vismann for å skjønne at dette var et resultat av sårede menn på flukt. Rester av aske på golvet viste at mecklenburgerne hadde laget et lite bål og at de mest sannsynlig hadde fortsatt nedover korridoren av glattpolert stein som skar sin vei rett igjennom veggen på motsatt side.

Tsjudene var villmenn i ordets rettebetydning, de hadde aldri satt sin fot i noe slott eller noen borg, og derfor fortonte dette byggverket seg som noe fullstendig uforståelig. Der de siviliserte mennene hadde undret seg hva som hadde reist dette praktverket i stein, det være seg magi eller ingeniørkunst, konstaterte tsjudene kjapt at det bare var der, slik solen og månen også alltid hadde vært der på utsiden. Det er tross alt mange aspekter ved menneskets

tilværelse vi ikke kan forklare, og kanskje er det ikke det verste å slå seg til ro med denne erkjennelsen. Hjertet hviler tungt i brystet hos den grublende vismann.

En liten omgruppering i rekkene og litt banning og skubbing senere, var den armerte kolonnen igjen på marsj etter de nedrige skjenderne av sitt land. Tsjudhøvdingen hadde stilt seg strategisk til bak to av sine livvakter, det er greit nok å være gallionsfigur en liten stund, men ikke hele tiden, tross alt. To slagkraftige menn som dekke fikk være nok for øyeblikket.

Siden Vrilla bare så vidt kunne skimte over skulderen til de foran, var han sen til å fatte hvorfor disse to stanset, og han var akkurat i ferd med å gi den ene et velment dytt da han fikk øye på de forvridde restene på golvet. Hvite bein av det som bare kunne ha vært en storvokst mann skinte opp mot dem, og det virket som om liket nettopp hadde blitt renspest av noe verre enn hundre fråtsende ravner. Bare en glisende hodeskalle var igjen for å representere dødens ansikt, og vag eim av råttenskap hang fortsatt igjen i korridoren, som litt lengre fremme delte seg i tre helt like retninger.

Det ble store oppirom i de lange rekkene, etter hvert som hver enkelt fikk det for seg å dvele ved det groteske synet. Hva som kunne ha forårsaket en slik renspeing av et lik var noe alle håpet på å unngå å få vite. Høvdingen tenkte seg om et øyeblikk.

«Vi fortsetter rett fram nedover denne gangen, kanskje finner vi flere av de flirende bleikingene liggende strødd rundtomkring. Det sparer oss for masse arbeid.»

Lettet over at de slapp å dele seg opp og ta avstikkere i hver retning, slappet krigerne mer av. Det er godt å være i selskap med sine blodsbrødre når mørket syner seg nærmest. Lik en gravprosesjon som med vuggende gange tar seg fram i uveisomt terreng, presset krigerskaren seg gjennom det usette med sitt eget flakkende lys.

Klarere enn noensinne var det åpenbart at tilværelsen kun bestod av en flamme som når som helst kunne slukkes og forstummes i evighetens natt. Vel, selv om lyskilden slukkes, vil lyset den har radiert vandre uhindret videre og stråle sin udødelige glans i det uendelige. Dere gjør vel i å huske det.

Så utfoldet et overjordisk syn seg for hedens sønner, ulik alt annet fra denne jordens favn som de tumlende hadde vokst opp i. Bak kraftige jerngittere vugget rødlige planter frem og tilbake til uhørte rytmer, som bøyd greiner blir rusket i under det verste høstvær.

Det glødende skjæret festet seg til øksehodet som befant seg i Vrilla sine hender, og den runeinnrissede flaten speilte seg i mannens ansikt som om gudene hadde merket ham med mystiske tegn. Godt eller dårlig? Runers kraft bringer oss begge deler, men den ødeleggende gand som gir et våpen sin potens er kanskje ikke så gagnelig for oss mennesker. En rød mose

hang klistret til veggene som fortsatte lengre enn deres svake lys rakk, og avga en kuriøs duft som fylte sinnet med fredsommelighet.

Under andre omstendigheter ville det kanskje vært på sin plass å sikre seg eksemplarer av denne nye arten, for tsjuder søker alle former for rus de kan finne i naturen. Men de hadde ikke tid til slike distraksjoner, dessuten var det ikke godt å si hva denne ukjente vegetasjonen førte med seg.

En som lente hodet mot gitteret måtte røskes i for å trekkes tilbake til virkelighetens verden, og kvalmen av brutt hypnose gjorde mannen svært uvel, ikke ulik den effekten visse urter får i kombinasjon med sterk drikk. Rystende på hodet fortsatte de nedover gangen, fingrende med sine våpen og årvåkne som en ugle ved nattestid.

Slik årvåkenhet betalte seg, og ingen av tsjudene ble nødt til å skrikende falle til sin død i det runde gapet som åpnet seg for deres føtter. Høvdingen ble nesten nedrent da mennene foran hastig trakk seg tilbake, ikke ulikt bjørnunger som får stukket nesen av summende bier i sin søken etter honning. Halvkvalte stønn i angst var alt de hadde å si til svelget som nesten hadde tatt dem med seg.

«Måtte moder jord se i nåde til oss og ikke sluke oss hele,» ba den ene innstendig.

«Jeg kan sende deg nedover i biter om du ønsker det. La oss se hvor langt du kan hoppe!» Høvdingen pirket mannen nådeløst i korsryggen med eggen til øksa. Mannen svelget tungt.

«Gi rom for haren vår, han skal hoppe,» hånte høvdingen og trakk seg til siden for at lyset skulle vise hvor kanten var.

Kraftige lårmuskler propellerte mannen mot hullet som var minst tre skritt bredt, og siden han var redd for å misberegne hvor kanten var, hoppet han tidlig med et skremt skrik og landet på huk på den andre siden. Vaklende og villøyd kikket han ned i dypet som nært hadde blitt hans endelikt.

«Nestemann!» kom det skarpt fra høvdingen, og han veivet truende med øksa i en vid bue over det svarthårete hodet mens han skulte stygt på den usikre skaren der ved den lille kløften.

«Du er nestemann,» ropte mannen på den andre siden, med begge hendene på siden av munnen for at ropet skulle nå lengre. Den interne frustrasjonen gjorde at all forsiktighet ble kastet til side, og ekkoet gjallet skjærende mellom veggene.

Blikket som høvdingen sendte tilbake som svar var mildt sagt iltert, men en slik utfordring kunne ikke forgå usvart om han ønsket å være leder.

Med armene ut til siden og høyrehånden på skaftet like ved øksehodet, gjorde han rom for seg selv blant tilskuerne som nok ønsket seg et helt annet sted. En av livvaktene fikk beskjed om å stille seg ved kanten med en nytennt fakkell, for de første var allerede i ferd med å slukne.

Høvdingen krøket seg i hop, bet tennene sammen og med to lette sprang var han i gang. Dette hadde han øvd på tilbake i barndommen, i utallige konkurranser og utfordringer, men alderen gjør bena stive og kalde, og han var langt fra sikker på seg selv da han med ett befant seg svevende i løse luften i noe som virket å være en halv evighet. Luften suste for ørene og føttene sprellet i tomheten og fant stødig grunn. Han for sammen slik at øksa traff bakken og slo gnister med en metallisk klang, og kunne konstatere at han hadde passerte hullet med god margin.

Da han reiste seg, prøvde han å gjenopprette et selvsikkert inntrykk, men det ble bare seende dumt ut. Med skjelvende hånd pekte han til seg den neste til å gjøre sitt livs sprang.

Spydsvingeren som var valgt ut, kikket seg forvirret rundt et øyeblikk, men fant ingen sympati hos noen av sine kamerater. Han pustet kontrollert inn og ut et par ganger, og satte i bevegelse.

Da mannen var i luften og på god vei til å være over, skjedde en ulykke som både var totalt uventet og fullstendig sjokkerende. Fra avgrunnrandens dyp, som også lever i selvets brønn hvor dødslengselen fester seg, skjøt en formløs, brun masse opp under bena hans, og lukket seg rundt dem med en sugende lyd idet brusk og vev ble fortært i et etsende syrebad.

Selv i det svake fakkellyset kunne de rundt se at mannens ansikt bleknet til en nærmest gjennomsiktig farge, enten det var som en følge av blodtap eller forståelsen av at dødens klamme hånd var uunngåelig nær. Han åpnet munnen en eneste gang for å skrike, og lyden ble brått brutt av da halve overkroppen var senket ned i gapet på det motbydelige monsteret. To roterende kuler kikket i hver retning, men ellers så skapningen til å være tilfreds med å gulpe ned innmaten av den uheldige mannen med flukserende bevegelser fra den kraftige, slimete buken.

Syke til margen av sin sjel var tsjudskaren hjelpeløse vitner til at en av stammens krigere ble fortært levende av et uvesen bare den mest perverse, degenererte skapning kunne drømme om, helt til en manns brennende mot utløste et snøskred av hemningsløs gjengjeldelse, for i et voldsomt sprang kastet en kriger seg framover med spydet pekende nedover fra skulderhøyde og plantet det i den kjøttfulle buken til monsteret og vred det rundt i håp om å treffe vitale organer som kanskje ikke en gang var der.

Samtidig sang flere buestrenger sin skarpe lyd, der dreiende flintpiler søkte inn mot et mål som tegnet seg så tydelig i lyset av vesenets egne, gule kuler av noen øyne. Treffsikkerheten var som vanlig varierende, kanskje mest fordi skytterne skalv som aspeløv, og storparten av de slanke pilene knakk harmløst mot vegg og tak med skarpe smell.

Udyrets svar kom kontant tilbake der den vendte seg mot den lille skaren, og munnen åpnet seg på vidt gap der det spydde ut en blanding av eiter, galle og rester av ett menneske over dem. Samtlige tok seg instinktivt for ansiktet for å beskytte seg med det motbydelige oppkastet, hvis eim fikk magen til å vrenge seg og som viste seg å være pinefullt klebrig. Likevel var ikke djevlskapet så skadelig som man umiddelbart skulle tro.

Den forferdelige svien ble ignorert, lik en mann utholder en råtnende pest i håp om å en dag bli frisk igjen, og de to fremste klubbesvingerne tok til å deise de blunte våpnene sine i den brune, igleaktige kroppen med hat som mildt sagt var glødende, og ropte oppmuntrende tilrop til spydsvingeren som nå var løftet fra bakken av den buktende kroppen, der han desperat klamret seg i våpenet som var kjørt fast i buken. Om man tror seg dømt til å dø, slår man gjerne hardt fra seg, klubbemennene gav seg ikke før en sykkelig, gul strøm av kvalmende blod strømmet i strie strømmer fra svære revner i monsterets buk.

Høvdingen på sin plass av den groteske abnormaliteten, hadde stått fastlåst i fryktens forstenelse, og han kunne ikke se den desperate kampen som utfoldet seg på den andre bredden. Med et vræl som startet i magesekken og kom ut mer som spytt enn lyd, kastet han seg fremover med et sølvglimt av skjærende stål i ville avsindige hugg, uten tanke på hva de traff eller når neste slag skulle komme.

Store flak av søtlig kjøtt løsnet som fra en kokt kalkun ved middagstider, og et ynkelig, ja nærmest pikeaktig skrik kom fra uvesenets foraktelige indre. Dens primitive hjerne oppfattet at smerten var størst på baksiden av kroppen, og siden erkjennelse og handling er ett i et sinn som bare husker fra øyeblikk til øyeblikk, slo kroppen bakover med utrolig hastighet, og endte ikke sin ferd før den kvalmende munnen sluttet seg rundt hodet til høvdingens felle på den andre siden.

Djeveldyret hadde tydeligvis tenner også, for hodet til mannen var med ett borte og bare en søyle av blod som stod i været erstattet det før kroppen sev slapt sammen.

Over hodet til Vrilla for spydsvingeren med et klagende ul der han ble med i det voldsomme kastet, og kroppen slo i bakken i en kaotisk vrimmel av vridde lemmer og ribbein som stakk inn i mage og tarm.

I et avsindig hat født av ufattelige angstbølger som ville drept enhver under normale omstendigheter, vred høvdingens ansikt seg i en grotesk grimase, og sølvlynet glinset nedover på instinkt og kuttet av tråden som koblet den roterende, gule kulen til øyestilken.

Et nytt skingrende skrik, med tidobbel styrke denne gangen, fylte sjelen med isnende frykt og lammelser det ville ta en hel levetid og glemme, og ubeistet trakk seg nedover til den helvetespølen det var sprunget ut fra.

Alt som var igjen av vesenet var det ene øyet som befant seg ved høvdingens føtter, og de gyldne fasettene flyttet fortsatt på seg da han i vill avsky hugg løs som et vansindig dyr på det, til dets lys var sluknet og skyggerikets svarte koloss senket seg over dem.

Menns smertestønn og luft som ble dratt ned i pinte drag var det første som fylte Vrillas følsomme ører, der han selv kjempet mot å hyperventilere som en sinnssyk der forstanden forlengst har forlatt.

«Måtte tusen djevler fra tusen ukjente helveter skjende deres mødre i tusen evigheter, dere forbannede horesønner,» gaulet han over til de andre. «Se å få futt i faklene igjen.»

Lenge kom det ikke noe svar, før en hardhudet sjel endelig fant stødighet nok til å anvende flintsteinen og noe knusk til å gjenopprette lysets domener. Men det var et sørgelig syn som møtte høvdingen da faklene igjen var stukket i brann. Hans allerede halverte skare var oversprøytet med klebrig, grønnlig slim, og noen gråt ukontrollert mens de forsøkte å tørke det av seg.

Det gikk opp for dem at Vijay Sortspyd kanskje ikke holdt sin hånd over dem likevel, og at de var som kveg å regne i hans øyne. Blindt troende får ofte en brutal oppvåkning når de harde realiteter setter inn.

På sett og vis kom de seg da, for det så ut til at det klebrige slimet raskt ble nøytralisert i kontakt med luft, og tilslutt fikk de opparbeidet seg nok mot til å legge over det gapende hullet som skilte dem fra deres kjære leder, en kriger som på tross av sine feil i det minste hadde vært der mens guden var fraværende. Hver mann spyttet på de ynkelige restene av djevelbeistets øye og forbannet dette vesenet til det ytterste dyp som det strengt tatt hadde vendt tilbake til for å lege ulegelige sår.

Kun den siste av tsjudene fikk problemer med å hoppe over kløften, de andre hadde vel nærmest flytt på adrenalinet som fortsatt pumpet rundt i årene. Siden ingen var der for å lyse for ham, måtte han ta spranget ekstremt langt unna kanten, og bare tærne hans traff flaten på den andre siden. Heldigvis var det minst tre par hender som halvt rev, halvt røsket ham til seg og til tryggheten, og han kunne puste ut i selskap med sine redningsmenn.

Høvdingen, som nå plutselig var seg sitt ansvar bevisst, ledet dem så bortover og kløyvde vei gjennom mørket med fakkelen høyt hevet og øksa klar, men det var ingen ny fiende de nå støtte på.

I en ynkelig haug av menneskelige rester lå den engang så kjekke spydsvingeren, som modig hadde vært den første til å springe til stammens forsvar. Kanskje er det slik at det er de beste som dør først, og at det er vi feige, dumme og nedrige som blir igjen? Det forklarer i alle fall verdens miserable tilstand.

Beklageligvis var det fortsatt liv i den ødelagte karikaturen av et menneske, og høvdingen ble nødt til å stilne den innstendige tiggingen om nåde på den eneste anstendige måten som var mulig. Et glimt av sølv som kom farende nedover var alt som skulle til for at mannens endelig var befridd fra sin jordlige form, og Vrilla bannet bistert for seg selv. Dette var beileren som skulle ha giftet seg med hans eneste datter under en portal av flettede blomster som allerede nå var halvveis ferdig. Vel, hun fikk pent belage seg med å finne en annen kjekkas å legge sin elsk på. Igjen satte han følget i bevegelse.

Med dunkelhetens dystre dekke rundt dem og med dunkelhetens tungsinn over seg, syntes disse kjellerdyp å gjøre dem til en av sine egne ensomme og forlatte vesener, langt unna skarpt lys som avslørte den sykeligheten de alle følte inni seg, nemlig deres egen ubetydelighet og den hat og frykt de følte til alt av ukjent opphav. Ja visst, mørket er et sted å være i skjul, og mange mennesker vandrer i dens trykkende nærvær gjennom all sin levetid.

Disse på sin side, ble endelig forløst, da et grålig skjær nådde dem og de hastet av gårde for å finne dets kilde. Overraskende nok var det bare å bane seg vei gjennom litt vegetasjon som dekket for en åpning i den langstrakte tunnelen, og de stod som ved et mirakel på en rullende slette med gulnende gress, med skog til alle kanter og et tempel som kunne øynes i det fjerne. Vinger av gjennomsiktig hvitt slo imot dem fra en merkelig, fremmedartet himmel, og avslørte at foran dem var Vijay Sortspyd, ventende lik natten selv.

Ekko i hukommelsen

Stamping av skarpe hover i dundrende trav over de gressbelagte sletter lød i takt med hingstens kraftige hjerteslag. Stolt kastet den på nakken og vrinsket høylydt med den flagrende manen spillende i vinden festet på sitt brunkledte hode. Følelsen av frihet bruste som brunst gjennom dens virile bestialitet, og en stjerne i det reneste hvitt var festet til dens høye panne under to flakkende ører. Oppvisningen fortsatte i lett løp, til den tilfreds rullet seg rundt på ryggen og lot solens varmende ståler spille over buken.

For det tankeløse dyr betød fremtidens kvaler intet, ei heller om noen bevitnet dets øyeblikk av storhet. Bundet av bevissthetens forbannelse har livsgleden blitt berøvet fra oss mennesker. En duft av det søtteste søtt skylte over de oppspillede neseborene, og de enorme lungene prustet ut gjennom dem i forventning. Stavrende kom den seg på bena og luntet av gårde til kilden av denne nye lukten. Kanskje var det spiselig, eller enda bedre, paringsdyktig.

Lette fottrinn førte Symona over det åpne landskapet, og hun måtte virkelig anstrenge seg for å holde følge med brunnheimingens luntende gange. Siden hun for øyeblikket hadde det klareste i hodet av de to, var hun sitt ansvar bevisst og speidet årvåkent rundt dem. Tempelet i det fjerne vugget i horisonten for hvert steg, men så ikke ut til å nærme seg i nevneverdig grad. Plutselig ble hun var noe varmt som strøk over bakenden.

«Jeg trodde jeg gjorde det klinkende klart at det ikke ble mer av det der, i alle fall ikke foreløpig,» sa hun strengt.

Frey rystet håret vekk fra øynene samtidig som han ristet sløvheten fra seg.

«Mer av hva?» Hodet hang ikke ned lenger og han skulte spørrende over til henne.

«Det der vel!» Hun begynte å bli irritert nå, selv om berøringen sendte små støt av vellyst opp gjennom ryggraden.

Da Symona kjente at han igjen nappet i silkegevantene, skulle hun til å komme med et utbrudd til. Hun var i ferd med å stoppe opp og snu seg mot beskytteren da noe stort, vått og varmt ble presset opp mot et ujevnelig sted, og da hun virvlet rundt fikk hun hele snuten til den nysgjerrige hingsten presset opp i fanget. Et tynt og forskremt skrik fulgte der hun mistet balansen og deiste i bakken.

«Eeek!»

Den brune hingsten stanset forundret opp og flakket innbydende med ørene. Hoppene brukte da ikke å ta slik på vei. Da den dype latteren til nordboen nådde den, bestemte den seg for å holde seg på lengre avstand. Mekan til oppførsel.

«Fra ville aper til brunstige hester! Hva blir det neste? Hadde kong Oswald visst dette, hadde han nok ramlet av tronen sin for lenge siden. Hahahaha!»

«Deg kanskje? Det er visst ikke mulig å få fred fra noen av dere,» sa hun surt og kiket med bekymring på det svære beistet som stod ventende bak dem. Da de snudde seg for å gå igjen, fulgte den fortsatt etter på behørig avstand. Tydeligvis var det flere som var nysgjerrig på små prinsesser.

Vel, så fikk de da i det minste en følgesvenn og slapp å være nervøse for at resten av flokken skulle ta dem for å være fiender. Disse stod og gresset omkring uten å la seg anefekte av inntrengerne, bare avbrutt iblant av at de vendte blikket mot dem. Å finne grønt gress var nok viktigere enn tobeinte skapninger man ikke kunne forstå seg på.

I forgrunnen vokste tempelet både i størrelse og skjønnhet etter hvert som de kunne skjelne flere og flere detaljer av det praktfulle byggverket. Det som i førstningen hadde fremstått som anonymt og uunnselig, var nå blitt stadig mer interessant jo nærmere de kom. De møtte et skue fagrere enn solen i sin stråleglans, og uutgrunnelig som det kolde lys månen skjuler i sine hemmelighetsfulle dyp.

Intrikate mønstre tegnet seg tydelig i gulletts gyldne farge på den tversoverliggende takbjelken som så ut til å være skåret fra et eneste stykke marmor, hvit som nysnøen den lyse der blygt morgenlys spiller over når vinterens teppe endelig gir etter for vårens friske pust. Under denne vagt oppoverbuede bjelken stod massive søyler på rekke og rad, avrundede og avpassede for å støtte opp under sin byrde av gyldent hvitt. En massiv, bred trapp førte opp til det som måtte ligge bak søylene, som for å gi rom til en overveldende prosesjon av legioner med flyvende faner og blomsterpiker som danser ved siden av, og for hvert trinn stod figurer på hver side, tilvirket i blankt, massivt sølv, med armene hevet i salutt og med blankpolerte spyd i hånd.

Da de intrikate nyansene ovenfor endelig fløt sammen til et bilde de kunne forstå, fikk de se to løver på hver side av tempelets hvelving, med flukserende man i gyldenbrunt og klørne rettet mot et kraftfullt symbol. I det dypeste av rubiners rødglimrende dimme lys var en stjerne festet opphøyet over alt under seg. Kraftige armer delte seg søkende fra et avrundet sentrum som i en optisk illusjon så ut til å rotere i hver retning som et bilde på kosmos totalitet, og tegnet så ut til å vokse seg inn i sinnet til den som betraktet det.

Endelig stod de foran Blodgudens Pantheon, og en symfoni av regnbuens spekter møtte øyet, øverst av alt det røde, gudenes egen farge. Navnet Ziusudra gjorde ekko i hukommelsen, som hans spraglete budbringer hadde overbrakt gjestene i hans storslåtte kongerike.

Ethvert tegn på fornøyelse

Da uverdige, skitne føtter i åndesløs spenning ble plassert på første trinn, gnistret livløse øyne fra de menneskelignende statuene mot dem og så ut til å følge hvert steg som ble tatt. I dårlig skjult ærefrykt vaklet de oppover med seremoniell høytidelighet, som om ordnede kolonner av væpnede menn stod oppstilt for å hylle gjenkommende helter i storslagen triumf.

Hver eneste lille detalj i statuene var fullstendig forseggjort, med livaktige furer i ansiktene som skilte seg fra nestemann i rekkene, og til og med klesdrakten var gjort forskjellig fra den andre. Om dette ikke var fordums krigere som med djevelsk heksekunst hadde blitt foreviget i edelt sølv, måtte det være utallige kunstnere og skulptører som hadde jobbet her dag og natt i en mannsalder for å fullbyrde sitt verk, uten å høste ære eller rikdommer for sitt arbeide fra verken konger eller de måpende masser.

I et fattig øyeblikk skar en visjon av klinkende hammere i hårfint arbeide som et lynglimt gjennom Freys undrende hode, hvor mengder av de ypperste håndverkere strømmet rundt hver enkelt statue og tilla den sitt eget lille preg. Annet kunne han ikke tenke seg, for forestillingen om umåtelige krefter som spontant tilvirket fysiske manifestasjoner av sin åndelige vilje sendte frysninger av primitiv overtro nedover ryggraden. Sikker viten gir makt, men kan også slå ut i galskap, og vi dødelige som vandrer på jorden gjør best ikke å stikke nesen i guders anliggender med mindre det er absolutt nødvendig.

Symonas røde munn åpnet seg også i ren undring, selv om hun var vant til storslagen luksus og dekorerte palasser hvor røkelsen hang like tung som det gullet som var blitt brukt for å skaffe det til veie. Men erfaring fra utallige audienser og offentlige opptredener gjorde at hun raskt hentet seg inn igjen, og hun tvinnet armen rundt nordboens albueledd og trakk den nærmest paralyserte mannen med seg i en sakte, verdig gange. Det gjaldt tross alt å opprettholde en aura av kongelighet hvorenn man gikk, for selv om adelen nødvendigvis er mer høybåren enn bondestanden, er det etikette og dannelse som skiller de høyere kaster fra bermen og hever den til forsyn og herskermakt.

En skuffet vrinsking kom fra deres trofaste følgesvenn de så nylig hadde stiftet bekjentskap med, og den brune hingsten stod med rørende sørgmodighet igjen ved trappeavsatsen for å ta farvel. På tross av sine enkle sinn, eller kanskje som en følge av det, kan dyr med letthet lese menneskers intensjoner og innerste vesen som vi daglig skjuler bak utallige masker, en for hver person vi støter på, og denne hesten hadde tydeligvis likt i hvert fall en av de to, ganske innlysende hvem av dem, faktisk. Men om dyr kan lese mennesker,

kan de også kjenne kraften som emanerer fra hellige steder, og til gudenes tempel ville den ikke gå.

«Så søt den er! Den fortjener et ordentlig farvel,» utbrøt Symona og rev seg løs fra beskytteren.

Med lette trinn skyndte hun seg ned til hingsten og omfavnet det store hodet uten at den tok seg nær av det. Da hun igjen kom opp til den ventende Frey, la hesten tilbake til de rullende slettene, tydeligvis med et mer lettet hjerte enn før.

Frey kunne ikke skjønne at et stinkende dyr hadde mer sjarm enn seg selv, kvinner!

Selvsagt la hun merke til det sure uttrykket og benyttet muligheten det gav til å komme med en av sine hovmodige utsagn.

«Ble du fornærmet nå? Ja den var jo faktisk søtere, heehe,» lo hun mens hun grep armen hans fatt nok engang.

«Jasså? Jeg skal huske å rulle meg rundt i en stall neste gang jeg er i kongelig selskap, om det er det som skal til for å imponere.» Han sukket oppgitt da han igjen ble trukket oppover med sakte skritt.

«Det blir neppe nødvendig,» hvisket hun like etterpå, og nordboen lot som om han ikke hørte det.

De ankom etter hvert den flate plattformen foran de tallrike støttepillarene, hvor fargerike fresker var malt inn på overflaten og gav et innblikk i fortidens minner. Menn på forgyllte stridsvogner trukket av skummende firspann, med kraftige buer som sendte pil etter pil etter hvilket som helst villdyr det skulle være, der hjort og dådyr, til og med sandfargete løver måtte bøte med livet.

Det var også fremstillinger av eldgamle slag og kriger, hvor menn i formasjon med absurdt lange spyd marsjerte gjennom røde elver strømmende fra både menneske og dyr, og stridsvognene med spinnende hjul hadde nå strålende helter med sverd og skjold, der rakk dobbelt så høyt som vanlige soldater, og som tronet over omgivelsene med nådeløse, stramme trekk.

Her og der kunne det sees elefanter med stridstårn, vadende gjennom formasjoner av menn med snablene hevet og ville øyne, og prosjektilene føk både til og fra disse veldige beistene som de hadde hørt rykter om fra sydlige land, men ellers aldri hadde sett.

Andre bilder var mer fredelige, fugler i flukt over fruktbare daler, nakne nymfer badende i friske elver sammen med svaner på den speilblanke overflaten, og kranskleddede menn som lå under bugnende frukttrær og ble oppvartet av utallige møyer, noen med kjølede vifter, andre som skjenket dem gylden vin, og andre atter som spilte på dekorerte harper.

Faktisk ikke så ulikt enhver manns drømmesituasjon i disse dager, det er visse ting som forblir de samme over tidsaldrene.

Et fornøyd smil skar over brünnheimingens ansikt da han uforvarende tok seg til sin egen krans som fortsatt befant seg på hodet, og han hadde fortsatt det fårete gliset med seg da han trakk Symona mellom de runde marmorsøylene.

Det blanke lyset som skinte over en slank sabel hvasket ut ethvert tegn på fornøyelse fra Frey, da våpenet kom farende ut fra det usette og endte sin ferd hvilende tungt like over adamseplet. Hver søyle skjulte sin mann som nå flirende gav seg til kjenne da de så hvem de hadde å gjøre med.

Bare en forfyllet poet

«Vel, vel, vel, er det ikke våre veifarende venner som er kommet på besøk. Ja, jeg hadde rett da jeg syntes å høre noen som snakket i nærheten. Hvordan kom dere hit?»

Frey syntes mannen brukte litt vel lang tid på å få sverdet fra strupen hans og tilbake til sliren der den hørte hjemme, men sa ikke noe på det. Mest av alt irriterte han seg kraftig over å ha blitt tatt uforvarende, det er ikke bra når slikt skjer. Når han var alene og i bedre form, var han alltid på vakt med skarpe sanser som kunne fange opp en spurvs fottrinn, men menneskelig selskap og generell tretthet har en tendens til å dulme sansene på selv den villeste. Dessuten hadde han jo rettet mye oppmerksomhet mot Symonas yppige former i det siste.

Det var de syv livvaktene som nå svermet rundt dem, ivrig på å høre siste nytt og full av takksigelser for at prinsessen var reddet. Med en klump i halsen husket Symona grunnen til denne ferden, og ønsket nesten at hun hadde tatt beskytterens frimodige forslag alvorlig.

«Du ser skadet ut, mann! Hvem av alle djevler er det som gikk til angrep på dere?» Mannen studerte de nyervervede sårene inngående, som om det alene kunne avsløre hva som stod bak.

«Et hårete bastard som hadde lyst på litt av hvert. Men jeg fikk ham til å tenke seg om, for godt. Hva med dere?» Frey flakket med blikket, jo visst, alle de sju vaktene var der, når det gjaldt de andre ...

«Vi ble nødt til å kravle gjennom en totalt og fullstendig mørklagt tunnel, og vade gjennom en aldri så liten sølepytt før vi fikk karret oss opp hit. Tenk, en hage inne i dette byggverket, atskilt fra resten av omverdenen i uminnelige tider. Det var et voldsomt leven av dyrebrøl til alle kanter da vi bestemte oss for å fortsette, men vi var nok for mange til at noen hadde lyst til å prøve seg. Dere ser ikke ut til å ha vært fullt så heldige.» Mannen kastet et kort blick bort på Symona. «Jeg er glad for at hennes høyhet ser ut til å være ved god helse.»

«Nok høflighetsfraser,» avbrøt Frey. «Hvor er de andre?» Han merket at Symona trakk seg nærmere ham mens hun grep om den ene armen.

«De andre? Kompanjongene dine formelig koker over i gullfeber inne i tempelet, aldri før har jeg sett slike rikdommer. Da jeg tok med meg mennene for å undersøke alt bråket dere laget, var Hiomedes og Armand som vanlig i gang med å krangle, og det kommer de til å gjøre til verdens undergang om ingen stanser dem. Hah, hvorfor så mistenksom min venn. Se, her er et syn som kan varme sjelen!»

Uten å si mer slengte mannen fram den pengeposen som vanligvis var fylt opp med en eller annen matt sølvmynt som takk for å tjene kongeriket, og hadde man nok slike små portretter av konger omgitt av diverse risknipper og autoritetssymboler, var man sikret en fast strøm av søtladet vin, kvinners oppmerksomhet og kanskje også en anselig gård en eller annen plass ute på landsbygda når alderdommen satte inn og kuet alle lyster bortsett fra å hvile.

Men denne lærposen veide altfor tungt i hånden til at den kunne være fylt med utblandet sølv, og ganske riktig, da han tømte ut innholdet klirret det så liflig som bare gull kan gjøre. Nok en plebeier hadde tredd inn i de høyere stender, det skal ikke mer til enn litt dødt metall.

«Og du sier at det er mer av dette inne i tempelet? Ved mine fedres fordrukne guder, vis meg!»

Brünnheimingen hadde stått som forstenet et øyeblikk, og selv om han vanligvis ikke lot seg forlede av verken rikdom eller luksus, er det jo slik at absolutt alt og alle har sin pris. For en halv neve av dette gullet betydde måneder med slaraffenliv i de siviliserte landområdene, og Freys spartanske oppvekst og strenge oppdragelse ble stilt helt i skyggen av disse utsiktene, manet frem som de var av den forlokkende glansen av runde gullmynter.

Før han la dem tilbake i posen og motvillig leverte den fra seg, la han merke til at symbolene på dem var helt ukjente, bortsett fra det roterende hjulet som søkende strakte seg ut i alle retninger på skiven like over dem. Nå var han helt sikker på at det var gudenes segl.

De ble brakt med inn under tempelets hvelving, og merkelig nok var det ingen mangel på belysning, selv om de gikk i en bred korridor som ikke så ut til å ha noen lyskilde.

Mennene pratet bekymringsløst seg imellom om både løst og fast, ikke uventet dreide samtalen rundt hva de skulle gjøre nå som de var blitt riktige herremenn. Det virket som det gikk et skille mellom dem som ville gifte seg og slå seg til ro, hvor pengene skulle brukes til å finansiere veibygging og andre idealistiske formål, og de som simpelthen ville arrangere overdådige fester mens de gjemte seg fra livets forsmedelser bak gitre av edelmetall.

Ved enden av korridoren var det reist en port like høy som den var smal, uten noen utsmykninger av noe slag på seg, og med et lett dytt fra vaktkommandanten skled den lydløst opp som om den skulle være festet til luft.

De ankom en elevert plattform der en marmortrapp med brede trinn førte nedover. Foran dem utfoldet det seg et syn bare en forfyllet poet ville fått lov til å snakke om uten å blitt sperret inn bak lås og slå.

Livet sett gjennom en gullring

Over var et buet tak formet som en enorm kuppel hevet til svimlende høyder, hvor ansiktene til vindkjemper med oppblåste kinn var malt inn i et episk drama, kivende med hverandre i en elementenes stormbuldrende kamp med lyn, torden og vindkast. Fluktige kvinneskikkelser var åpenbart årsaken til stridighetene, der de hvirvlende danset i hver sin retning og pirrende lot røpe det meste som var skjult under minimale silkeplagg ved det minste pust.

Nedenfor var et storslått sirkulært amfibium hvor mengder av gull så skinnende at det var hvitt tårnende strakte seg opp langs veggene, de var det ypperste resultat av glinsende malmårer som strømmer fra brystene til underjordens gudinne, lik elvene gjør det på overflaten. Rikdommene var omgitt av ruvende skikkelser malt på veggene med jord og leire, reist i illevarslende stillstand for å vokte fra evighet og til evighet, og disse tok form som steinkjemper eller troll, utsprunget av berg og åser, og noen var til og med fremstilt med rake grantrær på en foroverbøyd rygg.

Forøvrig var det få som festet seg ved disse kunstverkene, for gulletts glans hjelper deg ikke å se, det blinder, og dets byrde tynger deg til døden mens du fortsatt har et smil om munnen.

En vei førte avsted langsmed kostbarhetene, som i tillegg til mynter bestod av ringer i alle former og fasonger, septre, smykker, edelstener, sølvgjenstander, våpen som var eldgamle ved de mange kongedømmers fødsel i denne jernalderen, og kister låste som ulåste. Hva som behøvde å være nedlåst i all denne frittflytende velstanden var bortenfor enhver fatteevne, for her var rikdom nok til å gjøre selv keiseren av fjerne Zhongguo til en stakkarslig tigger i sammenligning, og til og med Symona som fra barnsben av var blitt drapert i silke og nærmest nedlesset i sølv og edle stener på høytidsdager, var lamslått i ren undring.

Kanskje best å ikke ta noen sjanser, hvem er det av nyrike som orker å risikere livet for å åpne en kiste som kanskje ikke inneholder annet enn giftnåler og lumske feller, og vokter gjenstander galdret over med slik potent kraft at de mer til sorg enn til glede for annet enn forlengst døde sagnfigurer?

Ved enden av denne i sannhet rikdommens sti, det motsatte av det Varunas prester til daglig messer om til saktmodige bønder, var en tilsvarende forhøyning som den de stod på. Her var en massiv topastrone som emanerte et vagt rødskjær hevet over alt annet under seg, og på den satt en statue som selv på denne avstanden utstrålte en aura av overmenneskelig

majestet i lys av sin størrelse og sine kraftfulle trekk. Kroppen var sandfarget og muskuløs, men fortsatt menneskelig bortsett fra hendene som var formet som pelskledd løvelabber.

Et glattbarbert hode gav den tilgjorte figuren et tidløst uttrykk, den hadde nok sittet der i århundrer i ensomhet helt til denne dag, inntil Hiomedes og Armand ankom ved dens føtter og nå stod og diskuterte høylydt med heftig gestikulasjon og talende kroppsspråk, som sa mer enn røstene som knapt var hørbare på den avstanden en pil kan tilbakelegge fra en vanlig bue.

I forhold til statuen var selv Armand liten, og det virket som den skuet ned på dem med et strengt uttrykk. Vel, det var nok en avveksling fra å stirre ned i vannet til den rikt utsmykkede fontenen som var plassert et stykke bortenfor trappeavsatsen.

Vaktene lot det ikke gå lenge før de på ny pilte av gårde i hver sin retning, for å fylle lommene og lærpungene med mynter og juveler, pynte seg med smykker og ringer som om de skulle være en forfengelig thulsk brud, og ellers fordrive tiden med å betrakte verdener gjemt dypt inne i juvelers prismatiske fasetter.

Noen var så fra seg i gledesrus og iver at de plasserte gullkjeder på hoftene og vugget utfordrende med dem, nærmest som en etruskisk magedanserinne ville gjort det i skitne vertshus og kneiper med et mer eller mindre tvilsomt klientell. Men til tross for både god innlevelse og all den overfladiske pynten, var mangelen på femininitet og eleganse så blatant at kritikken ikke lot vente på seg. Med hånlige tilrop og en skur av småmynt som traff på smertefulle steder, ble den ivrigste klovnens jaget av scenen og hensatt til å rulle seg i penger som alle andre.

«Kom, Symona, det er best vi viser deg fram til Hiomedes så han ser at du er i god behold.» Frey langet i veig, best å få det unnagjort før han kunne bade i rikdom han ikke engang hadde drømt kunne finnes i noe land, virkelig som uvirkelig.

Selv om nordboen vanligvis ikke hadde sans for seremoniell etikette, følte han en instinktiv ærefrykt på dette hellige stedet, og ville ikke heve stemmen uten at det var høyst nødvendig.

Mens han passerte pengehaug etter pengehaug, grublet han over hva som kunne gi mest avkastning, og likevel være lett å bære. Enhver fornuft tilsier at man ikke unnslipper en villmark full av tsjuder nedlesset i bytte og plyndret gods.

«Ehm ... Fre ... jeg mener kasteløse, det er nok mest høvelig at de tiltaler meg som deres høyhet, foreløpig,» svarte Symona med et pinefullt uttrykk i ansiktet.

Tross alt ville hun ikke at det skulle komme ut at de to hadde blitt, skal man si, bedre kjent med hverandre. Hiomedes ville ikke ta slike ting særlig pent, i alle fall ikke i den pressede situasjonen han nå så ut til å befinne seg i.

Frey skulde mistenksomt bort på henne et øyeblikk, før det endelig gikk opp for ham hva hun ville frem til, og han nikket bekræftende.

«Selvfølgelig, deres overopphøyde velbårenhet, noe annet skulle da bare mangle,» stotret han høytidelig fram og bukket dypt. «La meg overrekke en gave som et mangelfullt symbol på min underdanige hengivenhet.»

Frey så seg kvikt rundt, før han endelig fikk festet blikket på det han lette etter. Fingrene festet seg rundt en rubin like stor som et øyeeple, vinklet og slipt perfekt for å slippe til mest mulig lys, som uansett ble oppslukt i dens pulserende indre og smeltet sammen med dens kvernende glans.

«Liten er den kanskje, men den er nesten like rød som deres lepper. Ta imot min gave, prinsesse,» sa han smilende og overrakte henne stenen.

«Takk, det var på tide du ga meg en gave. Jeg skal alltid bære den på meg,» sa hun og knuget juvelen i begge hender, der den nærmest gjennomsiktige, vevre huden ble farget i et overjordisk lys som spredte seg til ansiktet hennes.

I et eneste øyeblikk framstod hun som den skjønneste av gudinner, som ømt holder jordens hjerte i sine hender og helbreder all den ve og de sorger den har blitt voldet. Så tok hun seg til brystet og sukket tungt, øyeblikket forsvant, og hun var atter forskremt jentunge med jordlige bekymringer. Å forklare seg overfor sine forstandere er aldri enkelt, særlig om de er overbeskyttende som en kattermor er overfor et nyfødt kull med unger.

På veien passerte de Freys medsammensvorne forbryterspirer, menn som nå unektelig hadde tredd inn i et tyvenes paradisi og uttrykte sin velvære med sang og latter.

Slik som slangen fryder seg med sitt bytte på varme steinheller kjærtregnet av solskivens gule stråler, lå Shabbata veltet over på ryggen mens han jallet og gol på sitt merksnodige språk med en røst som lød fullstendig fremmedartet der den kvalte sine konsonanter dypt nede i halsen, og ellers lød nærmest hysterisk ut.

Stillferdig som han var tok Hermund det hele med mer verdighet, selv om et tåpelig glis gikk fra øre til øre mens han prøvde på en krone av det pureste gull, som nok dessverre ikke passet helt på det avlange hodet.

«Frey! Den herligste av heltmodige krigere, den edleste av følgesvenner beriker oss atter med sitt strålende nærvær! Det kan trygt sies at du er av det ypperste brünnheimsk blod, for de andre bastardene liker jeg ikke. Hahaha!» Serkeren gadd knapt kaste et blikk på dem, så oppslukt var ham av sin egen suksess. «Kom ta for deg, livet synes langt lysere sett igjennom en gullring.»

«Om en liten stund så, jeg skal bare avlevere et lite stykke kongelighet før jeg kommer for å banke vett i skallen din.» Frey nikket anerkjennende til Hermund, som mest av alt så tankefull ut.

Serkeren hadde alt glemt dem, og med et stikk av krenket verdighet skjønnte Frey at ingen av dem hadde lagt merke til at han var såret.

Sannhetens nåderike gudinne

Da de endelig nærmet seg den andre enden av den store hallen, kunne de ta den ornamenterte fontenen nærmere i øyensyn. Mønstrene som tegnet seg inn i den hvite marmoren fremstilte hestehoder som red på skummende bølgetopper, med flagrende maner og skarpe hover gjort til en del av det frådende kavet under havherskeren Tritons harde hånd.

En svær gylden sverdfisk i midten av fontenen sprøytet ut en evig kaskade av fossende vann fra munnen, nærmest som en av geysirene Frey hadde sett i de nordligste grenseområdene til sitt dystre land, og han undret hvordan det kunne ha seg at fontenen ikke ble oversvømmet med en slik stadig strøm som foldet seg ut i form av en paraply av det mildeste regn. I en ringdans om den vanngivende fisken løp et utall figurer av kvinner, hånd i hånd i en på samme tid hylling og feiring av det våte elementet.

En boklærd alkymist ville om han var oppvakt skjønne at alle de fire bestanddelene i universet var representert, i alle fall symbolsk, i denne hallen. Den svimlende høye domen for luft, de gresslagte åsene, fjellene og bakkene malt som skikkelser for jord, det gnistrende gullet som ild, og denne vakre fontenen som vann.

Med dempede fottrinn skrittet både Frey og Symona respektfullt til fontenens kant, kanskje på samme måte som de første mennesker gjorde da de for første gang stod ved en steinete kyst. Overflaten var speilklar men likevel brådyp, med vann så rent at man kunne narres til å tro det ikke var der. Lik menneskers handlinger gjør ekko i det dype kosmos, ble det laget små krusninger på vannflaten av fontenens plaskende regn. Men under dette tilsynelatende virvlende kaos hersket total stillstand, det var ingen bunn å se i det massive dypet som strakte seg nedover, uendelig og uovervinnelig.

Vi mennesker kan kjempe så hardt vi vil, før eller senere vil også vi bli oppslukt av helheten vi stammer fra, lik tårer blir borte i regnet, famler alle våre stunder i frydefull triumf ned til glemselens altomfattende intet.

Først da Frey hevet blikket fra dypet av vannet og sinnet fra dypet av sine tanker, fikk han øye på det som var bak topastronen med den sittende statuen. Innhyllt i kapsler av matt krystall var rekker av høyreiste mennesker låst fast, geledd på geledd og rad på rad stablet oppå og ved siden av hverandre i en bisarr halvsirkel som buet innover. Om mennesker er bøker man kan lese, var dette et bibliotek, en samling skjebner foreviggjort som man bare kunne se forsiden av.

Frey grøsset da han tenkte på at disse en gang kunne ha vandret rundt i levende live som han selv gjorde. Noen var menn, andre var kvinner, med skarpe trekk i uttrykksløse ansikter, alle fra de nordlige folkestammene. Det var thulske menn med flettet hår, gammelmodige klær og kraftige armer, det var kvinner av deres stamme med silkemyk hud, gyldent hår som flommet ned til skuldrene, ranke skikkelser lik ungrær og bresjer festet til klesdrakten som viste at de var av høy rang. Disse var samlet sammen ganske så nært hverandre, og selv om de ikke pustet, virket det å være gnistrende liv som kravlet like under overflaten.

Det var også vendere, høye og med stikkende rødt skjegg som ofte gikk helt ned til den fyldige bringen. Kvinnene deres var ikke av like elegant kroppsfasong, de var bredere og hadde større bryster, en fyldigere versjon av fruktbarhetsgudinnen kan man si.

Ja, faktisk var det folk som bare kunne være fra Brünnheim frosset inn i krystallen, med det samme gyldenbrune håret Frey hadde på hodet og de samme senete kroppene med en muskulatur av blankpolert stein under overflaten. Trekkene deres var mer likevel mer understreket, med kraftigere kjever og overdimensjonerte kroppsdelene. Noen av kvinnene vekket gamle minner fra hjemmet, en tid da verden var enklere og også mildere, med beskyttende trøst rett rundt hjørnet skulle man finne på å bli skadet eller skremt.

Det var mennesker fra andre stammer også, noen fantes ennå, andre var forsvunnet eller forlenget smeltet inn i andre folkeslag. Disse var mest kledd i filtklær tilvirket av skinn og lær, kostelige på sitt vis, selv om Frey ikke kunne skjønne hvilke arter noen av disse plaggene var tatt ifra.

Her og der la han merke til et og annet individ som ikke hørte hjemme i de nordlige landområdene, svartskjeggete menn med spisse ansikter, og solbrune kvinner fra de frodige rikene som lå langt mot sør, med delikate neser og bløte trekk som en følge av omgivelsene de var fostret i.

Han undret seg storøyd hvem disse kunne være, og hvordan de kunne tillate at sjelen ble frosset fast i krystallisert stasis til en kropp verken levende eller død, uten mulighet til flukt eller å se eonene passere mens verdener gikk under og ble født i restene av det forgangne. Foreviggjort hadde de blitt, uten å kunne gjenoppstå før universet kollapset under sin egen vekt og syklusen igjen kunne starte. Sildringen fra fontenen virket hypnotisk der han grundet i sinnets dyp, og lik en mann graver i minner skjult langt under fjellets fell, kom et vers fra hans indre øye, et vers innprentet av noe kaldt, noe grusomt, bare for å reise seg fra sitt skjul med et eneste formål, å tale hardt og formanende der fornuften feilet.

*Livet vil ta livet av deg
Døden løfte døden av deg
Lyset brenne sin lyskilde
Mørket fortære seg selv
Det eneste man skal frykte er stillstand*

Ordene fylte sjelen med en bølgende lengsel, flommende over hver nervetråd og hver eneste spente sene, lik en brusende foss begraver tvilens knugende steiner med sitt mektige brøl. Alt annet svant i bakgrunnen og ble en utydelig hildring, hvorfra hun reiste seg, ikke lenger streng og hatefull, ikke lenger en kneisende koloss som skaket fundasjonene i den verden han var fengslet i bak legemets tårnende murer. Nei, hun var sannhetens nåderike gudinne som strakte ut sin milde hånd og gav seg selv til seg selv, aldri nølende i sitt storsinn til sitt elskede barn.

En skjelving gikk gjennom hans kropp da han steg et trinn nærmere sitt opphav, nærmere kvintessensen av seg selv som gudinnen holdt så kjærlig ved sin barn. Endelig kunne han falle på sine knær og favne hennes føtter. Fjellet var styrtet ned, det som lå skjult bak malmtung hell hevet seg lik et tårn mot høydene, der spiret dreide mot en evigvarende varm himmel. Under hvirvlet støvet ved dets massive fundament og ble borte med de fire vindene.

Tankenets lange rekker ble brått brutt av da en flat hånd traff fontenens blanke speil med et klask, slik at en søyle av hvitt steg opp for å bli oppfanget av Freys hatefulle blick. Hvem våget å opptre slik? Sinte stemmer distorterte åndens forhenværende harmoni, og fikk musklene i magen til å stramme seg.

Dårskap

«Neii, jeg forbyr det! Kongen hersker under Varunas nåde, hvor all makt er samlet under hans strenge forsyn. Du dømmes deg selv ved å ikke adlyde hans rike råd, for alltid hører jeg deg komme med ditt tankespinn og dine finurligheter hvis eneste formål er å sette hans vilje i tvil.»

Armand var tydelig opphisset, brynene var hevet truende, og fra den massive kroppen steg en røst som var høy og skingrende der han oppspilt hyttet med neven.

«Min avgjørelse er endelig. Det blir ingen ofring, og jeg overtar kommandoen her. Min rang og alder skulle være nok til å tilsi denne selvfølgeligheten, for du har tatt deg altfor mange friheter på min bekostning allerede.»

I dette selvsamme øyeblikket snudde Hiomedes seg mot det unge paret, og ansiktet hans lyste opp i uventet glede, ja, i fryd over å se sitt elskede barn igjen.

«Symona! Du er i trygghet, priset være forsynet til alle guder og gudinner. Kom hit og la meg se på deg!»

Den gamle åpnet armene for å omfavne henne slik han alltid hadde gjort før, og Symona sprang ham ivrig i møte med lette trinn.

Men allerede avgjort av en ublid nornehånd, var det skjebnebestemt at de to aldri skulle få berøre hverandre igjen.

«Din elendige gamle skrott! Selv så nær døden viser du ikke noen form for anger eller Gudsfrykt. Så dø da din ynkelige død for min hånd!»

Den forferdelige hammeren som hadde ødelagt så mye levende liv under sin makt, kom susende ned i et terrorens nedslag av lysets skrekkvelde, og rammet den ærverdige Hiomedes over de skjøre skulderbladene allerede sprø med alderens tyngde. Et tørt smell understreket at hans lange livsløp var over, lik en dommens hammer kommer farende og fradømmer en uskyldig sitt kostelige liv.

Så var det da likevel ikke tidens ganger som skulle fange ham opp, men et forræderisk bakholdsangrep i hans siste øyeblikk med glede som slukket livets flakkende lys. Kvestet og ødelagt stupte han forover og endte således sitt liv til nådeløse guders grusomme latter.

Et hjerteskjærende og sårt skrik lød fra Symona idet hun brøt sammen i hulkende gråt, og uten å være morderen som stod bak, fortsatt knugende sitt våpen med et uttrykksløst steinansikt, knelte hun ved den forvridde kroppen, restene av hennes ømme forvalter og på alle vis bortsett fra ved blodet også hennes far. De myke hendene kjærtegnede det døde ansiktet

så alt for sent, for Symona hadde ikke vist så mye hengivelse siden hun var et lite barn, rollen som prinsesse hadde gitt henne et kaldt ytre.

Det var kanskje en skjebnens bitre symbolikk at de salte tårene som falt lik perler fra hennes blødende øyne strømmende skulle kjærtegne hans bleke kinn og etterlate størknede elver, som om den døde selv gråt i vissheten om sitt tap. Hun holdt den døde kroppen tett inntil seg og vugget frem og tilbake mens hun hvisket stille for seg selv.

Ved siden av lød klangen av en hammer som traff golvet.

Hvorfor ... hvorfor ... hvorfor. Selv ikke sorgen fikk hun ha for seg selv, for like etterpå tvinnet en grov neve seg fast i det lysebrune myke håret og dro henne brutalt på bena, og hennes rasende smerteskrik og sprellende slag og spark kunne like gjerne vært fjærlette berøringer for det den enorme kjempen brydde seg.

«Jeg beklager virkelig mitt barn, du må være tapper den lille stunden du har igjen å leve. Det skal gå fort og smertefritt, det lover jeg deg, og Varunas perleport vil hilse deg velkommen for ditt uselviske offer på vegne av Gøtlands kongedømme.»

Uten videre seremoniell høytidelighet trakk han henne mot den veldige statuen, og en tynn stilett hadde funnet veien fra prestekappen og ble holdt som en kuldens slange mot hennes fruktbare bryst, for snart å fjerne alt potensiale for at de skulle flyte over med livgivende melk når hun engang ble tung med barn.

«Å gjøre det her foran statuen må være et like bra sted som noe annet,» mumlet han for seg selv der han slepte henne med seg, og han fikk snart presset den apatiske jenta ned i knelende stilling, hun var gått i en slags transe bortenfor all frykt og sorg, og brydde seg egentlig ikke om hva hennes videre skjebne ble.

Med et rykk ble hodet hennes dratt bakover, slik at den bløte, kritthvite halsen ble fullstendig eksponert som mål for et av menneskets mest perverterte måter å uttrykke sin dårskap, nemlig å drepe noen av sitt eget slag som aldri har gjort seg skyldig i noen forbrytelse, og som har et helt liv i glede og sorg foran seg.

Plottende kaldt og kalkulerende, beregnet Armand hvor hans best skulle la kniven skli inn uten at hun ville sprelle og kaste for mye på seg i dødskrampene. Han ville nødig søle for mye jomfrublod på kjortelen. Så bestemte han seg, og han støtte den slanke stillheten nedover med dødbringende kraft og nøyaktig presisjon, mens en eneste kald tråle trillet så modig ned Symonas myke kinn.

Aldri mer

Dog, en hånd av jern ført av en vilje av stål stoppet stikket, og holdt handleddet urørlig fast i et grep hvor titaniske krefter kividde. Som ved en naturlov av magnetisk automatikk møttes blikkene til de to kjempene hverandre. Frey stirret som et blåøyd beist inn Armands to skitne brønner som var sjelens speil, for dette var ikke bare en kroppers kamp, det var to viljer som braste sammen representende to helt forskjellige entiteter, begge kledd i menneskeform, men likevel diametralt i opposisjon til hverandre.

Det var urtidens edle kjempe, som vandrende gjennom tidsaldrene hadde ført sitt blods elver videre, mot sin siviliserte motstander, herskende over de misantropiske massene med sin voldsmakt, sine skamløse løfter om komfort og velstand, og sin alt-inkluderende dualist-retorikk for å tilegne seg tyngden av svake mennesker for å overvelde de edle stammer som begjærer å følge sin natur med livets skapende kraft.

«Du er i sannhet en hard dommer, O' grusomme. Men har det gått opp for deg at du har dømt deg selv denne dag?» Frey hveste ut spørsmålet gjennom sammensnurpede lepper.

Hans snarlige inngripen gav Symona anledning til å kravle unna på alle fire, selv om et det kun var en utsettelse om han tapte den nå uunngåelige kampen til døden. I bakgrunnen beveget utydelige skikkelser seg usikkert nærmere, de hadde skjønt at noe var i gjære da drønnet av en hammer som falt nådde deres ører.

Den liflige klangen av dødt edelmetall har likevel en tendens til å hviske ut ethvert varselrop, og når gullfeberen brenner seg gjennom årene, fester det seg til hjertet og gjør at det slår svakt og hopper feigt ved den første antydning til fare.

Ingen verken kunne eller ville nå fram i tide, for den som har mest å miste, våger minst i hodestupse angrep og hurtig inngripen.

«Si meg, leiesoldat, hvorfor denne oppofrelsen? En mann som deg kan ikke drives av annet enn primitivt begjær, og jeg ser ikke annen grunn til dette om ikke ...» Spørsmålet ble spyttet ut av en frådende munn, og hang lenge i luften lik en mistenksomhetens skygge som alltid flakker ved underbevissthetens låste porter.

En plutselig innskytelse slo rot i Freys sinn, og intuisjonen fortalte ham hva som straks måtte gjøres for å ha noe håp om fortsatt liv, om enn bare for et øyeblikk.

«Du har helt rett, sjelesørger og sjeleforløser! Brunstens brennende brann driver meg, og jeg vil nødig miste hva jeg har tilegnet meg med rå voldsmakt. Ja visst, jeg tok henne! Gang på gang ble hennes ære skjendet av meg. Og best av alt, hun likte det!»

Løgnen ble kastet fram som iskaldt vann på misunnelsen sorte kull, der de ulmer over av bitterhetens nag og krenket skadefryd. Reaksjonen lot ikke vente på seg, lik en sky av fresende damp eksploderte Armands raseri i et voldsomt utbrudd, for de av slett stand og slett forstand har alltid lett for å la seg rive med av den ubundne vrede når deres begjær og ærgjerrighet kommer til kort.

Et susende slag i hodehøyde fra kjempens frie venstrehånd bommet og fant kun luft, der Frey spant rundt og brukte begge armene for å vriste den tynne stillheten fra motstanderens harde hånd. Smerteskraket som fulgte ble snart etterfulgt av lyden av et våpen som klirret i bakken under de ruvende kolossene som støtte sammen med all den makt de innehadde, mer guddommelig enn menneskelig, i alle fall slik som det regnes i dag.

Fryden av å ha desarmert motstanderen ble likevel kun et kortvarig blaff, for Armands enorme arm tvang seg rundt Freys hardhudede hals, og han kunne kjenne hvordan et dundrende hjerte pulserte i venene bak fiendens bulende biceps, som allerede nå presset adamseplet langt inn i strupen og gjorde hvert åndedrag til en ynkelig gurgling.

Den styrken som kanskje kunne revet ham løs i den mektigste av alle kraftanstrengelser var allerede brukt opp, og de opprevne musklene i ryggen svarte bare med å henge slapt i strukne sener da han forsøkte å tvinge dem til å kaste motstanderen over skuldrene.

Lik en mann hjelpeløst spreller i luften når repet fra galgen bryter av hans livgivende åndedrag, kavet Frey fånyttet i et grep ingen av hans krefter kunne bryte. Bare fortvilelse og gru fylte sinnet der nattefallets halte ganger travet rundt for snart å bringe ham til Hels dunkle bolig.

«Jeg hadde tenkt å drepe deg hurtig, men du, du måtte bare bringe det videre. Nå overgår dine synder alt av menneskelig målestokk, og du må renses i smerte før du kan bli ett med det blendende lyset, hvor dine abnormale avvik, din perverterte skamløshet og horeriet skal vaskes bort etter et tusentall evigheter i skjærsildens fortærende flamme.»

Røsten lød som tordenskrall, der den skar seg vei gjennom ørene like inn til hjernen. Den nattsorte gangeren som hadde meldt sin ankomst, prustet nervøst ut før den farte avsted, enn så lenge.

Og sannelig! Grepet rundt halsen hadde letnet litt, og små strømmer av luft arbeidet seg møysommelig fram til lungenes dyp og fylte kroppen med nytt håp.

Håp som uansett ble slukket da fingre lik jernklør festet seg til nakkevirlvle med en knakende lyd og truet med å slite dem tvers over. Blodet som pumpet opp til hjernen ble hindret på sin vei oppover, og gjorde at verden ble en utydelig hildring som svømte for hans

øyne. Like etterpå ble hodet hans trøsket ned under fontenens vannflate, og brølingen i øret ble etterfulgt av en svak pipelyd i den trykkende stillheten der nede.

Viljen til liv ble en hard diamant, like klar som vannet han stirret ned i like til en vidstrakt uendelighet, og han visste at om han forsøkte å trekke pusten, ville ilden som utgjorde hans jordlige eksistens, der den bruste fra et mektig hjerte og utover i kroppen, snart druknes i massive mengder vann, for aldri mer å vekkes til live.

Gi meg liv

Minner og virkelighet fløt sammen og ble til ett, det evig forgagne og det evige forgjengelige, det som er og det som skal bli borte.

Han var et barn igjen, liggende i salt fostervann som bruste, klikket og brummet med lyder fra utsiden, søkende studerte han fingrene sine og nysgjerrigheten ble vekket der de svakt beveget seg fram og tilbake. En stemme lød fra ytterkanten av bevisstheten, den hvisket og var klar på samme tid.

Du har en skjebne, sa den, du er trygg hos meg, kom det mykt. Så ble den plutselig streng og hard, og frykt, en ny følelse, skalv igjennom han.

Hvem er du? kom det skarpt. Spørsmålet ble gjentatt gang på gang.

På trass svarte han, jeg er den jeg er.

Stemmen virket fornøyd, men på ny kom den tilbake, presset opp mot sinnet og tvang seg inn mot ham. *Hva vil du?* Som en piskesnert kom spørsmålet med monoton rytme, og svaret tok form i hodet hans lik en jord først tar form for våre øyne når solens lys skinner over den.

Jeg vil ... leve. Gi meg liv, ropte han, selv om munnen var under vann og han ikke engang kunne knytte neven.

Stemmen lo hånlig og klunkende, lik en kvinne eldre enn tiden selv, lik en ondskap som strekker seg lengre enn all avstand og omfavner alt som er i både skapelse og død. *Hvorfor? Hvorfor vil du leve? Hvorfor?* Som tusen stikkende nåler kom spørsmålet fra alle kanter, inntil smerten ble til alt han var, og alt han var glødet i sinne.

Svaret stod der som et brennende hjul som roterte ubønnhørlig, inskribert med mektige runer. *Jeg har en skjebne, en skjebne, og den avkrever jeg som min rett.*

Stemmen frydet seg. *Møt din skjebne, svarte hun, og forsvant. Han var glad for det.*

Med ett stirret han på seg selv, i et speil så han sitt eget ansikt og alt som skjulte seg der. Linjene og trekkene var fortiden, de hadde han sett før. Så ble blikket trukket opp til øynene, hvor selvet bodde, hvor sjelens skuet ut fra sin bolig og virvlet rundt i sinnets krypende ganger. Han stirret inn til den, *lev, ikke røm, lev. Men den var redd, og som et dyr vil rømme ut fra et brennende hus, ville sjelen snart forlate ham.*

Han stirret inn i seg selv, inntil tiden selv smeltet og ble til en krystall som bristet i tusen fasetter under en uimotståelig kosmisk hammer. Hver del inneholdt ubegrensede verdener, og han fløt rundt mellom dem og undret seg over hvilke han skulle senke seg i. Han

så seg selv som utallige beist, høysinnede vismenn og ulykksalige mennesker som krymper seg i vanhell når veggene til livets værelser raser sammen, stolte fugler som kretser over jordflaten på svalende vinder som bringer dem stadig høyere, alltid høyere inntil solen selv blir sjalu, og gjør vingenes slag til en brølende ild før de hvirvlende styrter ned og ble borte i spiraler av røyk og aske. Ja, en slik en ville han være.

Han strakte hånden prøvende ut, den var ikke menneskelig lenger, men eterisk, og han omfavnet bildet på sitt nye selv. Tiden og alt den representerte, og alt som noensinne hadde vært i den var glemt, og like ubønhørlig som et barn blir presset ut av sin mors skjød, raste hans ånd mot visjonen han hadde sett, en eksistens bortenfor bevissthetens værende.

Et rykk trakk han tilbake til overflaten og han bykset vilt i protest, uten å vite hvorfor, da luft strømmet ned i kroppen og gjorde den fredfulle følelsen til en altoppslukende pinsel som skyllet over ham og strakte seg til hvert lem og hver en celle, og alle ropte de bekreftende med sin egen smerte at de var i live.

Lungene vrengte seg gang på gang til de nærmest var utenfor brystet, og sjel og bevissthet smeltet atter igjen til ett. Han segnet om og fikk støttet ryggen mot kanten av fontenen, bare for å være en passiv tilskuer til noe som virket helt uvirkelig og underlig, men likevel et velkomment skue. Han forsøkte å le, men kroppen nektet ham det.

På sine knær overfor ham satt Armand krøket forover, mens han holdt seg for hodet med begge hender. Fingrene boret seg inn i pannen og klorte huden til blods, og skrik av smerte og raseri kom om hverandre i noe som kunne minne om en gaupe fanget i en revesaks. Der hvor gaupe til slutt vil gnage av seg foten for å komme seg fri, så det ut til at Armand ville rive av seg hodet for å slippe unna galskapen som kvernet rundt der oppe som en ustoppelig møllestein. Innholdet i magen ble tømt, og mannen kollapset forover idet all kraft plutselig forlot ham.

Edderkoppen

Dessverre forble ikke kjempen urørlig, for like etterpå kom han seg på bena igjen, som om han skulle ha våknet ved morgengry og var klar til å ta fatt på en ny dag. Med et fjernt blikk og en ambivalent holdning skuet han nøytralt på de rundt seg. Frey som satt som et sammenbrettet vrak med et dyrisk snerr om munnen, idet han trodde at han måtte kjempe for livet i hvert øyeblikk, og den nølende skokken som undrende betraktet det hele fra en halvsirkel. Armand trakk fornøyd pusten og sukket lettet ut, og smilte spørrende tilbake til dem.

Alle ble med ett var det knuste kadaveret til Hiomedes, og hammeren som blodstenket lå like ved.

Shabbatas sydlige temperament var det første som bristet i en hysterisk tirade, som kom mer som babbel, knurr og trusler enn som ord.

«Måtte tusen blåmenn fra Serklands solsvidde marker skjende dine døtre i alle slektsledd, du tusen ganger forbannede kjøterhund, jeg -.» Han rakk ikke å si mer, før en massiv knyttneve slo pusten ut av ham, og den lille skikkelsen ble med den største letthet feid til side.

«Vekk mark, hvorfor kan ikke folk være litt sindige for en gangs skyld? Det kostet meg mye å knuse viljen hans, å drive ut den skitne sjelen til denne safiren og stenge den inne der, midlertidig selvsagt. Hadde ikke jeg hatt min erfaring og edelsteinens katalyserende kraft, er det tvilsomt om jeg hadde greid det. Nåvel!»

Røsten lød annerledes enn Armands, mer avbalansert og bløtere, men med en langt større grad av illevarslende ondskap i seg. Dessuten virket den å komme fra en lengre avstand, som om noen snakket dempet gjennom en mørk tunnel for å drive røsten fram til dem. Kroppsholdningen var mer avslappet, og blikket flommet over i kunnskaper og eldgammel visdom som forlengst burde ha forlatt menneskeheten, der de fjernet enhver trang til å tilegne andres liv noen som helst verdi.

Hvorfor skulle flakkende skygger og hvirvlende støvskyer være av den minste betydning for en som har skuet de manifesterte sfærers absolutte essens?

«Hvem er du?» En av de yngre mecklenburgske vaktene stilte et fornuftig spørsmål, for å i det hele tatt finne noen håndgripelig mening i det hele. «Hva vil du oss?»

Mannen som hadde spurt krympet seg, som om han i hvert øyeblikk kunne bli avrettet for å våge å heve stemmen.

«Hah! Et ærlig spørsmål fra den uvitende kan ha relevans, det skjønner jeg nå. For å ta det første først, er jeg Haphura, Gøtlands virkelige hersker og derfor også deres herre og mester. Hvem tror dere det var som fikk sendt dere hit? Kongen eier ikke initiativ, og ville vært fornøyd med å stappe den motbydelige bringen sin full av krydrede kaker, røre sin avskyelige, svulstige tunge i altfor fyldig vin som vitner om en blatant smakløshet, og ellers glane som en dum gris på slavepiker og danserinner fra fjern og nær. Han ville ikke sett mulighetenes gyldne epler som skjebnen bærer fram på sin sølvskål om den så var foran nesen hans. Jeg, derimot ...»

Mannen spradet ivrig rundt med hendene bak ryggen, og hele hans ytre glødet av virketrang og iver.

Ingen turte å si noe.

«Dette stedet har opptatt meg lenge, nesten som en ung mann til stadighet dreier tankene sine til den kvinnen han tørster etter med alle sine lyster og alt sitt begjær. Ja, hvorfor skulle jeg komme til dette elendige vest i det hele tatt, om det ikke var for denne fortidens monolitt hvor de eldre rasers innsikt er lagret i bugnende overflod? For jeg hater denne delen av verden, med sin fattige muld, et klima mer frigid enn de kalde kvinnene, og alltid dystre skyer som slutter seg om deg som veggene i et aegyptisk gravkammer.»

«Verst av alt er likevel disse bleke, ignorante tåper som ruver høyt over marken med kraftig kroppsbygning, men som ikke har øye og øre for verken skjønnhet eller kultivasjon. Knappt nok noen av dem har jo hørt om Zhongguos dypsindige filosofi, Kuruksetras rike diktetradisjon, eller Narias toner som transcenderer ånden til stadig nye høyder med sine sublime budskaper og spirituelle disiplin. Alltid beveger de seg på materiens overflate, og knapt nok det, glitter og dekorum er alt som opptar dem.»

«Yngelen deres ruller seg på golvet blant loppene og skitten, akkurat like dumme, stygge og ubrukelige som foreldrene sine. Jeg hadde ikke blitt overrasket om jeg kunne kjøpt meg et lite kongedømme for noe av det verdiløse metallet som tåpene har brakt hit. Når skal de skjønne at kun tomhetens rensende bølgeslag kan fylle tilværelsen, der de stille skyller over materiens sviende sandkorn og bærer dem vekk på abstraksjonenes tankefulle strømmer? Ulykken er å finne i all slags skrapgods og skrammel som dette.»

Ved disse ordene begynte Frey å gjenvinne noe av sin egen førlighet, som et imponerende resultat av sin herdede jernhelse og den potente fysikk gudene hadde velsignet han med. Ungdommen som rev og slet i hans forrevne kropp, vakte hans edle legeme til nytt liv, og ny dyst, der han møysommelig karret seg opp på beina og så vidt ble stående. Enhver annen ville vært hjelpeløs i ukevis etter de strabasene han hadde gått gjennom.

«Ja visst, det forbannede vest! Men slik som Lotusen kan finnes ved å grave i gjørme, har dere dette stedet, og det er nok. Her finnes en evigvarende sol som driver alt rundt dere, og får stedet selv til å komme til udødelig liv. Maskiner som fungerer fra evighet til evighet, en mekanisk bevissthet som vokter det hele, og informasjon fra steder fjerne i både tid og rom. Dette kan gjøre meg til den mektigste trollmann som har gått på jordens overflate siden Titanen Kronos, ingen grenser, ingen stengsler fra å ta del i viten født i umåtelig overlegne sinn!»

Haphuras røst, tvunnet inn som den var i Armands kropp, bristet i en ukontrollerbar, syk latter, der hans kjeft vred seg i en forferdelig hångrimase da han kontemplerte sine muligheter. Da han hadde gjenvunnet kontrollen, var det noe nytt over ham.

«Men det er et nærvær her. Jeg kan føle det. Han vil vokte sine hemmeligheter vel, og har allerede forberedt seg på å fullbyrde sin misjon her nede. Jeg kan ikke la det skje før jeg har fravristet ham hans dypeste lønndommer. Jeg skulle hatt mer tid, men jordens rystelser talte sitt tydelige språk, og jeg måtte få noen fram hit fortest mulig uten noen fare for meg selv.»

«Denne menneskeofringen var bare et påskudd, og jeg er overrasket over at noen trodde slikt barbari kunne stilne noe av kraften som virker her i dag. Og det var latterlig enkelt å få Armand, den sneversynte dydsfremmeren som til stadighet jager etter konstruerte tåkeslott til å bære forlengelsen av mine okkulte krefter. Varunas presteskap skulle bare ant hvor mange løgner jeg har foret dem med for å passe mine hensikter. Når det gjelder dere, kan dere velge. Enten tjener dere meg med blind lydighet, ellers så må jeg ødelegge dere. Det er det samme for meg.»

Stillhet fulgte, og noen av vaktene fingret febrilsk på skjefte av sablene sine mens de så seg spørrende rundt blant kompanjongene.

Med et uttrykkløst mine holdt Haphura sin flate hånd ut, og et blålig kulelyn manifesterte seg spontant til en knitreende eksistens. Rundt ham kretset det kraftfulle runer som tok form i løse luften, symboler for beskyttelse, liv, og ødeleggelse som glødet rødt lik glør som stadig slukker og tenner seg.

Effekten var mer kuende enn noen ord, og bøyde hoder indikerte at enhver motstand var brutt.

«Godt. Bær straks ut alle rikdommene som ligger strødd omkring, så skal jeg kanskje finne en løsning for at dere kan komme ut i live herfra. Mange har allerede vandret heden ser jeg, vel, det er ikke mer enn jeg ventet.»

Den brokete flokken så forvirret på hverandre, det ville ta minst en uke å tømme dette stedet for rikdommer, om alle var i fin form og de hadde noe å nære seg på. Men å slite seg selv til døde gir fortsatt litt tid framfor å dø med en gang, og med denne enkle logikken satte de i gang med et blodslit få av dem hadde forestilt seg skulle være mulig.

I skytteltrafikk fraktet de hver sin byrde gjennom gangen til utgangen, og veltet rikdommene nedover trappene i destruktiv likegyldighet, nå som alt så ut til å være over. De fleste forbannet seg selv og sin konge for å være fanget i et klebrig spindeltev av intriger ingen kunne komme seg ut av, men mest av alt forbannet de edderkoppen som hadde spunnet det.

Når det gjaldt Frey, hadde han aldri underkastet seg noen før. Men i sin sørgelige fysiske tilstand og alle de forsmakene han allerede hadde fått fra dødsgudinnens hungrige lepper, gjorde at også han lot seg kue til pragmatisk lydighet, selv om den sårete stoltheten falt ham tungt lik et blylodd for hans frie stålhjerte.

Bare et meget diskret kast med blikket over skulderen avslørte en fluktig kontur som straks svant ut av syne. Prinsessen hadde visst gjemt seg bak topastronen til statuen med løvelabber, og han håpet jentungen ville ha vett nok til å holde seg i skjul lenge nok til at han kunne få tenkt ut en utvei for dem begge.

En tofoldig gru

Symona satt sammenkrøket med knærne godt trukket opp mot kinnene bak topastronens formidable fundament, og kjempet tappert mot tårene som stadig presset seg fram lik runde regndråper hamrer mot et vanns speilklare flate og oversvømmer dets bredder i virvler av blanke strømminger. Hiomedes var brutalt blitt slaktet, og hennes edle beskytter kjempet en håpløs kamp mot overmakten for henne, fånyttes, siden livets støttepillarer en etter en hadde blitt revet bort inntil vekten av sorgsvart fortvilelse raste over henne og begravde alt håp i ruinene av det storslåtte palass som for ikke lenge siden hadde utgjort hennes tilværelse i trygghet og luksus.

Hurtig smuldrer fundasjonene i nybygde hus, bare grunnen de står på er ustødige nok.

I disse turbulente omgivelsene hadde tingenes tilstand gått fra verre til verst, og etter en lang stillhet var lydene som bare kunne komme fra en dødende mann forferdelige å høre på, gurglende gisp og desperate hikst talte sitt tydelige språk om at den siste mannen hun noensinne hadde stolt på skulle vandre bortenfor heden og langt inn i de evige jaktmarker, hvordan nå disse enn tok seg ut for en dysters brünnheimings grimme åsyn.

Men like etterpå var det en annen stemme som lød, enda mer plaget og forpint enn den første, lik en torturert sjel i galskapens knusende grep, som i angst og vrede forsøker å vri seg unna åndssvakhetens tusen nåler og kroker der de uten miskunn presses inn for å da endelig frarøve en ens forstand.

Hun frydet seg og var forskrekket på samme tid, hadde hennes dyds nye vokter klart seg og var i full gang med å sette inn nådestøtet? Hun turte ikke se etter, det ville være for grusomt om så ikke var tilfelle. Hun knyttet de små nevene sine til knoklene bleknet, åh hadde hun bare vært en mektig kriger, rustningkledd og med våpen i hånd, da skulle nok denne fryktelige Armand vært kuet forlengst.

For hvert et smerteskrisk som kom skjærende mot ørene fra den store mannen, forestilte hun seg at hun sendte slag på slag inn i det stygge trynet hans til det bare var en blodig masse igjen av fjeset til morderen av alt hun noensinne hadde holdt kjært.

Et svakt klynk av skuffelse unnslopp de røde leppene som vibrerte med i dårlig undertrykt redsel da en lang og åndsløs stillhet ble etterfulgt av Armands dype stemme, som sendte vibrerende bølger av frykt helt til der hun satt, slik at magen knyttet seg og det lille hjertet hamret langt fortere enn det som kunne være sunt for noen. Men stemmen var ikke hard og bydende som den tidligere hadde vært, nei, den var nesten todelt, lik en fjern røst taler

gjennom en annens stemmebånd, og gir den et preg av et mangfoldig tvekjønnethet, slik at alle kvaliteter smeltes sammen til irrelevans der de verken er fugl eller fisk, uten noen form for personlig preg.

Hun greide å kvele den voksende gråten i seg da hun spisset sine følsomme ører for å oppfatte de ord som ble ytret. Det hun fikk med seg, fylte henne med nye erkjennelser, og dulmet en del av hennes angst der nye former for frykt ble til blant tankenes finurlige hjulverk, som formet nye bilder og ny forståelse i et sinn uvant til begreper om snikende død og forræderske dolkestøt der glimter bak hver en mørke kappe og hvert et trange smug.

Haphura! Ham!

Kun da de lange neglene skar inn i de delikate håndflatene lik sølvkniver skjærer i fyldig krem, kom hun tilbake til virkeligheten og en iskald rasjonalitet vokste ubønnhørlig fram som en gigantisk isbre der presser alle fryktens fjell ned ved verdens ende, hvor vindens friske pust frembringer kun klarhet og driver all tåke foran seg.

Da stemmene hadde roet seg og den veldige hallen ble fylt med lydene av flittig aktivitet og hardt manuelt arbeid, visste hun at hun ikke kunne styre seg lenger. Med en forsiktighet større enn den markmusen utviser når den først stikker snuten fram fra sitt rede ved skumringstider, for å sikre seg at det er trygt å svanse rundt i gresset på jakt etter vingede insekter og kravlende biller, stakk hun lønkelig hodet fram bak tronens massive rygg og sveipte omgivelsene febrilsk i løpet av tre hjerteslag for å kunne få overblikk over situasjonen.

Endelig fant de lysende smaragdene hva de hadde søkt, nemlig sin beskytters brede rygg, tilsynelatende i god behold. Hun pustet lettet ut, så var det da håp, tross alt.

Nå visste hun hva hun måtte gjøre, holde seg unna Haphura for enhver pris, for om ryktene som kretset omkring hans person bare hadde et snev av sannhet i seg, ville han ikke nøle et sekund med å skamløst vanhellige henne på alle mulige vis, kanskje til og med foran de andre for å gjøre ydmykelsen større.

Og akkurat idet disse tankene slo rot i hennes sinn, kunne hun høre ham mumle for seg selv, like ved, røsten til to av de personene hun hatet mest her på jorden foldet sammen til en, en tofoldig gru som hvasket like ved hennes øre.

«Så vakkert! Så rikt, slik en tankenes frydefulle skue for mine hender!»

Symona gispet uten en lyd, var det henne han snakket om? Var dette svanesangen til hennes siste barriere, reist som den var for hennes kropps tempel?

Nei, tydeligvis stod Haphura like ved og leste opp en eller annen tekst han hadde funnet, sakte, sikkert fordi han ville memorere hvert et ord.

«Stor kunst og opphøyelsen av ånden skapes i smerte, under ekstreme mindreverdighetskomplekser. Hva er vel da ikke bedre egnet til å skape mindreverdighetskomplekser enn vakre, perfekte mennesker som driver de utstøtte individer fram til slik kunst, i egenskap av sine egne uperfekte liv? Vi ser nå at dagtidens kunst minker i sin verdi, grunnet den synkende genetiske kvalitet. Ikke grunnet mangelen på asosiale individer, tvert imot, men på grunn av mangelen på herremennesker disse kan misunne.»

Haphura lød nærmest andektig, og han bøyde seg ivrig ned for å hente opp flere av tavlene som var festet i et hulrom under topastronen, laget av det samme materialet for å ikke ødelegge noe estetisk inntrykk, og for å skjule dem fra mer ignorante personligheter.

«Hah! En god analyse av kunstnerens blytunge lodd, det må jeg si. Nå skjønner jeg hvorfor min familie alltid søkte å holde meg unna slik en karriere. Vel, nok om det, la meg komme til kjernen i det hele ... ja ... her.»

«Alt som tar fysisk form, har en kausalitet. Dette vil si at den har en bakenforliggende årsak til seg selv. Det som ikke har en kausalitet, kan kun finnes i eterisk form. Fra universets første øyeblikk, var alt i den fysiske materielle verden forutbestemt i en årsak-virknings kjede, men dette kan kun fattes av et allvitende vesen.»

Haphura fortsatte mumlingen.

«Hmm, interessant, betyr virkelig dette at alt er matematisk predeterminert? At skjebnen har bolig i oss alle, og at den frie vilje bare er tankespinn som en fornektelse av den objektive virkelighet?»

Han slo av seg sine resonnementer, og snudde seg og skrek hysterisk.

«Få fart på dere, elendige bleke bastardyngel. Jeg vil ha rommet klarert så fort som mulig. NÅ!»

Stemmen smalt som et piskeslag mot de svettende slavene, og effekten kunne like gjerne vært den samme der de fordoblet farten i sine anstrengelser.

I denne stund sank Symona sammen mens hun holdt seg for brystet, for både lyden av stemmen og de ordene den inneholdt var fryktelige å høre på, da den uten skånsel brøt ned hver en sannhet som hadde blitt innprentet i hennes unge sinn.

Gjallende hærskråk

I en kaotisk springmarsj bestående av slanke lemmer, senete muskler og kvessede våpen i stadig bevegelse tilbakela tsjudene slettens langstrakte strekke i hastig løp, lik en snøskare ustoppelig brøyter seg vei ned ruglete fjellsider når regnvannets sprinklende skur driver den. Midt iblant dem var Vijay Sortspyd, senteret i gjengjeldsens tornado, den stormens øye som rettet villmennesens hvirvlende hevn mot sine overgripere, og villmarkens vrede mot sine skjendere.

Som et resultat av noen av sine sunnere instinkter, hadde tsjudene respektfullt formet et betraktelig mellomrom mellom seg og guddommen, der skred i stillhet som en ruvende skygges skikkelse et steg der de selv måtte ta fem.

Men den hodestupse beundring de andre nærte for fortidens gufs, unnlot å røre ved Vrillas hamrende hjerte, selv om han i kløkt og klokskap anerkjente sin overmann når denne først hadde steget fram. Når man blir eldre, er det familie med hjem og hus som kaller venest med klagende lokkerop, ikke det glitrende narregull av glans og ære som kun finnes i omfavnelsen av nådeløs strid, svanger som den er med tårer og lemmers lestelse.

Dog, det var ikke mange som delte hans tanker, for en frisk vind strømmet rensende over ansiktene til stammens krigere, og skylte bort minnene fra den dype kjeller de hadde lagt bak seg, og erstattet dem kun med en viten om den ungdommelige kamplyst som nå stod nakent fram i alt sitt flammende overmøt.

Vrilla håpet at denne overmøtets pris ikke ville bli enda høyere enn den til nå hadde vært, for døden den grumme hadde allerede krevd en stiv kollekt fra knugede hender som var svært uvillig til å gi fra seg livets kostelige gnist. En plutselig innskytelse, drevet fram av en voksende forsiktighet, fikk høvdingen til å ta sine forholdsregler.

«Verimax, Omarin, dere holder dere ved meg.»

Lydige nikk bekreftet at ordene var hørt, og Vrilla visste bare så altfor godt at han hadde valgt seg ut stammens to mest kapable krigere. Som fortsatt stod på to bein, vel å merke.

Så, der fremme, øynet de små skikkelser som var opptatt med en eller annen obskur aktivitet ved tempelets trapper, og bøyde hoder og krøket rygger gjorde at de fortsatt svevde i lykkelig uvitenhet over den armerte hopen som intenst lengtet etter å brutalt stikke dem ned, og hungret etter deres kostelige blod. Nærmere kom de, stadig nærmere, inntil avstanden ikke lenger kunne skjule lyden av tassende føtter og prustende ånde som krøp stadig tettere.

Løpet gikk over i sprint, og stumme struper sprakk i gjallende kamprop da fienden endelig fikk øye på dem, slapp alt de hadde i hendene og flyktet inn under byggets veldige tak. Uten å senke farten i nevneverdig grad, traverserte krigerhorden trappenes trinn med en uhyggelig hastighet, med bare noen få øyeblikks oppmerksomhet rettet mot de livaktige statuene av smidig, blankt sølv, som ukritisk hyllet enhver besøkende, de være seg villmann eller nordbo, serklender eller gøtlender.

Vanligvis ville de kviet seg i vaksom og overtroisk frykt over å stige inn i en slik helligdom, men under befalinger av guders herskermakt og som undersåtter av deres dyrekjøpte nåde, var det farligere å la være. Ennå mindre tid ble brukt på å grunde over den gyldne bekken av kosteligheter som var strødd nedover trappeavsatsen i tallrike forgreininger av sildrende velstand, for tsjuder regner ikke rikdom i noe slags dødt metall eller abstrakte verdier, siden bare fødens vomfyll, kvinners former og deres fjærlette kjærtegn, vindens myke hviskende og fuglers kvitrende latter har noen verdi i naturtilstandens harmoniske stillstand, like mye rettet mot fred som mot brutaliteter.

Dette var dog voldsmaktens time, da de endelig brøytet seg fram med gjallende hærskrig under tempelets mektige søyler, og ropene slo ekko og ble kastet tilbake, som om tempelets ånder slibrig gjorde narr av dem med ukvemsord og latter tatt fra nidvisenes tvilsomme opphavssted.

Den løgneren som er livet

Med et surt grynt uttrykte brünnheimingen misnøyen med sin nyvunne trelldom, samtidig som kroppen protesterte heftig med dirrende knær, verkende armer og et bankende hode da vekten av en radbrekkende tung skatteboks ble lagt på den friske skulderen.

Fortsatt skulde han stygt og morderisk nå og da imot trollmannen som stod med ryggen til ved topastronen og mumlet for seg selv, men han visste at om han tok så mye som ti steg i retning av slavedriveren med hensikt å stryke svinet, eller muligens bare slå ham i hjel, ville sjelen bli brent ut av kroppen og sinnet fordrevet fra hjernen på få øyeblikk, og bli etterlatt som et tomt, rykende skall, lik en krabbe en flappende måke, strandens skrikende hore, hadde gulpet i seg innmaten av.

Han hadde akkurat rukket å få snudd seg og gått tilbakelagt litt avstand med subbene gange og luft som ble trukket anstrengt ned igjennom nesen, da noe forferdelig leven der fremme ved tempeldørene trakk til seg all oppmerksomhet. Forvirrede stemmer og varselrop ble etterfulgt av en seks-sju menn som forsøkte å presse seg gjennom døråpningen samtidig, noe som naturlig nok resulterte i en flittig bruk av spisse albuer og skarpe skjellsord.

De kom seg da gjennom på et vis, og først da gikk det opp for Freys sløvede sinn at de flyktet for et eller annet. Rådløst stod han avventende, for handlingskraft og initiativ kommer sjelden til de som ikke aner hva de står overfor.

På en eller annen finurlig måte hadde Shabbata smidig snodd seg foran de andre, som jo ellers kom dundrende som en flokk løpske okser ved vårtider. Frey kunne bare undre seg over hvor mye energi og akrobatisk fleksibilitet den spedbygde kroppen kunne hente fram bare frykt og desperasjon gjorde det nødvendig.

Til en forandring var det en sti av gull serkeren etterlot seg i fotefarene av sin ville ferd, for mannen hadde selvsagt fylt de posete lommene til randen med gullmynter og juveler, og det var ikke fritt for at de revnet og rydde ut innholdet som en synlig protest på eierens grådighet.

Samtidig dinglet en regelrett krage av skinnende smykker og tykke gullkjeder fra halsen, lik et bøddelens rep noen hadde tatt seg bryet med å skjære av. Som kjent kunne serkeren bære vekten av de ni helveter, eller verre; en kone og ni skrikerunger, og fortsatt ønske å tynges av mer gull.

«Vi må komme oss vekk! Vi må komme oss ut! Avsted, flykt, spring!» Ansiktet var rettet mot taket, og blind for alt og alle og med armene langt til siden halset Shabbata

fremover, mens han skrek av full hals med tungen stående ut av kjeften. Litt sikkelt rant nedover de dirrende munnvikene.

Bare da kisten med rikdommer braket i bakken skrallende lik en massiv sølvklokke som faller fra et styrtende tårn, gjenvant han litt fatning slik at han ikke sprang seg rett på brünnheimingen, men fortsatt løp han.

«Tsjuder,» stønnet han pinefullt og sammenkrøket, da han var på vei forbi Frey.

En tung hånd like bestemt som en fjellvegg stanset den pesende mannen.

«Hvor mange? Hvor mange? sa jeg.»

Det gikk litt tid før øynene klarnet og serkeren fikk summet seg, men da han begynte å bli filleristet kom svaret ganske kjapt.

«Jeg vet ikke, jeg så ikke etter. Mange nok til at vi må komme oss vekk herfra. Selv om jeg har syndet i alle verdens bordeller og fyllebuler, er jeg for ung til å dø.»

Selv i denne situasjonen måtte Frey trekke på smilebåndet.

«Det er ingen vei ut. Vi må kjempe. Du er mindre verdt enn loppene som kravler rundt i kameldritten fra ditt beist av din mor om du ikke hjelper meg nå.»

Shabbata nikket erkjennende. Fornuft kunne han høre på.

«TIL FONTENEN! VI FYLKER OSS DER! LA OSS DØ MED ÆRE!»

Messende med krigsgudens bydende tordenrøst, avgjorde Frey åstedet for deres endelige kamp og endelikt. Han håpet innsatsen ville bli like imponerende som det hørtes ut.

«Med ære,» pep Shabbata bekræftende, og sluttet seg til rekkene av tvilsomme kamerater, kjente som ukjente, der de alle samlet seg på samme sted.

Lik en flokk raggete moskus laget de noe som kunne ligne en forsvarssirkel, hyttende med de våpen de nå måtte ha for hånden. Men når sant skal sies, så det ikke like fryktinngytende ut. Vel, lukten var i alle fall ikke så annerledes.

Granskende lot Frey blikket sveipe de forgyllte omgivelsene, inntil hans åsyn av knitrende blå lysglimt la seg på et sverd hvilende i en skjede av purpur og silke, som mykt sluttet seg om bladet det usette. Hans begjærlige hånd sluttet seg malmtungt rundt skjeftet og tuppen, og som et kostelig kongsbarn bar han våpenet nært til sitt bryst hele veien til fontenen, hvor hans to frender ventet ham.

Der var også restene av et stolt regiment, på et meningsløst oppdrag langt fra hjem og fedreland, som smertelig hadde gått fra nederlag til nederlag, og nå hadde marsjert like til en umerket grav langt ute i ødemarken.

Ordløst stilte han seg sammen med dem, og hevet haken stolt mens han prøvde å finne det motet som sank lik et blylodd ned i vemodets hav. Om han skulle motivere andre til en

livets siste kraftanstrengelse før Hels bolig sluttet seg om dem, måtte han virke stødig som en klippe når fossefarene av vanhell tok overhånd.

Og ganske riktig, i neste øyeblikk ble inngangsporten slått opp på vidt gap av en hylende krigerhorde. En vrimmel av tsjuder strømmet i en stødig stim innover tempelets dekorerte sal, for der å stanse nølende overfor det skue av storhet som møtte dem.

Men uansett hvilke kunstverker slike dyr i menneskeskikkelse skuer, rører det lite ved deres hjerter og appellerer smått til deres instinkter.

En kultivert mann kan kanskje bruke stor kunst som symboler på fenomener og urtidskrefter i søken etter sitt egentlige selv, der det vagt bobler i bryst og ventende hviler i sinn og tanke. Innprentet i tsjudenes kollektive bevissthet fantes dette selvet allerede utfoldet i all sin grunnkraft og eiendommelighet.

Slik er det, vismannen kan med sinnets utstrakte fingre kjenne pulsen til universets altomfattende hjerte, men villmannen er denne pulsen. Han kan ikke annet. Og på samme vis kunne ikke tsjudene annet enn å nå illevarslende tilbakelegge avstanden mellom seg og sitt bytte, lik ulven evig higer etter det falne lam.

Blant alle disse rovdyr fantes også en drage, en hevners skikkelse som tårnet seg opp i bakgrunnen.

Bare Haphuras skingrende røst kunne høres. «Neii, forbannet være gudene og deres sykelige renkespill! Ikke det! Ikke nå!»

Ingen ante om trollmannen kunne stå seg imot en stamme med ville krigere alene, men mot en gud måtte selv hans krefter komme til kort. Ingen ville brydd seg, hadde det ikke vært for at også deres liv nå lå utstrakt og nakent på slakterhusets bord. Eller kanskje som en ung jomfru liggende slapt og livløst på brudesengen, noe som alt i alt går ut på det samme.

Frey lukket sine øyne for å se inn i seg selv, inn dit tunge skyer snørte seg tetnende til på lagnadens himmel, hengende i mørk og nattsort dysterhet på hvelvingen som truende ruvet over livets forblåste landskaper.

En veldig ravn tok form, kaklende hånlige til alle fanget under dens brede vinger, som lik en seierens triumfbue bredte seg vidstrakt fra horisont til horisont i sin formørkelse av håpets sol. Under dens dunkle skygge bet mecklenburgerne tennene sammen i påvente av den bitre storm og de trommende regnskyll som måtte komme, for å skylle dem vekk på bekker av vemod langt bort ifra manndomskraft og dansende liv.

Men der de fleste blir til salte tårer under himmelhvelvets regn, som lydig blir med hvorenn vannet strømmer, kan andre lukke sin vilje fast i klippefaste steiner, altfor tunge til å vaskes bort av flom og ulykke. For selv om jo fortvilelsens perlende tårer er den reneste av

menneskelige væsker, er det svært sjelden dette offer behager de mektige guder. Nei, kun den som er villig til å spille sine fienders urene blod på krigsgudens alter kan håpe på å med svette og jern karre fortsatt liv ut ifra skjebnens harde berg, og en av disse var Frey brünnheimingen.

Slik som en lynkile bare kan sende sitt revnende glimt i uvær som kan flerle de mektigste kampesteiner, etterfulgt av tordenens fryktelige brøl der får fjellkjempene selv til å beve, kan det store i mennesket kun åpenbare seg under de største av prøvelser og det møysommeligste slit. Uten at brünnheims modige kriger ante det, var dette den ultimate test på om han ville bli en slik åpenbaring av overmenneskelig makt, eksploderende sikk sakk på sin ferd over jorden for å etterlate seg sjokkbølger av torden som ekko inn i evigheten.

Dog, hans heroiske ånd holdt ut, selv om det nå kunne se ut til at også han skulle segne på våpenvinden ført av den hylende horden som nå kom fossende inn. Med en dyster grimase gikk det opp for ham at han hadde like dødelige fiender bak seg som foran, og han knuget staut sitt nyfunnede våpen i en herdet neve, det livløse stål ført av en livskraftig arm, den ubevegelige materie undertvunget av kropp og ånd, for å sikre begges overlevelse til ære for Donar og seg selv.

Med sin friske venstream trev han våpenets frigide stål ut fra sitt hvilested, og se, det glitret som vintersnøen under frostgudinnens stille dans når vinden hvisker mykt over viddene, for på flaten var et lag av rimfrost som skinte i et eiendommelig blekt lys. Våpenet var ikke tungt, det var snarere som et spedbarn trygt sovende i sin fars favn, og balansen var perfektert til en eleganse som ville gjøre en sommerfugl sjalu.

For selv om sverdet var livløst i seg selv, var det nå en del av eierens liv. Hat og vold ville få det til å vokse, til dette kalde barn var manifestert til innhøsterens nådeløse sigd, og dekket med blod rent som urent, verdig som uverdigg til å møte dens brodd. I dens aura av dødelighet frydet Frey seg, og med fryden kom vingede ord som majestetisk hevet seg ifra fortvilelsens lenker.

«Den eneste måten en mann kan nå sitt sanne potensiale, er å bli trukket ut av sin mors skjød. Ser dere da galskapen i at et sverd skal henfalle i sin slire? Nei, løft det mot solen, for det er av det samme stål som oss.»

Brølet fra mennene ble fulgt av hevede sverd.

Det plutselige utbruddet av moral gjorde at tsjudene stanset forvirret, for de så at de stod overfor menn som seg selv. I en respektfull gest hevet de hånden i hyllest, kanskje fordi mennesker kun kan vise hverandre sann aktelse når de sammen står overfor dødens fryktelige avgrunn.

Så tok øyeblikket slutt, og alt som gjenstod var hopen av krigere som kastet seg over dem med all den blodtørst og alt det hat som deres rase noensinne hadde næret overfor sine erkefiender. Hallen gav gjenlyd av slakt og død, kanskje som en kjempes hode fylles med galskapens stemmer like før den tar sitt eget liv. Timen da den løggen som er livet skulle avsløres var kommen for dem alle.

Kjempekrigeren

Denne gangen gadd ikke tsjudene ta seg tid til å la bueskytterne sakte plukke ned sitt jagede vilt før de initierte nærstrid, og det ble opp til hver enkelt som hadde bue i hånd å finne sine etterlengtede mål i kavet av stammefrender som klynget seg rundt fienden i en vid halvsirkel. En så å si umulig oppgave, siden brede rygger og veivende armer blokkerte hver mulighet for å sende i veg de vingede små spydene.

Siden de var seks ganger så mange som motstanderne, var det vanskelig å komme til, og selv om de hadde kommet fra alle kanter, hadde de bare kunnet kjempe med fire krigere mot hver enkelt en av de desperate mecklenburgerne.

For en gangs skyld kastet Vrilla seg hodestups ute i striden fra venstre flanke, seieren syntes tross alt sikker, og det ville ta seg dårlig ut om ikke det kvessede øksehodet trakk blod. Den skarpe eggen ble svingt i et primitivt hugg nedover, og sank gjennom hjelmen og ned i kraniet til den nærmeste soldaten, som ga fra seg et lavt og ynkelig stønn som et tegn på av livet hadde forlatt kroppen.

Tilfreds satte Tsjudhøvdingen foten til det skamferte ansiktet, og røsket øksa løs med en surklende lyd da hjernemassen klistret seg fast til den runede eggen.

Da han så opp, rakk han å se en blondhåret kriger storme mot seg svingende et hevet spyd i hendene, med et ansikt i rød brann og lysende gule flammeter slikkende over hodet, der et gjallende brøl varslet hans ankomst som en ildstorm over en tørr skog. Høvdingen rakk akkurat å tre til siden og parere det lavtgående sticket mot lysken, som siden ble etterfulgt av et hurtig spark like under kneet. Adrenalinrusen gjorde at smerten ikke kjentes som en del av kroppen.

«Verimax, Omarin! Til meg!»

Begge spratt opp som troll fra en eske da navnene deres ble nevnt. Høvdingen var i deres varetekt, og en mann skulle neppe få skryte av å ha fravristet ham livet. På hver side av lederen kom de, og fra hver side suste to klubber med knusende kraft.

Nå var det angriperen som måtte vike, og sakte kuttet de ned forsvaret hans på flankene der han vek bakover, stadig mer andpustent, stadig mer vaklende.

Rundt omkring ble mecklenburgerne hamret sammen til en ørliten forsvars sirkel, en sirkel som lettere kunne ødelegges med et slag under tyngden av den hylende hopen som svingte primitive våpen i en enkel og effektiv dødsrytme.

Total triumf syntes å være en selvfølgelighet, da stammens krigere ble klar over at et av de fiendtlige djeveldyrene syntes å være umulig å felle. Allerede lå tre krigere for hans føtter, lik overmodige unglver som hadde blitt felt av en såret bjørn. Uansett hvor mye de kastet mot ham, passet han alltid på å holde noen av de døende og sårede mellom seg og angriperne, og de dansende føttene stod aldri stille lenge nok til at noen pil kunne få ram på ham fra avstand.

Sverdet var en mystisk, dødbringende månestråle, som selv svunget i vide sveip med venstre hånd skrev digerdødens lettgjenkjennelige budskap på tsjudiske kropp, og med varulvens langtrukne ul kastet han seg framover for å bryte jernringen rundt sine kamerater. Den komplette dødsforakten og den frådende berserkergangen gjorde ham til en virvelvind av spinnende stål, og kaskader av sårhav ble kastet opp i et blodets lynglimt.

Tsjudene bannet innbitt og presset på fra sidene så vel som forfra. De hadde kjempet mot berserkere før, og visste at selv om angrepene deres var voldsomme, ville de før eller senere synke sammen i utmattelse, eller gjøre en fatal feil, grepet som de var av galskapen.

To modige spydstikkere styrtet fram, og prøvde å utnytte den lengre rekkevidden på sine flintspissede våpen. Men istedenfor at brunnheimingen stormet frem og gjorde ende på sitt eget liv på spydspissene, tegnet han en syngende sirkel av sølv foran seg og omgjorde hvert spyd til en ubrukelig kjepp.

Avvæpnet som dette, kunne de to krigerne umulig være til noen hjelp for den armsterke klubbemannen som nå befant seg alene foran en hurtig framrykkende vegg av vrede. Urinstinkt tok over og han tverrsnudde med et forvrengt skrik som hurtig ble klippet av da ryggsøylen brått ble splintret. Beina under ham feilet, og han landet på ansiktet med en dump og kvalmende lyd. De resterende delene av hans liv ble tilbrakt i lammet tilstand i en dam med blod som endelig skulle kvele alle åndedrag og sende ånden bort på den lange ferden.

Fem nye krigere tok hans plass og tråkket over den døende kroppen.

Den første ble stanset av et dødbringende stikk som gikk gjennom adamseplet og ut et sprukket kinnben. Frey frådet. Et voldsomt sus fylte ørene, noe som bare kunne være en klubbe på vei nedover imot hodet, og med skarpslepne instinkter skallet han framover med pannebrasken slik at slagvåpenet glanset av mot kragebeinet uten å gjøre nevneverdig skade, og fienden ble slått ut idet han ble rammet oppunder haken.

Sverdet hadde ikke sluttet å tegne mønstre av dødsruner i luften, men nå så han ikke lenger hva han hugg etter. Han ble en oppadgående sol som strålende hevet seg fra det angstformørkede onde dyp som utgjør menneskeslektens lodd på livets tunge sti. Han bante

seg vei gjennom mørke og tomhet, gjennom angst og nederlag til sin trone lang der oppe på himmelhvelvingen, for han så seg ikke lenger som en menneskelig skapning.

Tsjudene hadde aldri før sett slikt et forferdelig raseri. Aldri før hadde noen mann i blodtørstens vanvidd slaktet så mange av deres brødre. Hver bevegelse med det skarpslepne magiske slagsverdet, hver sammentrekning i hans veldige muskler, var som en guddoms åpenbaring. De flyktet med ville, forpinte skrik, for han var Frey. Intet mer, intet mindre, og slengt til høyre og venstre i kjølvannet av hans brølende berserkergang var en ynkende sti av knuste kropp og kvalmende kadavre.

Nå som all fornuft da endelig hadde unnflydd hans sinn, kjente han seg selv helt og fullstendig. Sitt opphav stod klart for ham nå som instinkt tok tøylene, og bare en erkjennelse stod igjen. De kunne ikke stå seg imot gudesønnen.

Da tsjudene endelig hadde tatt til vettet, trakk de seg unna kjempekrigeren som ulende gjorde ende på alt i sin vei, stablet dynger av lik for sine føtter og badet kroppen i blod som om han skulle være krigsguden selv.

Noen fornuftige krigere innså nytten av avstandsvåpen, og snart hvislet flygeslanger forbi ørene til Frey mens de plystrende uttrykte sitt begjær etter hans kropp og innvoller. De som kom rett på ham ble med iskald presisjon slått til siden med flatsiden av sverdet.

En av de sårete tsjudene kom seg med et rykk opp i sittende stilling, lengre kunne han ikke komme, siden det ene benet var kappet rett av. Med en ed sverget han at før han besvimte av blodtap, skulle han hevne seg selv og frendene, og kylte kniven på skrå opp med all den styrke som var igjen i en skjelvende, blek kropp.

Skjebnens blinde terningkast avgjorde at kniven skulle prelle av på et ribbein i stedet for å skli imellom dem for å ødelegge sårbare organer, og gjengjeldelsen kom i form av en serie rivende neveslag, som knuste brusk og bein og røsket gjennom kjøtt og vev i hevntørstens hete omfavelse. Om man fungerer mer som et dyr enn et menneske når sinnet løper amok gjennom hjernens sårbare ganger, kan det hende at man til og med glemmer å bruke sine våpen.

Kun da Frey kjente våpenbittet av en ny pil som slo inn i ryggen, kom et snev av rasjonalitet tilbake, og han løftet opp det istykkerslåtte liket med en hånd og holdt det foran seg som et tårnende skjold.

Kvalmen tok tsjudene, for kroppen pumpet fortsatt blod fra det avhugde lemmet, og ryggen til stammefrenden så snart mest ut som et pinnsvin på grunn av alle pilene som var plantet der.

Frey kunne kjenne blodlysten forlate ham, varulven var borte, og med ustødige skritt vaklet han bakover med et svimmelt hode og et forvirret sinn. En desperat plan om å nå topastronens trapper og kaste seg i dekning bak den formet seg, og han håpet at tsjudene ikke ville gjenvinne nok mot til å gå i nærkamp igjen.

Valkyrien

Fortsatt stod noen av følgesvennene på bena, selv om det nå mildt sagt begynte å bli tynt i rekkene. Enhver formasjon var blitt brutt, og livgarden befant seg med ett kjempende alene mot to eller tre tsjuder hver. De kunne ikke se noen av sine landsmenn, og ante faktisk ikke om noen av dem ennå var i live.

De kunne likeså godt ha kjempet mot en hel verden i ensomhet, og det eneste som betydde noe var hver nye bevegelse med sabelen for å fornekte Hels hule haller ennå en stund, de fottrinn som holdt deg dansende unna fienden, og de åndedrag som var som en velsignelse nå som de stod ved sitt livsløps ende.

En skjeggete veteran stod staut og stødig mens han forsvarte seg bistert mot alle forsøk på å avsjele legemet. Utøvelsen av sverdkunst gjennom et helt liv betalte seg, og den gamle benyttet seg av utallige skitne finter tillært i tvilsomme kneipeslagsmål, komplementert med elegante finesser med håndleddet som han med beinhard disiplin hadde tvunget kroppen til å huske automatisk.

En spydspiss kom farende mot magen, men bommet stygt, og ble etterfulgt av et enkelt stikk rett imot hjertet til angriperen. Døden kom nesten momentant.

Den neste angriperen var mer defensiv, og holdt et tett forsvar mot kroppen mens han forsøkte å sende i veg ivrige små stikk når muligheten bydde seg. Veteranen gliste og grep tak i enden på spydodden da et altfor svakt framstøt tydelig viste sin impotens.

Tsjuden forsøkte å dra våpenet til seg, men da det gikk opp for ham at motstanderens ene arm var langt sterkere enn hans to, gav han fra seg et ynkelig skrik og snudde seg rundt for å løpe. Han kom ikke langt, siden en velplassert backhand med sverdet i en blankpolert, sølvglimrende halvbue åpnet opp det stedet der strupen hadde vært.

Blod fikk renne ned i lungene istedenfor luft, for verken feighet eller overdrevent mot lønner seg i lengden. Den som frykter for mye åpner seg for overgrep fra andre, og dem som ingen fare avskrekker, setter gudene ofte forkrøplelsens gjerde for. Dessverre er det slik at de fleste menn ikke er i stand til å gjøre noen av delene med måtehold.

Sverdvetranen rakk akkurat å se en mecklenburgsk unggutt et stykke unna falle for tre spyd, før en ny motstander ruvet i synsfeltet med en steinøks som stjal all oppmerksomhet. Det blunte våpenet kom farende ufattelig lavt til å bli svinget av en så stor mann, og akkurat denne overraskelsen gjorde at veteranen ikke klarte å parere skikkelig.

Riktignok greide han å plassere våpenet i en blokkerende stilling foran benet, men altforsent, og selv om skaftet ble parert unna traff steinhodet kneet fra siden med knusende kraft. Denne skjøre strukturen av menneskekroppen, som ikke lar seg reparere siden ingen nærende blodårer går igjennom den, fikk nå de fleste av sine ligamenter opprevet og sitt myke benvev pulverisert.

Det tok heldigvis litt tid før noen smerte satte inn, akkurat nok faktisk, til at sverdsvingeren rakk å svinge våpenet oppover for å spjære fiendedjevelens mage på langs. Man kan være så stor man vil, med tarmene hengende ut av buken ville alle så nær som en berserker ligge krøket sammen på marken i smertens knugende vold.

I medlidenhet tok disse smertene slutt straks etter, da et stikk gjennom strupen endte alt liv.

Haltende stygt og bannende styggere snudde mannen seg andpustent etter nye farer. Han ble med ett var lyden av en bue som ble spent, og så pilen forlate buestrengen som en uklar skygge idet han rakk å undre seg hvor den ville ende. Dessverre hindret det ødelagte benet ham i å foreta seg et unnvikende sprang til siden, om han da hadde sett trusselen tidlig nok.

Så så han ikke mer, idet pilen gjennomboret øyehulingen og gikk inn i hjernen. Et øyeblikk var alt blendende hvitt, så var der intet.

Intet mer kunne øynes, før han skuet inn i de asurblå øyne til en valkyries bølgende hav. Hennes milde ånde kunne med et lett pust blåse vekk det støv og den aske som dekket stentavlen der sannheten om hans liv stod skrevet, noe i sølv, noe i kopper.

Da alle hans gjerninger var veiet, ville hun med yndig hånd geleide ham til skyggerikets gråtsvangre hus, for der å bli gjenforent med de han kjente på godt og vondt helt til murene mellom de døde og levendes rike smuldret hen og atter kastet ham inn i livets syklus.

For de levende var han likevel bare nok et istykkerslått lik blant så mange andre.

Svanger med sorg og ve

De to overlevende evnukkene hadde i kraft av en felles ulykke gjennom en ussel og ynkelige tilværelse instinktivt holdt seg sammen ved fontenen rygg imot rygg, og kløvde enhver som var tåpelig nok til å nærme seg dem med de massive huggertene som på sedvanlig vis hevet og senket seg lik bøddelens nådeløse øks. Da fire unge krigere hadde gått i døden som idioter ved å angripe en etter en, samlet en hylende krigermobb av ti ville tsjuder seg rundt dem, skrikende etter hevn.

Det tok litt tid før noen våget seg på å springe fram forrest i krigermobben, og med rette, for den første som kom innenfor rekkevidde av de to kjempene fikk armen avhugd ved skulderen, og spant rundt og løp en blodig sti mot utgangen før han etter hvert segnet om i en blodpøl, liggende i groteske kramper inntil en nåderik død endelig kunne innhente ham.

Den andre gigantkrigeren hogg horisontalt, og et svarthåret hode tumlet skremmende enkelt ned i fontenes dyp, mens kroppen ble liggende bøyd over den ornamenterte kanten og pumpet ut sin rødlige veske ned i det før så krystallklare vannet. Så gjorde tsjudenes overtallighet seg gjeldende, og fire spyd med odd og skjefte skled hatefullt inn i evnukkens kraftige kropp, noen i bringen, andre i underlivet.

Selv om manndommen jo ikke var intakt, måtte slik en pinsel unektelig være smertefullt, og evnukken kastet defaitistisk huggerten fra seg slik flatsiden traff en tilfeldig tsjud over ryggen med en kraft som ville gjort en hest invalid. Resten av livet måtte krigeren bli båret rundt om han skulle noe sted, om det nå i det hele tatt var noen som gadd å ta seg av ham, da.

De kontinuerlige stikkene nedenfra gjorde tilslutt ende på evnukken, og han kunne vandre til sine fedres boliger med anklager på sin munn så vel som bønner om en ny sjanse.

Kun i døden kan en mann bli hel etter de tap som livet påfører ham.

Den andre evnukken kjørte huggerten uten lidenskap tvers igjennom bringen og ut ryggen på den nærmeste tsjuden, der våpenet ble sittende fast mens unggutten tagg etter sin forlengst døde mor i en staket stund før dødsengelen atter kunne løfte opp en ung sjel fra sitt ødelagte oppholdssted. Således ble kjempen avvæpnet, og hans armer, kraftige som eiketrær, ble nødt til å fungere som våpen i seg selv. Og våpen var de.

Han grep en ynkelig stakkar, som pep høylydt og sprellet hjelpeløst da de jernharde fingrene knusende boret seg inn i brusk og vev. Mannen fortsatte å sprelle idet han ble løftet over hodet til bæreren og hvirvlende slynget i en bue oppover fontenens plaskende vann.

Om det var tilfeldig eller med forsett vet ingen, men den flyvende kroppen landet tungt med ryggen på sverdfiskstatuen, slik at han ble spiddet gjennom magen og hang utstrukket ned som en sløyd gris på slakterens blodstenkte benk.

Lemmene dinglede livløst og spredt, og hvite øyne stirret tomt tilbake på kameratene som hadde mage til å betrakte det forferdelige skuet. En geysir av blod stod opp fra den spiddete delen av kroppen, og nå hadde alt vannet i fontenen antatt en lyserød farge.

Evnukken ble slått til en blodig pøl bare øyeblikk etter, og ikke et snev av beklagelse unnslopp hans tynne, forvridde lepper idet også han kunne vandre over dødselven Styx til en navnløs verden, sikkert like svanger med sorg og ve som denne.

Vakrere i døden

Samtidig som hovedparten av tsjudene var opptatt med å sende skurer av piler summende av gårde som ett iltet vepsebol mot Frey, eller slå i hjel restene av prinsessens følge, var høvdingen og hans to livvakter travelt opptatt med å endelig felle den store krigeren som hadde oppholdt dem så lenge. Vrilla hadde så vidt registrert at noe foregikk ved fontenen lengre borte, men måtte hele tiden rette oppmerksomheten mot den vikende krigeren som nå hadde blitt tvunget helt bakover til trappetrinnene ved den store gudestatuen.

Hermund gjorde hele tiden desperate utfall, men den skadde armen verket som besatt, og de stadige angrepene trakk mere krefter ut av ham enn han noensinne hadde brukt. Pusten kom i hurtigere og hurtigere drag, surklende og pinefullt, og beina vinglet under ham mens han spratt unna de tre krigerne med huggvåpen. Hvert øyeblikk så ut til å være det siste, og endelig tok flaksen slutt idet benet snublet på et forrædersk trappetrinn og svitjoderen sank i kne.

Høvdingen gliste og drev øksa nedover i en vid bue.

Hermund holdt spydet på tvers over seg i begge hender, og våpenet knakk i to da eggen kuttet gjennom det med et tørst smell. Tapet av våpenet hadde likevel ikke vært nytteløst, for øksa bommet betraktelig på målet og laget et dypt hakk i trappetrinnet i stedet mens gnistene føk til alle kanter.

Svaret kom kontant tilbake, i form av skjefet på det ødelagte våpenet som smalt inn i krigshøvdingens ansikt så nesa brakk. Han vaklet bakover med hendene for fjeset, og var så å si blindet av den blodrøde tåken som svømte foran synsfeltet. Hvesende i sinne gav han ordre om at Verimax og Omarin skulle fullføre det han hadde begynt.

«Drep ham!» snerret han med blodet boblende ut nesen.

De kraftige klubbesvingerne sprang frem og tok til å deise våpnene ned imot den knelende Hermund, som holdt armene over seg for å beskytte seg mot slagene. Den allerede skadde høyrearmen gav etter, og for Hermund syntes det som om lyden av armen som brakk var verre enn smerten som fulgte.

Tenner skar inn i hverandre, og med ett ble han var spydodden han fortsatt knuget i venstre hånd lik en druknende mann ville klamret seg til et stykke drivved. Uten å tenke, og uten å gjøre noe forsøk på å beskytte seg fra neste slag som var dømt til å komme fra siden, kylte han restene av spydet oppover, slik at det endte i hjertet til den største av dem. Krigeren

døde nesten momentant, og Hermund frydet seg da han tenkte det ville stå skrevet i Valhalls krøniker at han hadde tatt med seg den de kalte Omarin på denne siste dag.

Så gjorde slaget fra siden tankene til en uklar tåke som drev tiden langsomt og seigt framover. Den blødende høvdingen hadde fått tak i et spyd, og stakk nedover i en absurd treg hastighet, for slik kan ofte livets siste øyeblikk fortone seg. Ringbrynjen, som var mest laget for å ta imot hugg med sine mange skjell, kunne ikke skjerme kroppen fra det kraftige støtet som gikk imellom de tilhamrede metallringene.

I måpende vantro stirret han nå ned mot det hvasse våpenet som var plantet i et bryst som fortsatt hadde sine håp, sine lengsler hamrende dypt der inne, stirrende, helt til en siste vridning av spydet i en ung ødelagt kropp kuttet av den hurtig raknende livstråden, og det gullhårete hodet falt bakover til dødsgudinnens nådeløse latter.

Da kroppen seg sammen på det kalde golvet, var øynene fastfrosset i dødsøyeblikkets ytterste angst, og mørkerødt blod kom pipende ut fra blånende munnviker. Det lyder kanskje merkelig, men noen er vakrere i døden enn i livet, og nå var den falne krigerens kinn likbleke, farget som de purhviteste av liljer der stille flyter rundt i kalde tjern. Størknet blod omsluttet blodkrystallen og fikk dens rødlige skjær til å mørkne.

Knivens sanne natur

Mørkne gjorde også Shabbatas ansikt, da han i et glimt så det som hendte med sin blodsbror ved trappeavsatsen. Den knivkunst han innehadde, hadde allerede felt en motstander med en ti-tyve stikk gjennom mave og bryst, og han kjempet nå mot en fiende som bevegede seg i elegante sirkler rundt ham.

Uten at Shabbata visste det, tok denne unge mannen utseendet sitt svært alvorlig i en nærmest kvinnelig forfengeligheit. Derfor skjønte han ikke helt at krigeren sank sammen på kne og tok seg for ansiktet bare fordi han fikk rispet en ny munn der kinnene hadde vært. Det var også lenge siden Shabbata hadde vært forelsket, bevandret som han var gjennom alskens gledeshus, og derfor skjønte han heller ikke den fortvilelsen den ungen mannen følte siden hans elskede helt sikkert ville forakte ham med et arrete fjes.

Heldigvis slapp den unge mannen å bekymre seg over dette problemet særlig lenge, siden et krumt og tynt knivblad gikk igjennom øret, sprengte bort trommehinnen og endelig boret seg inn i hjernen.

Alle slike tunge tanker forsvant. For alltid.

Den slappe kroppen ble i en stakkarslig stund holdt oppe av hånden som hadde ført stikkvåpenet inn i skallen, og mer i ødeleggelseslyst enn av praktiske hensyn vred Shabbata kniven rundt før han brutalt røsket den til seg.

Men i det selvsamme øyeblikk han hørte lyden av en livløs kropp treffe bakken og han igjen holdt sitt kjæreste eie for hånden, kunne han i en åndens åpenbaring skue knivens sanne natur skjult bak dens speilblanke flate, som nå var stenket med mørknende blod, lik olje som flyter rundt på det bølgende hav. Sannheten om hans liv stod med ett tydelig for ham, et fryktens alter stenket med dette blod, en ond kyst forurennet av olje og mudder, et vitnesbyrd om en sletthet fra fortiden som gjorde hans herdede hjerte ulidelig tungt å bære i brystet.

For første gang på tre tiår lot Shabbata kniven falle fra matte fingre, for så å stå naken og ubevæpnet blant sin verden av fiender. Med bevegelser som kom i rykk og napp gikk han imot Hermunds istykkerslåtte lik, knelte så ved siden av dette sjelens hylster mens trykket fra et herjet indre presset virkelighetens verden vekk og gjorde omgivelsene som omsluttet en brudden mann til et svimlende og hurtig svinnende tåkelandskap. Høvdingen vendte seg halvt mot tyven og hevet spydet til et nytt støt, men det sank snart tilbake til marken. Alle kunne se at denne mannen ikke lenger var noen trussel.

Troen på guddommer

Nå som høvdingens ville krigerskare endelig hadde beseiret de fleste av inntrengerne, trengte han ikke lenger å bekymre seg for fiender med våpen av stål. I stedet rettet han i andektig ærefrykt oppmerksomheten mot det overveldende sammenstøtet som nå fant sted imellom stammens avatar og de fremmedes perverse leder, hvor fortidens idealistiske heroisme braste sammen med nåtidens pragmatiske søken etter makt til enhver pris i en kataklysmisk reaksjon mellom to motstridende elementer.

Haphura og Vijay Sortspyd ble to planetariske legemer av brølende ild og rigid istid som stod ruvende imot hverandre i manifestasjonen av sine kvintessentiske egenskaper, og den korte avstanden mellom dem var et navnløst juv av tomhet som nå ble en slagmark for spirituelle krefter av forferdelige dimensjoner. Flakkende prismatiske fargeskyer, et brummende magnetisk trykk mot brystet og en knitring som av og til slo ut som gnister fylte alle tomrommet med sin illevarslende tilblivelse, men ellers var det stille.

Vijay stod med armene til siden og hodet trukket bakover, og på høyde med brystkassen leviterte spydet igjen lik en konsentrert stråle av destruktivt hat, som nådeløst var rettet mot det hullet som utgjorde Haphuras sjel og forsøkte å implodere den fra innsiden.

Dog, trollmannens vilje lot seg ikke lett knekke, særlig med tanke på at han hadde øvd seg på slike sammenstøt mellom virile viljer, knivskarpe sinn og sorte sjeler gjennom et helt liv med meditasjon og åndesøken. Spisse fingre boret seg inn i hver tinning, og hans mentale krefter frambrakte et usett skjold som med ubendig rigiditet var i stand til å verge ham mot selv dette angrepet.

En ungdommelig tsjud overvurderte seg selv fullstendig og kastet seg hodestups fram for å komme guddommen til hjelp. Umiddelbart ble han stanset av at trollmannen vendte ansiktet mot ham, og begikk den usigelige dumheten av å se ham inn i øynene før han kylte spydet fra seg.

Stjernetyderens sorte blikk var en malstrøm der verdener ble kvernet i stykker og spyttet ut igjen som stråler av ren energi, og trakk til seg krigerens sjel som en brønn tiltrekker seg regnvann. Et fjell av tyngende galskap vokste knudret og stygt frem, og tok bolig i tankene mens sjelen ble revet i stykker og slengt tilbake som en vulgær karikatur på seg selv. Tsjuden styrtet til bakken, og i det sinnet som før hadde vært mer å ligne med en lun blomstereng, var alt nå øde. Aldri mer skulle han reise seg som en mann med forstanden i

behold og glede i sitt sinn, for depressive visjoner av forfall og død var svidd inn i minnets skjøre synapser og oppslukte all livsglede med sitt altomfattende mørke.

Haphura vendte oppmerksomheten mot farligere motstandere, for nå hadde guddommen i raseri intensivert sine spektrale anstrengelser over åndeplanet, og sendte smertebølger over ulike deler av trollmannens kropp, som reagerte med å rykke til i spasmer. Haphura forholdt seg rolig, og svarte med å smile kynisk tilbake uten å ytre så mye som et klynk av ubehag.

Han visste likevel at den improviserte barrieren han hadde konstruert med sine evner ikke kunne vare evig, og han ville ikke ta sjansen på hvem som kunne holde ut lengst. Et mantra av forferdelig destruksjon gav gjenlyd i minnet, og hvisket med stadig mer intens stemme til dens krav ble en ufravikelig ugjendrivelighet. Vanligvis ville Haphura kviet seg for å ta i bruk slike midler, for deres fryktelige kraft har en tendens til å lange tilfeldig ut mot omgivelsene, ja kanskje endog mot brukeren selv om han i et hjerteslag mister konsentrasjonen.

Nå som han kjempet mot en gud, kastet han all slik forhenværende forsiktighet til side. Haphura lyttet til et tusentall demoner og kreative tanker, som messet sine formularer i forstandens solide strukturer og abstraksjonenes høyreiste bygg, reist høyt som de var i hans overmenneskelige sinn. Røstene steg til et indre brøl, et brøl som levde sitt eget liv og som presset seg gjennom en revnende strupe til ord intet menneske er i stand til å uttale.

En blanding av dyrellyder og kosmiske obskøniteter rev opp seglene til dimensjonsdøren som stenger de ukjente domener ved universets ytterkant, og ut riften sprang et vesen selv de eldre guder husker med frykt i en ellers drømmeløs søvn. Gjennom virkelighetens barrierer brøt abnormaliteten seg fri med et drepende vindpust fra Nivlheims forpinte saler, og varslet sin ankomst i egenskap av alt sitt fryktinngytende gru.

Kroppen var som en kjempemessig hunds, hvor muskler boblet lik lava under sort aske og smeltende stein, og hodet lignet en løves, bare spissere der snuten strakte seg grådig forover, lengre hos noe annet dyr, og nesen beveget seg ustanselig mens den dro inn eimen av omgivelsene, for øynene var blinde der de skinte med et sykkelig blekt lys mot trollmannen.

Men mest frastøtende av alt var likevel manken, som bestod av menneskeansikter som var forvridd i grusom gru og sylskarp smerte, og de stønnet og skrek hjerteskjærende om hjelp til de rundt seg på glemte og halvglemte språk. Ulike kroppsdeler var festet til en avskyelig kropp bare en pervers gud kunne ha skapt, det være seg føtter og armer som beveget seg ustanselig i pine, eller kjønnsorganer som urinerte og spydde ut sitt innhold rundt seg i

blasfemisk hån mot alt som noensinne har blitt oppfattet som godt og vakkert i denne verdenen så vel som andre.

Hodet beveget seg i spasmer, snart hit, snart dit, og snuten var rettet prøvende mot den som hadde påkalt den.

«Narachk! Narachk! Hvorfor forstyrrer du meg i min fråsing av falne sjeler? Vil du at jeg skal ta deg også og feste deg til kroppen min i all evighet? Narachk!» En atal stemme steg guttural ut fra magen den råtnende, og ordene kunne knapt forstås blant all snerringen og de profanitetene som kom fra dets uhellige indre.

Haphura skalv, men rakk å framsi de bindene ordene før han selv gikk fortapt inn i uendeligheten.

«Gorgoshmort, din vilje er lenket og dine tjenester avkrevd. Drep guden og alle i rommet etter det. Så forlater du denne verdenen for aldri å komme igjen.»

Etsende sikkelt rant ned fra den gapende kjeften mens monstret vurderte ordene lik en sadist ville vurdert hvilken perversjon han skulle ta for seg først.

«Jeg skjønner at du ikke er noen nybegynner. Synd. Jeg skulle likt å slepe ditt åndelige legeme gjennom utallige helveter og blodpøler. Etter hundre sekler ville du slutte å skrike og begynne å like det. Synd. Arachk! Siden du kjenner min herres løsenord, for hvis åsyn jeg bare er en hund, må jeg lyde deg, denne gangen. Men prisen, knurret uvesenet advarende, kommer til å bli verre enn du aner. For min herre krever en høy toll for de som våger å benytte seg av hans tjenere.»

«Jeg er beredt til å betale hva enn du krever, for jeg vet at lovene i Barubs ruller klart sier at jeg får beholde min sjel og legeme. Lyd meg, nå!» Haphura forsøkte å peke fingeren advarende i retning monstrøsiteten, men alle kunne se at han skalv lik et aspeløv.

Gurglende en skingrende høy latter snudde uhyrligheten seg med skremmende hurtighet, og lo fremdeles da et voldsomt sprang sendte den svevende gjennom luften slik at den landet rett overfor Vijays ventende åsyn med et digert drønn. Der kretset den prøvende rundt sin motstander, lik en åtseleter gransker et levende bytte. Den åndelige kampen mellom det ypperste mot og det nedrigste av feighet hadde blitt fysisk, da Gorgoshmort krøket seg mot bakken til et nytt byks for å avgjøre sin og andres lagnad i et eneste glefs av giftdryppende hogtenger

Enhver menneskelig fornuft skulle tilsi at alle i rommet ville ha flyktet med livslystens vinger festet til føttene, men angstens isnende grep overgikk overlevelsesinstinktet, ja, det overgikk selv sjelens instinkter for videre eksistens. Blodet kjølnet i årene til enhver som ikke

innehadde hundre menns mot, og tsjudskaren ble fanget i et nett av frykt som selv ikke den mest forferdelige krigsherre kunne ha spunnet.

Noen krøket seg sammen, andre gråt, andre atter ble stående med våpen pekende ned mot grunnen og flakkende blikk, mens brølene fra den gargantiske konflikten like ved deres sjels terskel slo imot dem som sjokkbølger.

Alle visste at de var dømt til en evighet i helvete skulle deres gud tape, og de håpet i sine stille sinn at seieren og dermed redningen skulle manifesteres gjennom deres inderligste bønner og mest ekteføyte trygling overfor hvilken som helst guddom, ånd eller alv det skulle være.

Dårer!

Enhver med innsikt vet av skjebnenornene lar seg blidgjøre av menn og til og med guders bønner, like mye som magen får stilnet sin sult ved at man gnir på den. Å ønske noe er en ting, å gjøre noe for å oppnå det noe annet. Dog, ingen av de tilstedeværende i Ewars tempel den dagen for så lenge siden kan klandres for feighet, satt som de var overfor en demon fra de glemte eoner, en yngel som gjennom det formløse kaos og usigelig vanhell spontant hadde blitt til utifra urtidskjempens død, og som siden hadde terrorisert navnløse, glemte verdener i sin endeløse jakt etter de som er i stand til å skape og elske i forståelsen av livets skjøre prinsipper og etterlengtede gnist.

Hvem vet, kanskje eksisterer det slike marerittaktige figurer ennå? Om man tar verdens sørgelige tilstand i betraktning, kan man undre seg om ikke flere utøver sin innflytelse på mer enn en avskyelig måte.

«Du igjen? Din ynkelige dyngrotte av en imbecil larvesønn. Jeg trodde du hadde hatt vett nok til å forlate denne møkkahaugen av en planet forlengst.»

Disse lite flatterende ordene ble møtt av en sedvanlig mur av taushet fra Vijay Sortspyd, og ble også det siste som ble ytret før monsteret fra et navnløst helvete, Gorgoshmort, bykset fram for å endelig forinte en fiende den tydeligvis hadde møtt før.

Ufattelige muskler av stålfjær, smidigere enn en panter og sterkere enn en bjørns, slynget monstrøsiteten i en lang bue oppover, og i et stakkarslig øyeblikk var denne visjonen låst fast for tilskuerne. Vijay som stod urørlig knugende sitt sorte spyd i en stødig hånd, og Gorgoshmort fastfrosset over ham med en åpen kjeft hvor alle tenkelige stanker strømmet ut, og tenner skarpere enn syler stod på rekke og rad.

Denne kjeften hånlo fortsatt, da udyret halvt slo inn i Vijay og sendte ham vaklende bakover mens tennene glefset etter strupen, dog spydet skled inn i buken og spiddet det slik at kjeften heller fikk ytre det stakkarsligste hyl tenkelig fra en så frastøtende skapning.

Spydskaftet møtte bakken med en dump lyd, og førte odden lengre og lengre inn i et avskyelig indre hvorfra syrer, urin, og andre avskyelige som unevnelige væsker strømmet ut i strie strømmer og landet i vulgær motbydelighet på Vijays ansikt som bryst.

Dette vekket tydeligvis slikt et raseri at den vanligvis tause guden gav fra seg et metallisk, dypt brøl og slynget sitt spiddede bytte mot den nærmeste veggen, der Gorgoshmort kræsjet med et drønn lik en sammenkrøllet katt og sev ned til marken. Den massive marmorveggen bulet innover og slo sprekker der den hadde truffet, og lik en pisket hund halvt kravlet, halvt åmet Gorgoshmort seg kuert tilbake til trollmannen, som langt fra kan beskrives som dens herre og mester.

«Du skal få betale for denne ydmykelsen, skrek den hysterisk. Du skal kastreres tusen ganger i tusen forskjellige avgrunner, og bli satt i det mest pinefulle stadiet mellom liv og død til evig tid! Ingen eder, trusler eller usle trollmenns forbannelser kan hindre meg nå! Uraachhkkhh!»

Haphuras ansikt ble plutselig skinnende hvitt, der han med alle kroppens muskler og sener satt i grusomt spenn forsøkte å rygge unna samtidig som hjernen vred seg for å finne en tilstrekkelig sterk nok formel for å bannlyse uvesenet til et kosmos like langt unna som det var uhyggelig.

Slik som det var, rakk han bare på de få øyeblikkene han hadde å sende mental og fysisk smerte over Gorgoshmort skjendede kropp, der den på ny rykket til i lidelse den hadde kjent tusen ganger før og skrek sine feige hyl mot alle tilskuerne. Så bykset den over trollmannen, og den spisse snuten hevet og senket seg gang på gang med hurtighet lik en kobra, der den bit for bit slet i stykker Haphuras lånte kropp.

Kanskje kunne Vijay ha stoppet dette, men det så ikke ut til at han ville der han stod urørlig og betraktet det hele.

Til å begynne med var det bare kjøttbiter Gorgoshmort slet av med forferdelig hastighet, så var det tarmer og innvoller som med ett befant seg innen den dryppende kjeften.

Haphura skrek ut som en av de spiddede grisene han foraktet så mye, så messet han fram en siste desperat trylleformel uten å tenke over noen konsekvenser for fremtiden, så lenge han kunne unnsnippe smerten en stakkarslig stund. I et øyeblikk var han der, i det neste var det bare en sky av røyk som uvesenet hugg løs på med alt det intense hat og den fryktelige forakt den hadde pleiet i årtusener av ensomhet.

Lyden av et Safirkledd diadem som klirret mot marken var det eneste som kunne høres, før Gorgoshmort knurret undrende. En merkelig menneskelignende pote holdt safiren opp mot et intenst, granskende blick, som stirret hatefullt ned i dets blå dyp.

«Så, trollmann, du forsaker din kroppslige eksistens for å komme unna min vrede? Du trodde du vel du var smart nå, din hjernedøde mark. Uraccks! Om jeg knuser denne ynkelige edelstenen, kommer din skitne sjel til å unnslippe meg for alltid. Det var vel det du håpet på. Men jeg skal finne måter å trekke sjelen din tilbake til et nytt legeme, før jeg splintrer denne ynkelige beholderen. Så skal du LIDE. HACK HACK HACHK!!»

De skrekkslagne tsjudene som stod rundt, frydet seg over trollmannens nederlag og kommende pinsler, og var nå rimelig sikre på at deres avatar kunne beskytte dem mot uvesenets fortsatte ondskap. Vijay hadde jo tross alt vist sin overlegenhet. Hadde de hatt stemme til det, skulle de ropt ut i triumf. På den andre siden, ingen ville vel tiltrekke seg Gorgoshmorts oppmerksomhet ved å gjøre hundevesenet klar over deres fullstendig blottede eksistens.

Troen på egne guddommer har jo tross alt sine grenser.

Solskjoldet

Et godt stykke unna det arkane kampgny som bølget fram og tilbake i utførelsen av unevnelige svartekunster og ubotelige synder, der guder selv ble trukket inn i malstrømmen av hemningsløs ødeleggelse, var Frey opptatt med sin egen døds kamp. Synsfeltet hadde forlenget seg sammen til en smal tunnel, hvor skarpslepne instinkter like tilstedeværende som de var smertefulle av og til varslet om at en ny pil måtte pareres, at et motangrep måtte iverksettes, og at kroppen ikke fikk lov til å hvile før den lå råtnende i en dyster grav.

Tsjudene så tydelig at selv om de sendte i veg skur etter skur med piler tettere enn det verste snøfokk, var de ikke i stand til å treffe kjempekrigeren som skjulte seg bak en barriere av dødt menneskelig kjøtt. Så å si alle av de gjenlevende bueskytterne gjorde sitt nærvær gjeldene mot denne ene mannen, men heller ikke de pilene hvis baner gikk rett forbi skjoldet og mot fiendens åpne hud hadde noen virkning, siden en uklar, spinnende hildring av et sverdblade med mekanisk presisjon slo alle skudd til side i et skjær av mystisk lys.

Enten det nå var gjennom flaks eller dyktighet var det fortsatt en mecklenburger i live, som klokkelig valgte å stille seg bak dette ukuelige solskjoldet av strålende livsvilje, like vakkert og skinnende i sitt krav for fortsatt værende som det brennende himmellegemet selv. Frey skrek ut sin forbannelse mot hver eneste en av de som forsøkte å rive over hans gullbelagte livstråd, altfor innbundet med manndoms kraft og manndoms mot i ungdommens høytidsdager til å gå under nattehorisontens skumring og ned til skyggenes hus.

I tråd med sin rases impulsivitet reagerte tsjudene med sinne og skam på at deres fiende skulle kunne høste så megen ære på den opprevne slagmark, og fortsatt ha krefter og arroganse til å håne dem med ord. Dynger av deres egne lå stablet i pøler av død og kvestelse, og tigget på hvert sitt hvis, med hver sin død om at de måtte hevnes, hevnes med like mye mot som de gjennom sin undergang hadde utvist.

En kollektiv bevissthet førte til en kollektiv handling i nidkjær elsk mot ærerik seier, og hver en tsjudisk djevel kastet fra seg sitt skytevåpen for sine føtter, trakk hver sin kniv og vadet inn i nok en nærkamp våpengny og tummel for å finne sin egen verdi mot denne krigerånden som hadde bæret deres stamme ved å hate dem med hele sitt vesen. Stor ville i sannhet krigeren være som kunne felle ham, og større kreftene man kunne gnagne ved å spise det dampende hjertet som selv nå fornektet dem med hvert et slag av brusende blod, en

tordenfoss fra den reneste kilde rettet mot et eneste mål, å male landskapet til sand og føre det til evighetens hav.

Som rullende kampesteiner kom de for å ende Freys livsferd, og demningen fra villmarkens fjell sluttet seg om han på alle kanter.

Vel, om man skal se kynisk på det, kan det jo hende tsjudene endelig gikk til nærkamp rett og slett fordi de ikke hadde piler igjen.

Igjen ble det flekkede, sammensnevrede synsfeltet fylt opp av rivende lemmer og våtglinrende kniver, som alle på hvert sitt vis avkrevde Freys liv. Han hugg i vide sirkler og syngende sveip, en hvislende mur mot motstanderne for å holde dem på avstand. Denne gangen kunne ikke noen kvestelse avskrekke de blodgale villmennene, og selv de døende og fordømte kastet seg fram for å dra ham ned under vekten av sine ødelagte legemer, der tarmer hang ut og deler manglet.

Hvert pust var et kosmos av pine, hver tanke svart hat, idet kloede hender sluttet seg om lemmer og hals, og huggtenner av kopper flerret muskler og kjøtt i bloddryppende målrettethet. De sandkorn som passerte gjennom dødens timeglass falt sent lik svevende støv i bevisstheten, slik at kroppen kunne vri og vende seg for å unngå dødelige skader på bekostning av mindre kvestelser. Kniver skar strimler i bein og hud, knyttnever traff ribbein og ansikt, men fortsatt stod han på beina. Det var som å kjøpslå med den onde selv, for til sist står innkreveren på din dør og forlanger den endelige innbetalingen.

Fienden bestod ikke lenger av individer som kunne hugges ned en etter en, men var en eneste manglearmet og misformet kjempe som stadig rullet framover i uforståelig raseri, uten selv å inneha det minste begrep om frykt og forsiktighet.

Nå som det gudeskjenede raseriet ikke lenger kunne hjelpe ham, tok isteden alle djevlers frykt bolig i hans forrevne kropp, lik onde ånder hjemsøker fortapte skoger ved verdens ytterkant. Men i stedet for å fryse tankekraft og handling i en eneste stor kube av is, gjorde smertestøtene av vanmot og fortvilelse som lynende gikk igjennom ryggmargen at unevnelige og umenneskelig krefter atter kunne vekkes.

En susende albue traff tinningen til den tjudiske krigeren som klamret seg fast til hans kraftige bryst og forsøkte å låse ham til bakken. Samtidig sendte han vrælende i veg et usigelig brutalt og feigt spark i magehøyde mot en annen tsjud som kom styrrende ned mot bena hans, og kraften i det brutale sparket gjorde at magesekken ble vrent bak ryggsøylen i uhelbredelig pine. Med åpen hånd dyttet Frey unna nok en tsjud som kom farende fra siden, for trengselen var nå så stor og avstanden så kort at selv ikke det skarpslipte sverdet kunne

hjelpe ham. Så kastet han seg bakover hurtigere enn noen flyktende røyskatt kan skifte retning når revens kjeve kaster sin ånde over et kostbart skinn.

Før han var fri kom en fot susende og rammet kneet på høyre side, og skaket den svakelige strukturen slik at et svakt smell kunne høres idet ligamenter og vev revnet. Ikke det at Frey brydde seg, for han befant seg med ett svevende i luften og virvlet rundt for å lande på alle fire, og i den posisjonen kravlet han som et vilt og skadet dyr vekk fra den blodige møljen et lite stykke bortenfor.

Kun da han slo hodet slo inn i det første trappetrinnet som ledet til topastronen, fant han vett nok til å snu seg rundt, fortsatt med sverdet i en skjelvende hånd og med et hjerte som snart sparket seg vei ut av kroppen. Allerede sluttet en broket halvsirkel av mørke skygger seg rundt ham, og han visste at han ville være død før han reiste seg.

Selv nå, liggende, knust og brudde, var han ukuelig. Hans sjel var en spent buestreg, som dirrende under voldsomt press når som helst kunne briste eller endelig forløse seg mot sitt mål. Krefter til å drepe nok en motstander hadde han ikke, men en siste symbolsk handling av fornektelse hvisket i stedet ømt sin mulighet, lik vissheten om død for verden er en trøst for den som går til galgen.

Hurtig vendte han våpenet mot seg selv og holdt det stødig med dirrende hender mot brystet, og allerede trakk spissen en dråpe blod som strømmet nedover eggen for å slutte seg til en sjø av størknet svart.

Ja, selv blodet blødde, men ingen skulle få æren av å ha beseiret ham, den hadde han spart til seg selv.

Bortenfor silhuettene av menneskelige skikkelser kunne han se den eneste gjenværende mecklenburgeren utånde sine siste åndedrag i fosterstilling. Soldaten lå i spasmer, for over et dusin dype sår fra kniver var gått igjennom kroppen, og et lydløst gisp kunne sanses. Idet han utåndet for siste gang, var soldatens tanker festet til møyen han hadde lagt sin elsk på der hjemme. En nåderik visjon viste hennes smilende ansikt med all sin milde kjærlighet, før det svartnet til og ble mørkt.

Lite kunne han vite at i det øyeblikket han oppgav ånden, lå hun sprikende under storbonden Åmund wang Hansen og tok således imot hans skitne sæd i sitt nedrige forræderi av det kjærlighetsbånd han hadde spunnet for å evig binde henne. Likevel, han var lykkelig i sitt dødsøyeblikk, akkurat som tåpene med himmelvendte blick er lykkelige under vekten av all sin dumskap.

Frey så dette snev av lykke idet døden inntraff, og galskapen i det hele gjorde at all hans pinsel forløste seg i den mest avsindige form for latter noe menneske har hørt.

Tsjudene nølte, for de så nå at de hadde med et sykt dyr å gjøre, og å bli smittet av den pest som brente seg gjennom et ødelagt sinn var noe alle helst ville unngå.

Til sist gikk den modigste av dem fram for å fullføre nådestøtet mot krigeren som holdt et sverd rettet mot sitt eget forkvalede hjerte, mens hodet var rettet gurglende mot himmelen og tårer plasket som regn til marken.

Frey gjorde seg klar til å kaste seg fram og spidde seg selv på sin egen kroppsvekt.

Grunnen den grumme

Brått var det som om selve luften trakk seg respektfullt unna en tilstedeværelse i kjempeform, og en dømmende skygge strakte seg tyngende over den bloddynkede slagmark, kanskje lik et fjell skuer ned på alt som finner sted under dets ruvende silhuett. En aura av ubønhørlig autoritet utstrålte fra gudens nærvær, og hvert et åndedrag den utgytte var en dommedagsvind av intimidasjon og forskrekkelse for mindre skapninger.

Statuen på topastronen hadde reist seg, og allerede før Frey vendte seg rundt for å skue sin overmann, visste han klart i sin hu at det ikke kunne være annet en Ziusudra, blodtempelets sanne hersker og forvalter av alt som nå måtte befinne seg innen dets avrundede vegger. Lik en brølende vind der slynges rundt de mektigste tinder, nådde dens røst ned til alle for dens føtter, plantet stødig som pilarer ned i den hardeste granitt.

«Med knuget panne har jeg betraktet menneskets dårskap fra opphavs uminnelige tider. Jeg har sett kjemper falle som de mektigste eiketrær, vismenn miste sine visjoner i tidens råte, og kvinners falske skjønnhet forringes ved det minste pust. Sjelden sørget jeg over slike uunngåeligheter, og enda sjeldnere brøt jeg inn overfor tidsstrømmen og de jernharde materielle realiteter som finnes i dens for alltid buktende kav. Denne derimot, vil jeg spare. Reis deg om du kan, kriger, for som min vasall skal du hylle meg.»

Frey kunne ikke annet enn å adlyde denne røst, som ble båret fram like majestetisk som tordenens tale. Det ene kneet verket stygt, men han kom seg møysommelig på bena og stod rakt foran guddommen.

Tsjudene derimot, trakk seg krypende vekk under påsyn av guddommens strenge blikk. All søvn var ristet av Ziusudra, nå som han atter var vekket til liv, og en viril livskraft nærmest knitret på sin yrende ferd gjennom hans opphøyde legeme, og kulminerte i et allvitende blikk som avslørte en bevissthet der de dypeste gåter lå klare som dagen i sinnets hvelv.

Da disse gyldengule kulene ble festet på Frey, ante han hvordan stråler av potent tankekraft feide til side hvert et slør som skjulte sannheten om hans sørgelige fortid så vel som en håpefull fremtid med erkjennelsens vakre lys. Etter en liten stund brummet guden fornøyd, for selv overfor et nærvær som kun kan fortønes som en liten sol med stråler av lynglimt der bader omgivelsene i sitt skarpe velde, hadde brünnheims stolte sønn ikke flakket med blikket. I dag ville den største av menn straks blitt kastet til bakken av slik en celestial tilstedeværelse, om ikke ren ærefrykt hadde tatt livet av dem.

Tre menns fulle høyde strakte guden til været, og tre brølende løvers styrke så ut til å bo i hans kropp. Hodet var renskåret og fagert, med trekk av klassisk manndoms kraft som ville gjort den mest karismatiske av konger til skamme. Øynene var visdomsbrønner, og haken en dominerende knaus. Istedenfor hender innehadde han løvelabber, dekorert av gylden pels, men ellers var hans jordlige manifestasjon tilnærmet menneskelig i sin fremtredelse.

«Da jeg så deg kjempe, menneskebarn, skjønnte jeg at det var noe mer ved deg enn en simpel krigerånd. Jordens skjød har gitt liv til mye underlig og vakkert, men aldri til noe så viljesterkt og ukuelig. Mens du kom stadig nærmere din endelige død undret jeg meg over dette, inntil jeg forstod at du er det du er som en følge av en fjern søsters blod som selv nå bobler hett i sin trang til selvstendighet og sta egenrådighet. Jeg har en mistanke Ha - Ha, om at din tilstedeværelse her skyldes nettopp hennes egenrådighet på visse områder. Vel, jeg burde vite bedre enn å gjøre narr av noens lidenskap, som tross alt kan gjøre tåper av de klokeste av oss. Frykte skal du ikke, for i egenskap av din og hennes lidenskap mot liv står du nå under min beskyttelse, og ingen har trosset min vilje på utallige ... »*

Hva som kunne få guddommen til å kvele sine egne ord midt i uttalelsen var mer enn Frey kunne fatte, der han stod lent mot sverdet som en krøpling eller olding ville ha brukt en stav.

Med lange, faste steg som gav fikk hallen den veldige til å vibrere, forflyttet Ziusudra sitt mektige selv seg i retning av de inntrengerne i sitt rike han likte minst. Han passerte Frey hurtigere enn en rullende kampestein, og kunne knust ham om han hadde villet. Som det var, følte det ut som et steinskred passerte like ved, i utøvelse av krefter som ville vekke respekt hos selv jordens villeste beist, det være seg en sabeltanntiger eller mastodont.

I den tilstand av fysisk utmattelse og kroppslig sammenbrudd Frey var i, kunne han bare takke lykkens gudinner for at han nå var tatt i vern hos et fjernt opphav mer skremmende og større enn han selv noensinne kunne håpe på å bli. Kanskje ville selv tordenguden Donar bli forlegen i slikt et selskap. Det var det siste han tenkte, før bena endelig gav etter og han seg sammen til grunnen den grumme, som hadde gitt velkomst til mang en kriger før ham, og skulle gjøre det lenge etter at minnet om hans gjerninger var omgjort til smuldrende støv.

Det ypperste av mot

Gorgoshmort stod snusende over den blålige krystallbeholderen, da et fjell av rettferdighet og vrede endelig kunne ramme det vesen som hadde eksistert så lenge utenfor dets rettmessige rekkevidde. Slik som det var, rakk hundevesenet bare å komme med et eneste undrende klynk før to forferdelige labber sluttet seg om dens avskyelige hals.

Klør lange som sverdblade, og skarpe som en lidende isvind flerret og rev, ikke ulikt en løve ville ha klorene løs på en hyene. Den før så menneskelignende guden beveget seg nå på alle fire, og den dyriske knurringen den utgytte var som å høre tordenen rumle like ved en skjelvende hytte ved Brünneheims høye fjell.

I et fåfengt forsøk på å forsvare seg, rullet Gorgoshmort over på ryggen mens labbene dekket buken, og den rakk å plassere et eneste bitt i Ziusudras ansikt. Så var det over, og uvesenet lå urørlig.

Ut av den spjærede magen veltet en motbydelig masse brune og svarte rotter, som hver for seg utgjorde en del av hans sønderrevne syke sjel. Disse pilte avgårde i hver sin retning nå som de ikke var en del av en større helhet.

Ziusudra brydde seg ikke mye om dem, og gikk over til å stå på to ben mens han uttrykksløst så på de mange kroppene som festet til kadaveret av Gorgoshmort fortsatte å bevege seg ennå en stund. Nå da de ikke fikk noen næring fra et råtnende hjerte på en smuldrende rot, døde de da endelig en etter en, og hvert av deres siste åndedrag var et takknemlig sukk.

«Gå til deres guder i fred, og vit at dere har betalt et tusenfold ganger for de synder dere har gjort dere skyldig i. Måtte deres neste liv vise seg mer nåderikt enn dette. Ja, det er vel det eneste jeg kan love dere med sikkerhet.» Guden snudde seg så, og for første gang var det nesten noe mildt over ham, der han i et plutselig anfall av melankoli stod krokboyd i tunge tanker. Ziusudra gjenvant likevel snart sin majestetiske aura da han endelig ble oppmerksom på restene av den skjelvende krigerskaren foran seg, så vel som deres tause leder.

«Du må ha et dårlig minne, kjære Vijay. Det er jo knapt ni århundrer siden du sverget den hellige ed på å følge Prospektorens lover, som klart ytrer at hver entitets territorium er dens, og dens alene.» Ziusudra så ut til å vokse ytterligere, og de to labbene ble løftet på skrå lik et kors med oppovervendte vinger.

Åndeløst kunne tsjudene se at Vijay ikke forsvarte seg mot anklagene, men isteden bøyd hodet sitt ned i underdanighet.

«Vel, jeg er ikke den som bærer nag. Jeg har en mistanke om at en viss trollmann har skyld i det hele, og har forårsaket at din til tider svakelige dømmekraft har tatt et feilsteg. Forlat dette stedet, og ta undersåttene dine med deg. De har vel andre ting å bruke livene sine til enn å kaste dem bort i guders krangler.»

Vijay svarte ikke, men kastet hodet bakover idet den svarte kraften som hadde bolig i ham stod som en søyle ut fra en åpen munn. Langsamt tok skikkelsen, omhylllet som den var i skygger, atter form som et menneske, inntil avataren var borte til fordel for en unggutt som stønnende seiv sammen. Alt som var igjen var et svart spyd som ennå stod rakt et øyeblikk før også det klirret mot marmorgolvet. To menn sprang straks bort til ham og støttet ham på skuldrene. Forvirringen som var å lese i ansiktet hans var tydeligere enn en femårings følelsesliv, og Ziusudra snudde seg humrende vekk.

Tsjudene tok så med seg sine sårede, og ledet av sin høvding forlot den stygt desimerte skaren stedet. De hadde fått det de var kommet for, men enhver hevn mister sin mening etter at man har betalt en altfor høy pris for å oppnå den. Krikerne som haltet vekk var uansett glade for å slippe fra det hele med livet og sjelen i behold, og de hadde noe å fortelle som helt sikkert ville få deres barnebarn til å kalle dem løgnere.

Tilbake var bare Frey. Frey og det menneskelige vraket som knelte hulkende ved liket av krigeren Hermund. Ziusudra løftet den falne forsiktig fra bakken, og vekten av den voksne mannen så ikke ut til å tyngte ham mer enn en dunlett fjær. Shabbata stirret bare apatisk foran seg, selv satt overfor en gud som han var denne bitreste av dager.

«Den ypperste av menn var han ikke, da især i lys av de krigere som æret meg i forgangne tidsaldre ved å utgyte forlengst visnede blodstrømmer. Men det ypperste av mot utviste han, og mot er nok for å tilegne seg en plass blant mine underhøvdinger, satt som de er i en søvn rik på drømmer ved ungdommens høytidsdager. For sant er det at den dødelig tæres ved å drikke av livets beger, og at lidenskapens brennende vin vil kjølnes i skjøre vener med tid og med overflod. Sammen med dem skal han derfor hvile, inntil de trettes av søvnen og lengter tilbake til den stormektigste drøm de kaller livet. Da skal nye riker under prektige soler åpenbare seg i all sin glans.»

*Der hvor havet rår
og imot bergene slår
Uformet, unge er begge
Glitrende gullsand jordbarna trår
Formet og tung vil visdommen egge
Sol i gull skal på steinen seg legge*

Slik kvad nå tempelets vokter, og løftet av guden ble den falne Hermund innkapslet i matt krystall, der han lenge skulle drømme blant skikkelser som delte hans underlige skjebne. Ziusudra lot en labb stor og sandfarget hvile en stund på hans gyldne hode, før han trakk panelet ned og endelig stengte Hermund ute fra den verden som hadde avlet ham.

Straks den gjennomsiktige åpningen sluttet seg om hans brudne kropp, sprang et underlig lys til liv der inne og ble en glødende svøpe som langsomt smeltet sammen og ble ett med krigeren. Det som før hadde vært livløst så nå ut til å kun sove, og i det ansiktet som døden hadde frosset fast i et pinefullt uttrykk fantes nå kun et uttrykksløst og barskt mine, lik en statue som verken vind eller regn kan rokke ved. Der en slik statue evig skuer ut over det landskapet den er satt i, kunne Hermund nå evig skue inn over seg selv og sine gjerninger, til han en dag kanskje skulle vekkes for å på ny vandre i ukjente landskaper under en fremmed himmel. Blant de mange som hadde møtt sitt endelikt i standhaftig kamp og til rungende rop fra guder, var bare han verdig til denne gaven.

Golvets for guddommens trone var overstrødd av de andre falne som lå i forvridde stillinger fra en vegg til en annen, der de badende i pøler av sitt eget kjølnende livsblod knuget ødelagte og avhugde lemmer, eller holdt for gapende sår med stive fingre.

To ganger slagne var de, for ingen ville minnes dem i sine hjerter og ta deres navn på sine lepper, lik vinden stønner et lengtende sukk ved skumringstider. De ville heller aldri finne noen glede i å se sine barn vokse opp i munter lek og til latterens lystige sang, og tilslutt bli båret til hvilen i graven av sønner og døtre som alle delte deres trekk og førte blodet videre på sin søkende ferd, etter å først ha drukket seg utørste på elskovens nektar, spist seg mette på gode dager og hvilt sinnet i den fredsomheten som kun finnes i menneskets alderdom.

Slik er krigerens lodd, like tung som vekten av krigens uutholdelige krav som får selv de sterkeste av oss til å vakle.

Vakle hadde selv Frey gjort da hans strålende livsmot støtte sammen med en lunefull skjebnes stormkast, men der mindre menn er å ligne med små blader festet til verdenstreet, som lett rives løs og kastes tilbake til den mulden hvorfra de er sprungen, var Frey mer å ligne

med et massivt tre i seg selv, med røtter ikke bare i mulden, men helt ned til berget under, låst fast i det massive fundament som utgjorde hans opphav.

Hva betyr vel et øksehugg eller to mot en bautastein? Vel kan det blir noen hakk her og der, men slik det så ut nå, måtte nok skjebnen komme med noe mer forferdelig enn en 20-30 tsjuder før også han kunne stupe til fienders skamløse hån.

Kroppen var mer å ligne med en krokete gammel krøpling enn en ung mann i sin beste alder. Flenger løp blodige stier på kryss og tvers over bryst og mage, og fra den åpne huden rant sårhavet ennå i strie strømmer, dog det meste av blodet han badet i tilhørte livløse motstandere. Deres livsvæske stenket nå armer som hender i noe enhver from mann ville anse som det klareste tegn på syndighet, og farget dessuten håret i en metallisk glans som dryppet over skuldrene og forgrenet seg videre ned kroppen.

I siden var et kullsvart merke der et knivblad i kopper hadde støtt imot et brukket ribbein, som skjermende hadde reddet resten av kroppen fra å bli spiddet ved å ta imot all kraften fra støtet.

Ansiktet var også merket av flere knyttneveslag, og var til og med blitt kloret opp slik at litt av huden hang i laser. Hvorfor ingen hadde forsøkt å stikke ham der var bortenfor all fatteevne og hinsides all fornuft, men kunne kanskje ha noe med forskjellen i kroppshøyde å gjøre.

Enda verre var det med lemmene festet til en blødende kropp. Beina kunne ikke lenger bære ham, da voldsomme unnvikende sprang hit og dit fra umulige stillinger nærmest hadde slitt over muskler og sener, som fremdeles dirret i protest og forsøkte å hente seg inn igjen.

Det høyre kneet verket som besatt, det ville han helst slippe å tenke på, for ikke å nevne og prøve å røre på det.

Høyre arm hang slapt og livløst ned, lik en seig grein noen har tatt seg bryet med å knekke og vri halvveis rundt. Kun en vag sitring i fingrene bekreftet at armen fortsatt var festet til kroppen, skulderen hadde vært stygt skadet allerede før kampen tok til, og bare adrenalinrusen hindret den i å sende smertesignaler til hjernen når den ble brukt til å sende kvestende slag og slenge livløse kropper rundt.

Det som nå tok rollen som sverdarm dirret og skalv, uvant som den var til anstrengelsen i sin nye oppgave. Ellers var den hel, noe som godt var om gudene nå skulle finne på å sende tjue tsjuder til etter ham.

Ja, skadene var jo bare som små skrammer å regne, tjue til skulle han nok klare, ha-ha. Apropos guder, hvorfor tenke på de som gjemte seg bak skyer og under bergene blå, når en

stod tankefullt over ham med et intenst, granskende blick som når som helst kunne fortære hans sjel, om han nå hadde noen?

Frey åpnet munnen for å si noe.

Vestens perle

«AU! Fordømte, helsikes ...»

Det som skulle ha blitt et edelt utsagn og en unnskyldning for å ha trengt seg inn på hellig grunn tok en helt annen vending da Symona nappet ut pilen som var festet til ryggen med sin sedvanlige moderlige ømhet, som siden den ikke var helt utviklet ble utført med en blottant ukyndighet og brutalitet. Hun hadde endelig stukket seg fra sitt skjulested nå som ikke kampgnyet fylte salen, og knelte som en noe utrent helbredelsesprestinne ved hans side.

Vel, hun fikk i alle fall gjort det hun satte seg fore, og slengte pilen fra seg med de inderligste bønner om helbredelse til Varuna den barmhjertige, klagende bønner som ble stilnet da guddommen talte til dem. Fryktsomt sperret øynene hennes seg opp på vidt gap.

«Dere frykter meg, mennesker. Det er bra. Om ikke menn fryktet annet enn jordens pinsler, hvordan skulle da deres primitive helvete være noen straff? Orden ville blitt gjort til kaos, idet alle skulle fulgt sine dyriske begjær like til verdens ende. Vel, straffe dere skal jeg ikke, barn, for dere er de første som vekker meg på tusen forgagne år, hvor mitt sinn svevde på kosmiske isvinder til steder dere ikke engang kan drømme om. Likevel, jeg kjenner dere, for der min ånd flakket i ukjente riker og jomfruelige domener ved nylig utsprungne soler, hadde jeg likevel øye for omgivelsene mine. Fra sin gryende begynnelse så jeg deres opphav bli født og bukke under i livets evige syklus, og hver dreining i tidshjulet brakte ny styrke og ny storhet frem i det gyldne dagslys, før natten igjen oppslukte det. Slik kjenner jeg deres slag, og slik kjenner jeg også dere.»

«Unge er dere kan hende, både i år og av opprinnelse, men mye av det som er vakkert springer frem fra eldre fundamenter som er dårligere enn seg selv. De eldste er hva de alltid har vært, løpske, uhemmede og med lite vett. Utsprungen fra disse kom så andre. Kloke, plottende, og med mange storverk bak seg, forfalt de raskt da falske profeter uttalte at nytelse er den høyeste dyd. Bladene gjør vel i å vite at de tjener treet, ikke seg selv. Når man søker kun nytelse blir man feig, uten at man kan ofre noe blir man svak, og uten at man kan nære seg fra helheten og fra sitt opphavs kilde vil man raskt falle til den nærende jord.»

«Så kom dere, og jeg ser. Ser deres styrke og svakhet som har utsprunget av den mulden andres død har etterlatt seg, og det volder meg sorg. For dere forstår ikke verden som den er, men som den burde være. Slik det er nå, har dere hevdet deres vilje til liv i lys av denne edle egenskap, og det er godt. Men den vil også bringe deres undergang. Ikke nå, ikke på ti tusen år, men i en annen tid. For idealisme kan også narre deg til å fornekte

virkeligheten til fordel for oppkonstruerte moralske dogmer som tilslutt skal føre dere fra den sanne kilde. Og forledelse fra en sann natur er død. Ikke løvets død, men selve treets. Dette så jeg, ja dette visste jeg allerede for ti tusen år siden, og derfor ble dette stedet skapt. Her ble frøet lagret, og skal leve lenge etter at jorden selv er livløs og kald.»

Guddommen sukket tungt, og noe mildt vokste ut fra hans ellers strenge åsyn, slik en hard og irettesettende lærer føler med en elev som strever med ord og begreper i et utrent sinn.

Hans storallmektige labb, som med letthet kunne strimle opp deres jordlige hylster med et eneste sveip, ble nå strakt fram og strøk mildt og forsiktig gjennom Symonas silkemyke hår lik en varm bris ville ha gjort ved solnedgang.

Kroppen hennes ble med et mer spent, men så roet hun seg under hans faderlige oppmerksomhet.

Han fortsatte så.

«Allerede ser jeg dette forfall klart for meg. I falske religioner, i falske hjerter, i onde øyne som skjuler løgnen bak seg. Der hvor mange er, kan man kanskje vokse og dele tanker med andre høyverdige sinn. Slik blir kulturen til, videreutviklet fra sitt primale nivå og bygget oppover i høyden, tanke på tanke, sang på sang. Men under disse høye tårn hopper søppelet seg opp, i tanker og i gjerning, der den dårlige rettferdiggjør seg selv og sin lidelse og søker å påføre den verden. Med tiden vil stanken nå opp til det høyeste bygg, og alt må starte forfra igjen. Slik blir de som lever fritt og alene de beste, for selv om de aldri kan bygge i høyden, er de seg selv sanne, utemmede og uhemmede i utøvelsen av en ekte natur. Slik bærer de minnet som skal bringe det hele videre etter undergangen, fra gullalder til jernalder og tilbake.»

«Ja, for en kultur som produserer livsfjern kunst, distansert fra all lidenskap, vrede, lengsler, er i sannhet degenerert. Det tyder på et folk som har mistet viljen til å leve, selve grepet om jorden. Dere skal vite at kun de som er villige til å blø jorden rød er i stand til å høste grøden av livets triumf. Både sverdsvingeren som dør på slagmarken og kunstneren omfavnet av sin dystre tåkeferd på livets sti, kjemper det samme slag. Dette er livets dualisme, sverdets eksistens, og det som rettferdiggjør dets bruk. Ånden og blodet er ugjendrivelig knyttet sammen, og således utgjør ditt slag, vestens perle, skapelsens ytterste mesterverk, med all sin prakt unnfanget i utfoldelse av sin grusomhet. Så annerledes fra de som oppfatter all skjønnhet som en hån mot seg selv, de som gjemmer seg i tåken av halvsannheter som passer sitt forvridde verdensbilde.»

Den tunge labben forlot Symonas hår, som om den var uverdigg til å røre ved det, og la seg nå på brunnheimingens sårede skulder.

«Det kan ikke være noen tvil om at du er slik en kriger, og også slik en skald. Få ord ytrer du unødig, men der din tale høres finnes høviskhet og følsomhet tvunnet sammen til ett, slik et godt kvad skal være. Stort er i sannhet ditt velde, Frey, fiender faller for ditt sverd og din utemmelige livskraft. Ti menns mot banker i ditt hjerte. Men har du tenkt på at alt dette er forgjengelig, kun stjernestøv som virvles rundt og svinner hen i det dype kosmos. Jeg kan skjenke deg udødelighet! Du behøver ikke å rettferdiggjøre din tilværelse, lik de livsfjerne tåper gjør med sin eskapistiske kunst og tåpers babbler som blir tatt for visdom. For all sin visdom, kan de siviliserte menneskene ikke engang rettferdiggjøre sin egen eksistens. Du er den du er, og ingenting annet. Nå er det mitt ønske at du også skal være for meg.

I ett øyeblikk var Frey som forstenet, nærmest slått i bakken av all den ære som ble utvist ham, noe selv ti sverd aldri kunne ha gjort. Men han visste hva guddommen mente, like mye som han visste at han aldri ville godta det som ble foreslått.

«Vel er du mektig, O' gud, og vel er ditt tempel stort og praktfullt. Men min livstråd, fylt som den er med knyter, ble spunnet i gull her på denne jorden. Og på denne jorden skal den ende.»

Det syntes ham som om labben på skulderen på et vis vokste seg tyngre når han uttalte dette, og noe av guddommens mildhet forsvant og ble igjen erstattet av et strengt åsyn.

«Mitt kjæreste menneskebarn. Du skjønner sikkert at jeg med letthet kunnet tatt deg om jeg ville, og din kvinne med. Ja, for din kvinne er hun, det kan jeg tydelig se. Sammen kunne dere fostret hele raser, nei, hele verdener skulle hatt sitt opphav i dere. Spisse spir skulle vokse seg mot fremmede himmelhvelvinger, inntil stjernene selv ble spiddet mot dem.

«Men, jeg kan ikke. Jeg ser nå at ditt opphav lenker deg til denne jorden. Gullveigi er hennes navn, og hun hadde alltid disse fjellene kjær, buktende jerntarmer fra jordens indre som sperrer for mindre skapninger i alt sitt velde. Her tok hun sin bolig for alltid, og det ser jeg at du også gjør. Ikke overraskende, egentlig, for ethvert frø som skal vokse seg stort må slå rot, og her er grunnen karrig nok til at selv du skal streve med å få dine røtter til å sprengte næring ut av den. Så, det skal bli din skjebne. En livsvev i gull og glitter er vanskeligere for nornene å spinne uten knyter, enn de av mindre edelt metall, de jeg allerede har tilegnet meg.

«En trøst er det likevel for meg at en av ditt slag fortsatt skal vandre jorden ennå en stund, søkende mot det beste av de menneskelige slag. Slik blir du hammeren, og din kvinne ambolten som sammen skal smi fremtidens stål, stål som om det skjøttes riktig skal utholde tidefallet selv. Du er fri til å gå.»

Frey kjente at han ble hevet opp på bena igjen, og han tørket av det blodstenkte sverdet før han putt det i skjeden.

Symona ble fortsatt sittende, og favnet undrende hans kraftige ben. Ikke kunne hun ha ant at hennes beskytter hadde et opphav edlere enn til og med hennes adelige selv.

«Liten lønn som er verdig deg selv kan du vente deg her, menneskebarn og gudesønn. I denne gråtsvangre verden kan man karre til seg lite annet enn ve og sorg, måtte denne møen bli deg en lindring.»

«Av meg skal du få det sverdet som du klokkelig valgte deg ut, og du skal vite at det engang ble svunget av en kjempe stor, ypperst av alle i kamp mot de mange solers formløse yngel. En yngel som ble til meg gjennom vår sammensmelting. Det er en gud verdig, og Shamash er dets navn. Glem aldri det, og det skal ei heller aldri svikte deg. Om det skulle forsvinne fra deg, vil det gjenkomme, kanskje om en måned, kanskje om et år, i en sten, i en lysning, eller i en sølvglimrende bekk. Det er nå en del av deg, og slik som du aldri helt kan forsvinne fra deg selv, kan det heller aldri bli helt borte.

«Til gjengjeld for dette må du bære mitt merke, slik at andre entiteter skjønner hvem du er.»

Med disse ordene kjente Frey at løvegudens klo sluttet seg om hans venstream, og at en smerte som stikkende små kniver trengte igjennom huden. Ansiktet ble fortrukket i smerte, men heller ikke nå ytret han noe annet enn det første utbrudd av overraskelse.

Da guden hadde gjort seg ferdig, var hans merke forevig innprentet i Freys edle hud, den mangearmede, blodrøde stjernen som roterte søkende i tiden, og hvert ledd var like fylt med kraftfullhet og tankefulle forgreininger som på en forgjengelig snøkrystall.

Frey visste ikke helt om han burde takke eller være sint, så han gjorde ingen av delene.

«Det er passende at du blir bæreren av et slikt merke, for det representerer det utemmede kosmos, og dette sverdet har vært i tjeneste for jorden, sprunget ut som det er av den edleste malm nær dens celestiale kjerne. Kosmos uregjerlige vinder er det som skal til for å skape, og jordkraften det som skal til for å opprettholde. Se på det som solen og månen. Solen er evig brennende, en mektig lampe som flerrer himmelen med sine flammende tunger. I dens aktive aura vokser alt den har under seg, men alene er den unyttig, sidens dens ville lys desintegrerer istedet for å skape, og dens ild fortærer seg selv.»

«Jorden derimot, er som sin sky søster månen. I seg selv er hun livløs og kald, og kan kun få sitt mystiske lys fra solen, slik som mannen søker å speile seg i en kvinne. I deres sammensmelting tar livets mirakel til, gnisten, og det som kan nære den. Kun sammen kan de skape liv, og slikt sett er begge symboler og det de representerer likeverdige, og deres evige

konflikt bringer kosmos varme og energi, akkurat slik som din konflikterende natur utarter seg, halvt menneske med døende drømmer, og halvt guddommelig og eldende med jorden selv. Måtte du utgyte mye energi før du atter blir ett med jorden og et smuldrende minne.»

Frey vokste med disse ordene, og under hans glans reiste Symona seg med hevede øyenbryn, hun visste ikke helt hva hun skulle si til dette, og likte dårlig at hennes rolle nå så tydelig bli avgjort av en forvalter større enn hennes far eller noen av Varunas prekende prester. Men hun valgte klokkelig å føye seg, lik et speil føyer seg etter det lyset som danser over det og gir det sin skiftende skjønnhet.

En tredje kraft finnes det også, symbolisert gjennom den knitrende lynkile. Når materien har hopet seg opp på jorden i mengde og i sletthet, voksende i fedme istedet for mot høyden under en altfor generøs far og en altfor ettergivende mor, vil det gode og vakre bli underkuet av det middelmådige. Hver alder går i denne retning, selv om det er vanskelig å innrømme det, og da kan bare uvær, storm og de revnende lyn vaske bort det forgangne. Haphura, denne eldgamle seidmannen som nå har gått til sin skjebne, hadde mye av denne kraften i seg, og var bidragsgivende til å påskynde min avgjørelse for å forlate dette stedet. Min tid her er omme, jeg skjønner det nå.»

«Haphura var likevel bare en blek skygge av den terror som en gang skal rense jorden, før tidssyklusen igjen kan starte. Det er ingenting dere, mine barn, skal uroe dere over, men kanskje i en fjern framtid vil barn som bærer deres masker av fysisk form unnfly denne stormen og bli grunnlaget for en ny æra. Farvel, edle kriger! Og farvel, yndige mø! Jeg skal huske din skjønnhet Eoner etter at du har blitt borte.»

Med disse ordene klapret skarpe hover gnistrende over marmorgolvet, og en storslått hvit hingst sprang frem lik bølgebruset over en urolig sjø, kostelig kledd i en hvit, praktfull man der suste opp som skarp fokk over et snødekket landskap. Her kunne ingen tvil levnes om at dette var flokkens leder, og den stanset lik en lydig hund foran sin herre og mester.

Øynene viste at ikke bare et dyr bodde i den, og det virket som om Ziusudra fortalte den noe, for den kneget leende.

Brått ble både Symona og Frey løftet opp på dens rygg av guddommen, og hingsten stod dønn stille som om den ikke hadde gjort noe annet enn å ta mennesker på ryggen. Allerede nå prustet den forventningsfullt da bruset fra et hamrende hjerte forlangte at den skulle løpe, løpe til den segnet om.

Så snart begge hadde spent knærne over flanken og krøket seg sammen for ryttet som måtte komme, skjøt den forover lik en pil fra en langbue, og Symona måtte kvele et ynk i seg idet magen ble presset opp mot brystet.

Langt der borte hørte de gudens røst.

«Husk, ikke kom nærmere mitt tempel enn dit min tjener fører dere. Det er ikke trygt.»

Frey vendte undrende hodet, og kunne se guddommen stå med armen vinkende i farvel, og underlig nok, Shabbata som kravlet inn i en av krystallkapslene på baksiden. Så, den kløktige tusenkunstneren ønsket å stjele seg evig liv med sin venn.

Frey visste at Ziusudra var klar over alt som skjedde i hans prektige tempel, og det varmet ham å vite at Shabbata og Hermund en gang ville se hverandre igjen.

De stjernefødte skarer

Vinden suste for ørene, og hingsten føk ned trappene til tempelporten med et eneste voldsomt sprang som sendte dem svevende gjennom luften, og hingsten landet like elegant som en svane på en grunn innsjø. Steppehavet ble en svømmende hildring som malt i uklare farger føk forbi, og alt som kunne høres var ens eget dundrende hjerte i takt med hovslagene, der de stormende gjorde landskapet selv til en stortromme for sin mektige torden, alltid videre, alltid fremover.

Siden Symona satt forrest og hadde gjemt ansiktet i den flagrende manen som nærmest kunne ligne på et hvitt flagg, slapp hun å se at en buskkledd vegg nærmet seg med utrolig hastighet, og at de kom til å bli knust mot den om ikke hingsten stanset.

Frey skrek ut og lukket øynene, for selv de modigste føler frykt når de tror seg selv i livsfare, noe annet ville være idioti.

Et nytt sprang sendte hingsten mot den massive veggen, gjennom buskaset og inn en skjult åpning stor nok for dem alle. Brølet fra hovene vokste i den smale gangen, som nå var opplyst av en ukjent lyskilde og gjorde alt melkehvitt foran som bak, slik at det kunne virke som om de ikke beveget seg i det hele tatt.

Frey husket det bunnløse hullet som så vidt hadde blitt hans skjebne, og sammenkrøket som han var kunne han med ett se det. Han ville rope ut en advarsel til gangeren, for taket var for lavt til at den kunne gjøre nok et avsindig sprang i luften.

Den tråkket likevel bare bekymringsløst videre, og hovene traff uknuselig glass som var strukket over åpningen, nesten som solid luft. Så var de over.

Da det melkeaktige, svake lyset endelig ble erstattet med mørke skumringstider og en kjølig natteluft fra verden utenfor steg dem imøte, pustet Frey endelig lettet ut, og tok til å slappe av der han satt i en behagelig stilling med Symona foran seg. Vant som hun var med hastigheten, rettet hun seg beklageligvis opp og så seg nysgjerrig rundt der de ble brakt nedover den svakt hellende bakkekammen.

Noen forvirrede tsjuder som nettopp hadde forlatt tempelåpningen rakk så vidt å kaste seg til siden under dem. For en gangs skyld var lykkens gudinner for nåderike til å la noen dø etter å ha unnsloppet så mange farer. Til mennesker grufulle ve er de jo ikke alltid like blide og medgjørlige, men denne dagen så det ut til at de hadde gått lei av å slite over livstråder. Hyttende never og noen halvkvarte utrop var alt som kunne høres bak dem. Slik en utakknemlighet ...

De nådde bunnen av lia, og langs den buktende stien fortsatte gangeren uførtødent oppover, i samme hamrende takt som før. Tydeligvis var dens byrd for høy til at den kunne la seg skjefte med en eller annen ynkelig bakkekam. Prustende stanset den opp på toppen, og lot dem skjelvende få velte seg av.

Den stod stille et øyeblikk for å betrakte dem med intelligente øyne som så ut til å spørre dem om de ikke likte litt hastighet, før den kastet stolt på hodet i farvel for atter å følge sitt instinkts ufravikelige krav mot dundrende trav. Ekkoet av hovene gav gjenlyd i den gryende natten, ned bakken og mot tempelet for den, før den endelig ble borte i det utydelige grå lyset og den alltid tilstedeværende skodden i dette området.

«Der farer en skapning som er mer ildfull og ilsk enn meg. Ved alle guder, for en livskraft. Hadde bare dens mektige hjerte hamret i mitt bryst.»

Frey stirret tankefullt foran seg, og forestilte seg selv som en ganger på sletter i en annen verden, som aldri ville bli belemret med menneskers nærvær.

I forgrunnen vokste tempelet fram, lik et egg hvilende i sitt rede. Den gråpolerte flaten fløt i ett med det fargeløse himmeltaket, som den var en massiv flik som hadde falt ned.

«Et slikt hjerte hadde vel sprengt alle venene i kroppen din. Du er allerede skadet nok, så ligg stille.»

Symona hadde rett, og Frey strakte seg så lang han var i det kjølige gresset, en duggvåt seng han uansett var vant til fra vandringer fjernt og nær over jordens mage, og over ham satt prinsessen vaktende mens hun ynket seg over hans mange sår.

Ikke før han hadde lagt seg til marken, kunne han kjenne en svak rumling som stadig steg inntil den var et brølende crescendo som skaket jorden inntil sine fundamenter.

Symona gispet redd da et jordskjelv av uhørte dimensjoner rystet hele deres verden og gjorde dem uendelig små i sammenligning, der det med voldsomme vibrasjoner truet med å løsrive alle beina vekk fra like skjelvende legemer.

I landskapet rundt dem ble trær røsket opp av sine røtter og falt brakende sammen lik ynkelige korthus, der fliser og greiner knakk om hverandre. Et drepende sug av en varm vind forsøkte å dra dem til seg, og virvlende støvskyer og små kvister ble båret på dets hete pust i retning tempelet, der det i en uklar skygge så ut til å heve seg fra et gjenstridig hvilested i kraftig granitt. Frey kunne kjenne at selv om han holdt kjeven hardt låst sammen, klapret tennene smertefullt i munnen som om de når som helst kunne falle ut.

Glemt var all stolthet da prinsessen klamret seg til ham likt et redd dyr søker trygghet hos en klippe under flodbølger av frykt, selv om også denne klippen så ut til å slå sprekker og

springe sønder. Så avtok skjelvet like fort som det hadde kommet og det ble dødens stille rundt dem, og hele det øde forrevne landskapet virket å holde pusten.

En frostflamme av skiftende kaldt lys hevet et nytt himmellegeme over landskapet, leviterende lik en altfor stor boble i eggform, og de vekslende fargene foldet seg med ett ut og gikk fra eterisk form til å bli den klareste stråle av blendende hvitt. Den gryende grå natt ble forvandlet til dag der solskipet brølende druknet stjernene under sitt sterke lys, og denne dag omformet seg til en overveldende radians om oversvømmet alt under seg og fortærte selv sin egen store skygge.

Frey og Symona følte selvet forsvinne under denne majestetiske åpenbaringen der egget ble løftet stadig høyere opp mot den ventende himmel, som så ut til å omfavne det i sitt ensomme mørke dyp. Høyt på hvelvingen var den nå, mørket omsluttet den og gjorde den mindre, først til et fyrtårn på himmelen, så en blek måne, så svant den og ble krympet til bare et blafrende stjerneskudd markerte dens ascendasjon tilbake til de stjernefødte skarer, flakkende ensomt der ute så langt bortenfor menneskets drømmer og dunkle håp i denne jordbundne verden.

Lenge skulle Ziusudra seile på ildvinger over et hav kaldere enn noe dyp, gjennom en ensomhet større enn noen stillhet der emanerer fra en døende rose, forbi verdener mer merkfunderlige enn selv denne, lydende et kall kun hans mektige skip kunne nå, hvor en nyfødt sol allerede foldet ut sine varme blader for å speile sin makt i en sky jords ansikt, for således å forme henne i sitt celestiale bilde, og hans siste farvel var et ekko av håp i form av et svinnende lys der blafret stille i tomheten og til evighetens natt.

«Der var et syn for guder, hvis like vi aldri skal se. Vær takknemlig, for dette minnet vil vokse i tiden og gjøre livet verdt å leve, om bare for å fortsatt huske det som skjedde her i natt.»

Frey stilnet Symonas dirrende lepper med et kyss, etter et forspill som selv ikke kjærlighetsguden selv ikke kunne ha plottet ut, uten å være full av vinen og den lengtende lysts nektar. Hvor lang tid dette kysset varte, vet ingen, men skumringen hadde blitt til den dypeste natt da det var ferdig, og bare en hviskende vind kunne bære dets vitnesbyrd til gresset og bladene.

Enhver som vil utfordre min vilje

Nå som ingen fare truet, sovnet Frey endelig i løpet av få øyeblikk, og falt som en sten ned i drømmenes verden der både konge og trelle er lik. Uten å ha verken bandasjer eller salver, nappet prinsessen likegodt opp litt gress og tok til å vaske av litt av blodet med det. Om han skulle dø av infeksjoner ville han i det minste ta seg noenlunde bra ut. Hun sang for seg selv mens hun smilende betraktet den sovende.

Etter en stund med dette, kunne hun med ett føle et nærvær rundt seg i nattemørket. Tsjuder! Igjen! Hvite øyne og hvite, glisende tenner var alt som tegnet seg tydelig blant all krigsmalingen, og de var mange. Hun hamret de små nevene ned mot brystkassen til Frey.

«Våkne, du må våkne, vi er i fare!»

Men Frey hadde alt sovnet, og lå dødens stille, nesten som en stein.

Fortvilet strakte hun seg etter sverdet som lå livløst i skjeden. De yndige fingrene fomlet seg skjelvende rundt skjeflet, som jo var alt for tykt for den delikate hånden. Selv om hun brukte all sin styrke i ynkende desperasjon, greide hun ikke rykke det ut til seg.

Da hun vendte seg rundt i forferdelse og fikk se at de hadde trukket nærmere, presset desperasjonen seg fuktig ut øyekroken og nesen, og et skrik av sinne unnslopp henne i avmektig angst. Fingrene på den ene hånden boret seg inn i bakken, mens den andre var opptatt med å få ut sverdet.

«Fordømte halvmennesker! Ubeist der dere er! Pakk dere vekk! Vekk! Værsåsnill?»

Raseriutbruddet kom samtidig som hun kastet tuster av jord og gress mot dem, og den største traff en spesielt bredskuldret kriger over brystet for å prelle hamløst av og falle smuldrende til bakken.

Han leet seg ikke og gryntet spørrende tilbake til den livredde jenta som krøket seg sammen ved hans føtter.

«Hva er dette? Hundre av Varunas rustningkledde riddere var det vi ventet å finne, og alt vi har her er en jentunge. Selv om lynnet hennes er verre enn alt buldrende stormvær i manns minne, og selv om hun sikkert kunne gjøre livet til noen og enhver surere enn eddik, må det være mer enn som så som har skremt Snøfjærstammen slik. Hvor er høvdingen deres? Og hva var den mektige visjonen som viste seg på himmelen mens jorden bevet klagende under oss?»

Krigheren snudde seg halvveis rundt mot sine mange menn, en mektig kontingent som utgjorde storparten av bredskuldrenes farlige folkestamme. Skarpe kopperøkser og kurvede

sigder var deres våpen, mystiske symboler malt over svulmende muskler var deres merke, og villmarken deres domene der de kom med nattefallet etter en dags hastig løp, uten vått eller tørt av noe slag.

Avlet som de var i lavlandet, syntes dette landskapet dem svært nakent og ugjestmildt, og de skulte nå mistenksomt rundt seg etter tegn til kjortelklede Varuna-fanatikere, som når som helst kunne springe ut fra det usette med glassaktige øyne og hevede slagvåpen. Det var ikke uhørt at slike fundamentalister messet lovsanger til guddommen like til sitt dødsøyeblikk, og de knurret usikkert i påvente av slikt et saliggjørende selskap.

«Den lille furien er visstnok av høy byrd, underlig som det kan synes. Det var meningen at den jernklede skaren skulle ofre henne til guddommen for å få hans gunst. Ikke vet jeg hvordan noe så magert kan tilfredsstille en guddom. Vi slaktet dem ned for fote før de fikk gjennomført planen.» Snøfjærstammens høvdingen gjorde sitt nærvær kjent der han trådte ut fra skyggene, og han stod lent til øksa med størknet blod over hele ansiktet.

Brokete rester av hans følge stilte seg usikkert sammen med de lang mer tallrike Bredskuldrene, og utvekslet mistenksomme blikk og tilbakeholdne hilsener til disse fjerne slektningene, som når alt kom til alt likevel var deres brødre av blodet.

«Som dere kan se, har vi lidd store tap. Mang en hytte vil bli stående tom og kald i tiden framover. Mest av alt skyldes dette den demonen som ligger der nå. Aldri så jeg hans like føre våpen blant menn, og det er mer enn menneskelig blod som bobler i årene hans. Da den høystaktede Vijay ledet oss til seier mot den mektigste av sydlige åndemanere, var det han som drakk til seg mest blod, som en glupsk ulv fråtset han i vårt folks kjød. Nesten tre snes krigere lå igjen livløse for hans grusomme sverd.»

Et fortunlet gisp gikk igjennom Bredskuldrenes skarer da de fikk vite dette, og de så ned på den bevisstløse skikkelsen som Symona desperat forsøkte å skjerme i påvente av at han skulle reise seg i flammer lik den onde selv.

«Han ser dau som ei sild ut for meg, men jeg skal sørge for at han aldri får sjansen til å reise seg igjen,» snerret den mest korttenkte av Bredskuldrene mens han hevet sigden av kopper til hogg med den ene hånden, og grep om Freys hår med den andre. Selv i nattemørket brant det krumme våpenet med en varm glød i gjenskjæret av månens livløse lys.

I det øyeblikket hadde Symonas fingre endelig fått løsnet lærreimen som fengslet sverdet i sitt hvilested, og en stemme skar klar og bydende gjennom hodet hennes.

«Trekk meg!»

En frigid og død kulde kuttet seg vei gjennom luften i et glimt av hvit vrede, og delte det gyldne kopperet for å fortsette gjennom mannens hals i en bane av syngende sølv, som

ikke sluttet før Symona endte sirkelen ved å miste eggen av sverdet i bakken slik at det gravde seg langt nede i jorden.

Hun kunne bare høre lyden av et hode som falt til marken med en dump og våt lyd, ikke ulikt et overmodent eple som faller ned ved høsttider. Som en selje svaiende i vinden gjenvant hun balansen med sverdet klar til hugg, og stod der rank og rak i en stille utfordring til enhver som ville nærme seg.

Døden hadde sprunget til liv i hendene hennes i form av en ukuelig frostens flamme, som badet ansiktet hennes i et overnaturlig skjær og gav henne et hardt og nådeløst utseende, nesten som gudinnen Kilili når hun som en fallende stjerne kommer til jorden for å dømme de syndige.

Frykten var tøylet, og hennes røst pisket mot dem i ord som ikke var hennes egne.
«Enhver som vil utfordre min vilje må bøte med sitt liv. Gå hjem, og forlat oss for alltid.»

Sverdet vendte pekete nedover mot den veldige skaren som stod i en sjokkert halvsirkel rundt henne.

Vrilla var den første til å igjen ta til orde.

«Vi var i ferd med å drepe den fryktelige krigeren, men da reiste tempelguden seg og tok ham under sin beskyttelse. Vi kan prise oss lykkelige for at vi fortsatt er i live etter at han bestemte seg for atter å bli forent med stjernehimlen over oss. Hans øye blinker nå mot vi jordbundne, og å trosse hans vilje er døden. La møyen og krigeren i fred, for han er en bedre mann enn det jeg er. Nok menn har falt her idag, og jeg vil be om at stammekrigene får et opphør til mitt folk har gjenvunnet sin tallrikhet igjen.»

Han snudde seg mot de tre stammene som var forent, for nå hadde også Skarpkloene meldt sin ankomst, bærende sine våpen av bein, flint og kopper i klamme hender, avventende kamp og ustanselige hærrop.

Bredskuldrenes høvding gav ettertenksomt sitt nikk til dette, og hevet knyttetede never mot sine stolte menn.

«Brødre, vi reiser hjem!»

Bredskuldrenes krigere slo seg på brystet og ropte bekreftende, da de langsomt satte i bevegelse bort i fra åstedet.

I mellomtiden gikk praten løst med de to andre stammene, for det var sjelden de kunne utveksle nyheter med hverandre. Snart var det viden kjent hva som hadde funnet sted, om nå enkelte detaljer var blitt utelatt eller forvridd for å få tsjudene til å ta seg bedre ut. Den uheldige krigeren ble plukket opp og båret bort i to deler, selv om det var få som egentlig hadde likt ham. Skarpkloenes folk hadde nå langsomt fått med seg hva som hadde hendt, der

utallige stemmer kjatret med hverandre i diskusjon og krangel, og de lot nå våpnene peke hvilende mot marken da de skjønnte at det ikke ble noen kjemping denne natten.

Med tiden skulle ryktet om hva som hadde hendt her vokse seg til en fjern myte som ble hvisket stille blant deres rase i årenes løp, før det hele igjen var glemt i de skjøre menneskesinn.

En gammel kone, Snøfjærstammens mektigste Volve, grep nå hardt rundt Vrillas armer og lot neglene borre seg inn. Av erfaring visste han at når dette skjedde, så hadde hun et krav som hun ikke under noen omstendighet ville lempe på.

«Smålig var du alltid, guttevalp, men aldri så jeg slik fortærende grådighet. Du bringer skam på oss alle om du ikke skjenker disse to utstyr til å greie seg, for de er elsket av gudene. Har du tenkt å la oss falle i unåde til den veldige gygeren?»

To sorte øyne ble satt i ham fra det rynkede ansiktet, og de oppslukte enhver mulighet til protest med sin mørke glød. Gryntende rev han seg løs fra kjerringa, og ristet irritert på den nå oppskrapete armen mens han fant fram det hun krevde.

Det skal sies at Vrilla var yderst forsiktig da han nærmet seg Symona, han ville ikke ha noen gjentakelse av sverdbruken hennes rettet mot sitt eget vakre hode, for han syntes det tok seg best ut godt festet til skuldrene.

«Her, O' møy fra sør. Ta imot denne gaven fra mitt folk. Du skal vite at jeg sjelden har sett et mer fryktelig skue enn deg.»

Han svelget tungt da det gikk opp for ham at utsagnet kunne misforståes, og han la varsomt fra seg en bylt med dyreskinn, rasjoner og noen vannflasker ved prinsessens side, der hun stod som en voktende svane med utspillede vinger over Freys urørlige figur. Sverdet var fortsatt i hennes høyre hånd, holdt lang ut fra kroppen, og hun fulgte nøye med mannens minste bevegelse.

Da han hadde trukket seg unna, og hun skjønnte det ikke var fare på ferde, senket hun endelig sverdet og lot det tilbake i skjeden. Glansen av våpenets lys forsvant fra ansiktet hennes, og hun var ikke lenger en grusom gudinne, bare vakker, usikker og myk.

«T-takk, hedning. Jeg skal be for din sjel når jeg kommer hjem igjen,» sa hun forsiktig.

«Kast ikke bort bønner på noe så verdiløst. Be heller om et godt år. Vi kan alle trenge det. Jeg skal sørge for at du og din mektige eier får trygg passasje gjennom disse landene, ikke et hår skal krummes på deres hode så lenge mitt ord bærer noen tyngde blant de mange stammene. Men når dine brødre entrer villmarken med stål og fakkell i hånd, vil de alle møte

sin bane, i farer skjult bak hvert et tre, over hver et klippeframspring, og ventende selv blant sivene i tjernet. Det er mitt folks løfte.»

Han betraktet den uklare konturen av henne der ifra mørket, og forbannet skjebnen for at han aldri ville få se hennes fulle skjønnhet under dagens avslørende lys.

«Og når dine hungrende sønner kommer rekende til mitt rike for å voldta og plyndre mine undersåtter, disse simple bøndene jeg hersker over med Varunas nåde, lover jeg deg at de også skal møte sin død. Marsjerende menn med langspyd, rustningkledde riddere og mitt trofaste presteskap skal sørge for det,» lo hun tilbake.

«La det da bli lenge før det skjer. Selv tsjuder har sønner de verdsetter,» svarte mannen og trakk på skuldrene der han snudde seg for å la seg innhulle av nattemørket.

«Om du vil ha audiens hos meg i fremtiden, er det bare å gi seg til kjenne, ropte hun etter den svinnende skikkelsen. Så var det helt stille rundt henne, og hun hørte bare sine egne hamrende hjerteslag og de svake åndedragene til Frey som langsomt hevet og senket seg.

Hun skyndte seg å åpne den ene vannflasken, og fuktet leppene hans med litt vann og et eneste kyss. Så satt hun lenge urørlig over sin redningsmann og sang trøstende til ansiktet som av og til ble forvridt i smerte, der Frey fortsatt kjempet sine mange slag i søvnens rike. Det man gjør i livet fester seg til selve sjelen, og bare døden kan vaske av stanken av et levd menneskeliv.

En plutselig innskytelse gjorde at hun løsnet på beltet hans, for å legge sverdet noen armlengder unna dem. Fornøyd med dette, sovnet også hun under en svart himmel som tok til å rotere langsomt rundt og rundt som en rokk spinnende sine stjerneslør, tvinnende jordens skjebne i lyset av månens kalde gys. Rundt dem klaget vinden stille fra høyden, sukket til gresset og strøk gjennom bladene, før den svant videre innover i tomheten.

Overalt og ingen steder

Han kom til seg selv vadende i en grunn elv, hvor kaskader av iskaldt vann stakk nådeløst i et skjelvende legeme som frostnåler der det strømmet forbi i knehøyde. Uten å rasjonalisere eller tvile på om dette var virkelig, visste han at han måtte komme seg over på den andre siden av Hvergelmir, et navn like tilstedeværende som hans armodige og absurde eksistens. Han kjempet seg framover i den strie strømmen på følelseløse føtter.

Endelig kunne han vakle over på den stenete bredden, som lå innhyllet i tåke og skjulte hva som lå bortenfor. En ukontrollert hutring jog igjennom kroppen da han slo armene rundt seg, og først nå la han merke til at han var innhyllet i en gjennomsiktig, hvit svøpe, uten noe på føttene eller noe til å holde på varmen.

Fra det ukjente lokket en uhørt stemme og trakk ham til seg med løfter om at han var ventet. Lydig la han i vei gjennom den evigvarende disen. Skarpe steiner skar seg inn i de uskodde føttene der han vaklet bortover et monotont landskap, hvor det eneste som kunne øynes var døde, forvridde trær og fastfrossen grunn. En liten sti av blod fra de opprevne fotbladene farget den frigide marken rødt for hvert steg, men merkelig nok tok han seg ikke nær av det der han vagget som en blek skygge innover en trøstsløs verden, uten å ha noe begrep om tid eller hvorfor han var der.

En kraftig gjøing sendte fryktbølger skjærende like inn til margin, hele tiden mens lyden av lenker som ble forsøkt brutt nådde ørene, og de klirret uavlatelig på noen steinheller overalt og ingen steder. På et eller annet vis visste han at når disse lenkene bristet, ville verdenene settes i brann. Dog, stunden var langt fra kommet, for kraftige er fundamentene som de ni verdener er bygget på.

Ut fra denne døde verdenen, hvor solen var blitt slukket for årtusener siden, vokste så et langhus i grått og gammelt tømmer fram, og han kunne øyne lys fra de mange gluggene. Han skalv ukontrollert nå, kulden hadde festet seg til margin og hårene på huden stod opp som hvasse nåler der de nytteløst forsøkte å holde den forferdelige frosten fra et forpint indre.

Ja, det eneste det å bli herdet er godt for, er å motstå det som herder deg. Det er en grunn til at trærne i Sydens land er vakrere enn våre, for i det nordlige livløse helvetet er man selv nødt til å være hard og kald som en stein for å overleve ensomhetens vemod der på vide vidder, pint og plaget under gjennom boringen av vindens grusomme gufs. Alene, alltid så alene, det finnes ingen verre gift enn ensomhet, en koldbrann for selve sjelen.

Han stavret seg fram til en eldgammel eikedør på bygget, og banket sammenkrøket med sine siste krefter på den. Bak den kunne han føle varmen fra gruen han lengtet etter med hele sin forfrosne sjel, og høre sang som ble sunget i lystig lag og krus som klinket sammen til skål.

En klirring for slåen, og døren knirket opp. Sangen stoppet, og kjente og kjære ansikter vendte seg smilende mot ham fra de mange langbordene, bugnende som de var med god mat og god drikke. En bølge av varme skylte over den hutrende kroppen, og foran ham var en kvinne, den vakreste han noensinne kunne huske å ha sett.

Og hun fløt mot ham i det tårer presset seg fram i øynene hans. Ansiktet var blusset og tent i rosenrødt som morgengry, framtoningen ung og fager, og håret hang pent og løst ned skuldrene. Hun omfavnet ham så, og støt av lykke og lettelse gikk gjennom han om hverandre da han skjønnte at han var velkommen.

Hennes ravnsvarte hår var mørke stier i et stjerneløst kosmos, som føyet seg etter hans lekende fingre like lett som en skygge føyer seg etter solens hete vind, og hun smilte varmere enn denne solen der hun bøyde seg fram for å kysse ham.

Da leppene deres møttes, ble alt forvridt og uklart et øyeblikk der verden svømte framover i seig tåke, og han lukket øynene.

Idet han igjen så, befant han seg i den knugende omfavnelsen til ei krokrygget, avskyelig gammel kjerring. Knokkelfingre knuste ham mot henne, leppene var sorte og blå der hun kysset ham, og huden hang i laser, død og kald som alderdommen og råtnende snø. Bak øynehulingene presset buktende mark seg fram.

Han forsøkte å kjempe seg fri med alle sine krefter, og det voksende skriket ble kvalt mot hennes lepper som løste seg opp mot hans.

Bak dem kunne han se melankolske, triste skikkelser med dødninghoder sitte bak tomme bord i et mørkt, livløst hus, og bare stille sukk kunne høres fra dem. Det var ingen som pustet. Det var ingen som kunne. Ilden i gruen var slukket, og ved den var en gammel hund med tre bein som gnagde på et forlengst avgnagd kjøttstykke.

Den heslige stanken fra munnen til dødsgudinnen Hel slo inn over ham da, og han klorete seg fri og løp livløs og naken ut i kulden igjen, mens en latter ondere og hardere enn tiden selv fulgte ham.

Han løp, løp over det livløse landskapet, og all huden på beina var flerret av slik at han gikk på beinstumpene. Og ustanselig hørte han en hund gjø og ule, overalt og ingen steder, som ham selv. *Du kommer tilbake*, hørte han stemmen hennes si.

De lever der inne

Frey gispet inn luft som om han drakk av kaldt kildevann, som om det var det første gang i sitt liv han pustet utenfor sin mors skjød. Han lå lenket til bakken og alt han kunne se var en tom, svart himmel over seg. Tyngdekraften opphørte, slik at nattehimmelen ble den dypeste avgrunn som truet med å oppsluke ham i sitt stjerneløse svelg. Han skrek ut og tok seg for ansiktet for det uendelige fallet som måtte komme.

En vag banking holdt ham tilbake og ankret ham nede til jorden. Et hjerte banket varmt og brusende mot nakken hans, og han ble var to melkehvite, vevre armer tvinnert rundt halsen. En etter en ble stjernene tent på hvelvingen over, som lysende lanterner av håp og fagre løfter.

Han kom med et langt og lettet sukk, for han forstod at det var ikke i Hels boliger han hadde vært, men i et drømmenes rike hvor hans dypeste frykter holdt til.

Etterhvert ble han var to svært behagelige, duvende bryster som presset mot bakhodet der de rytmisk hevet og senket seg i takt med hans egne åndedrag, og en varmende skinnfell lå tung og betryggende over ham. Han måtte kjempe for å huske hva som hadde skjedd og hvor han var.

«Jasså du, så du har endelig bestemt deg for å våkne?» Grepet rundt halsen ble sterkere, som for å forhindre at han reiste seg opp uten at hun ville det.

«Ved Kililis skjønnhet! Hvor er jeg? Hva har skjedd?» Han prøvde fortumlet å reise seg opp, og ganske riktig, de to armene trakk ham bestemt ned igjen, etterfulgt av en doven murring han kjente igjen så altfor godt.

«Kilili? Glem det løsaaktige ludderet. Du er hos meg nå, og jeg heter Symona. Fra nå av er det kun meg du tjener,» lo hun som tindrende triangler mot øret hans.

Til tross for denne søtteste av lyder, ble han var en ganske så ubehagelig pipelyd fra egne lunger, og hele kroppen verket i en dunkende smerte. Da han forsøkte å vri seg rundt for å begrave ansiktet i hennes velduftende, betryggende barm, knaket det stygt i skulderen, og han hveste bistert mellom tennene før han fant ut at det var best å snu seg andre veien.

Endelig var han plassert mellom de to modne fruktene, og han lukket øynene da en fredsommelig søvn igjen lokket ham.

«Hmph! Du tar deg friheter allerede skjønner jeg. Så skuffende og ubehøvlet av deg.» Nådeløst kjempet hun seg opp på beina, og etterlot ham under skinnfellen alene.

«Du har allerede sovet en natt og en dag. Det er ting som må gjøres før vi endelig kan gjøre vendereis.»

En merkelig ny glød var over henne, og hun pekte mot det tåkehavet som ble brutt mot Brünneheims høyreiste tinder i stumme, saktmodige bølgeslag. Neven hennes var knyttet og øynene flammet opp som slanger av grønt hat.

«Dit skal vi. Få i deg noe mat, du ser ut til å trenge det. Så er det av gårde med oss, umiddelbart.»

Fortsatt lød stemmen hennes som triangler, men nå var de laget av is.

«Der oppe? Bare øde vidder og kneisende fjell finnes i den retningen. Det er galskap,» utbrøt Frey mens han stavret seg på beina og kjente svimmelheten komme på et øyeblikk.

«Du gjør som jeg sier!» ropte hun med hendene godt plantet på den avrundede hoften, og stampet bestemt med foten i bakken.

Gnister skjøt gjennom hodet hans til lyden av den skarpe stemmen.

«Javel, javel,» mumlet Frey tilbake, uten å egentlig vite hva han sa seg enig i. Alt han ville ha var litt stillhet så han kunne få rede på hvor han var og hva han burde gjøre.

Symona mildnet litt da han hadde kapitulert, og hendene forlot hoftene for å finne fram maten hun hadde snakket om. Litt etterpå slengte hun en bylt med innpakkede kjøttstykker, litt brød og en vannflaske til beskytteren, som dårlig likte å bli behandlet som en annen hund.

«Spis.»

Kun da Frey satte tennene i det salte kjøttet gikk det opp for ham hvor sulten han egentlig var. Med svære jafs la han i seg som en hungrende ulv ved vinterstid, og for hver bit som havnet i magen ble litt vitalitet og tankekraft gjenvunnet.

Et stykke bortenfor satte Symona seg på huk for å betrakte fråtsingen, og han var smertelig klar over det grønne lyset som sveipet over ham og hans minste bevegelse. Frey følte at han måtte si noe.

«Hvor fant du egentlig all maten?» spurte han ettertenksomt før han tømte halve vannflasken i et eneste slurk. Varmen fra magen bredte seg utover i kroppen, og blodet begynte å banke mot tinningen slik det alltid hadde gjort før.

Guder, hvor godt føles det ikke å være i live, tross alt.

«Åh, det. Jeg tryllet det fram, såklart. Jeg fortalte vel at jeg er heks i tillegg til prinsesse.»

«Hv-hva?»

Forvirringen han følte ble raskt løst opp i lyden av liflig latter, og han gryntet irritert.

«Det var som Hiomedes sa. Dere nordboere er for godtroende, naive nok til å tro på hva som helst. Heldigvis har du meg til å utdanne deg nå. Jeg skal lære deg alt om verden, men først er det noe vi må gjøre.»

Symona surret sammen resten av maten og vannflaskene i en bylt som hun rakte til Frey, som han kunne bære fra en enkel lærreim.

Han åpnet munnen for å protestere.

«Det kommer ikke på tale! Jeg er alt for forfinet og delikat til å belemres med slike viderverdigheter. Du er mann, det er din plikt å bære alt det vi måtte trenge.»

Hun lente seg bakover og la armene i kors, og leppene dirret som om hun skulle ha blitt fornærmet på det groveste.

Mot noe slikt hadde ikke Frey noe han skulle ha sagt.

«Behandlet som et pakkdyr! Eller verre, som en lavbyrdet bondetøs! Hmmp!» Hun fnøs irritert ut av nesen.

Frey måtte smile, for plutselig var det litt mer forståelig hvorfor hun ennå ikke var gift. Han var likevel klok nok til å ikke dele nettopp denne kunnskapen.

En stund senere befant de seg på marsj over de øde viddene i noe som tilnærmet måtte være mot nord, siden de gikk imot silhuetten av Brünneims spisse tinder, der de fortonte seg som hoggtenner satt til å flerre nattehimmelens myke fløyel i et eneste glefs nedenfra.

Forrest danset Symona med fjærlette trinn, nesten som en nattsvermer i hvit gevant, og Frey måtte anstrenge seg for å holde følge. Der hun knapt rørte bakken med føttene, var hvert steg en anstrengelse, og svimmelheten hadde meldt sin gjenkomst.

Frey hadde akkurat mistet henne helt ut av syne og skulle til å rope etter henne da han så at hun stod urørlig ved en stor stein. Det var åpenbart at hun hadde løpt, for magen beveget seg hurtig opp og ned.

«Her, dette stedet er perfekt.»

Gløden i øynene hennes var ikke annet enn fanatisk nå, og hun løftet en blå safir fra klærne opp i været med begge hender. Han gikk nærmere og så at hun skalv som en hestehov i vinden.

«Se, se! De lever der inne ennå, de djevlene. Se!»

Hun løftet safiren mot Frey, og i det sparsommelige lyset fra den bleke lampen på himmelen ble de blå fasettene illuminert i blinkende glans, og avslørte to utydelige refleksjoner skjult der inne. Haphura og Armand var det, som kretset uavlatelig om hverandre i en evigvarende åndelig kamp, der deres kvintessentiske legemer var fanget sammen i en altfor liten beholder.

De ulykkelige sjelene rev og slet i hverandre i egenskap av alt det urokkelige hat og skadefro de hadde levd etter i levende live, og snart hadde den ene overtaket, snart den andre. Men slik som en juvel er uforgjengelig for tidens frammøte, var også dette spirituelle slaget uforanderlig og låst fast i safirens rigide struktur, uten at noen av dem kunne få noen endelig seier.

Armand strakte armene i kvelertak mot den som hadde sperret ham inne, og Haphura klorte og slo tilbake, og slik var de dømt til å tilbringe uhørte tidsspenn i en uopphørlig smertens omfavnelse. Av og til skiftet kampen slik at bare et ansikt viste seg i juvelen, enten det nå var Armands eller Haphuras, forvridd i smerte og angst, og det var nesten som man kunne høre ropet om hjelp som ble kvalt i krystall der inne.

Men stum er smerte og stum er sorg, annet enn for den som kjenner den.

«Hele verden var det de ville ha, og seg selv var det de fikk. Det ser ikke ut til at de frydes med det, sa Frey ettertenksomt. «La oss knuse denne beholderen slik at de kan få fred.»

«Aldri! Etter hva de har gjort skal de betale inn i evigheten. Alt tok de fra meg. Min far, min kjære Hiomedes, og min barndom forsvant i deres avskyelige fotefar. De skal betale for det, det sverger jeg.»

Ansiktet hennes var stein, der to linjer av forakt ble til der nesen rynket seg. Leppene var røde stier av iskaldt blod, og øynene ulmet i grønne flammer som av og til slo ut og pisket mot juvelen hun stirret inn i.

For Frey var det fryktelig å se slikt hat leve i en så yndig skapning, det var første gang han bevitnet kvinnelig vrede, og det gav ham større ubehag enn enhver frådende motstander på slagmarken som gurglet fram sine forbannelser og hyttet med sine våpen.

«Løft opp denne hellesteinen for meg, så de for alltid kan fanges under jorden.»

Nå holdt hun juvelen opp i en hånd, mens øynene var rettet på vidt gap opp mot Frey, som for å vise at enhver forsinkelse var utilgivelig.

Frey bøyde seg ned og lot fingrene gli oppunder kanten på den flate steinen, men til tross for at han brukte det han hadde av krefter, ville den knapt rikke på seg. Han kunne formelig kjenne iskniver stikke ham i ryggen fra Symona, og han bega seg istedet til så skubbe på steinen med all sin kroppsvekt. Gradvis gav steinen etter, og flyttet seg noen tommer for å avsløre den revnen som lå under.

I mørket kunne han ikke se noen bunn, og hullet kunne fortsette til jordens hjerte for det han visste. Frey kjente et kaldt gufs av overtro krype over ryggmargen, for han var sikker på at dette måtte være inngangen til en eller annen dvergebolig.

Heldigvis var det ingen kraftige armer som umiddelbart dro ham ned til evig fangenskap under jorden, lenket til dens mage mens lyden av en blåsebelg og klinkende hammere var ens ledsager i ensomhet.

Frey pustet lettet ut, dvergene sov sikkert, og han kunne kanskje slippe med en mindre forbannelse om dette ble fort unnagjort.

Symona tullet safiren inn i et lommetørkle, som var uanstendig rent og pent etter alle prøvelsene de hadde gått igjennom. Så stakk hun den slanke armen så langt inn under hellesteinen som hun greide, og lot bylten ligge et sted langt der nede.

Hun lot det ikke bli med det, for hun skyndte seg straks med å skaffe til veie noen mindre steiner som hun skjøv ned i hullet, helt til det var fullstendig fylt opp.

«Aldri mer skal de se solen og dens livgivende lys, måtte mørket og tiden selv være dem en evig forbannelse.»

Symona lo en ondsinnet og grusom latter, som isvann klunkende over livløs stein, og Frey var sikker på at dvergene nå var skremt bort.

Sammen skubbet de hellesteinen på plass igjen, slik at den stod som den alltid hadde stått og skulle stå i årtusener ennå. Symonas hevn var fullbyrdet, og raseriet over henne letnet akkurat som mørket nå ble fordrevet av en gryende grålysning, hvis svake lys avslørte flere detaljer fra den vakre skikkelsen, som igjen var usikker og føyelig.

«Ikke se på meg slik, det er høyst ubehagelig,» stotret hun fram og vendte ansiktet bort.

«Jeg skal ikke undervurdere kvinner og deres hevntørst igjen, det er sikkert,» sa Frey til slutt. «Siden jeg er for dum til å tenke selv, får vel du avgjøre hvor veien skal gå.»

«Jeg vil hjem, jeg har fått nok av villmarken. Tsjuder og villmenn! Fysj.»

Da de satte i bevegelse mot sør, tok hun hånden hans.

«Det var ikke deg jeg mente,» forsikret hun med sin mest fortrolige og trøstende stemme.

Frey kunne ikke annet enn å himle med øynene.

Mot øst ble en voksende gnist fra bakenfor horisontens velde til en nyfødt sol som sprang opp i lysende lue, ivrig etter å herske over verden. Foran seg bar den et gyldent skjold av skimrende lys og varme vinder, og bak den kom en langstrakt lyskappe vevd i det mest strålende stoff som blafret på dens ferd over den buede hvelvingen.

«Åhh, det er Varuna himmelguden som viser seg for oss. Og jeg som har glemt å be! Skynd deg, kast deg på kne og underkast deg hans uendelige nåde.»

Symona løftet på skjørtet slik at hun kunne knele uhindret, og holdt hendene sammen der tårer rant nedover kinnene, og hun ba innstendig. «Takk, O' himmelgud, takk, takk.»

Hun smilte nå, sterkt troende som hun var.

«Hvis hans nåde er uendelig, trenger jeg vel knapt knele for å få den.» Frey sukket tungt. «Dessuten er Donar en sjalu gud. Hvis jeg flyr rundt etter andre guder og deres gaver, slo han nok meg straks ned med hammeren sin neste gang det er tordenvær.»

«Det er i orden. Det er jo ikke din skyld at du er en uvitende hedning, oppdratt som et dyr i synd og uvitenhet. Jeg skal be ekstra hardt for at du skal bli opplyst,» hvisket hun, men Frey syntes at blikket hun sendte ham var i hardeste laget.

«Så bra,» prøvde han entusiastisk, men det klang bare hult.

Det var nok derfor Symona brukte ekstra lang tid i bønnene sine, der de dirrende leppene hvisket innstendig om ting som ville vært ekstremt pinlig om de ble hørt.

Frey pustet lettet ut da hun hadde gjort seg ferdig.

Krenket verdighet

De passerte åstedet for Ziusudras endelige himmelferd, hvor dagslyset nå avslørte et eneste stort krater fortsatt rykende i damp, som blandet seg med alvers dansende dis der de ufortrødent lekte over dette minnesmerket over en tid som var til ende. Sollyset gjorde at skoddens gjennomsiktige gevant skimret gyldent og blankt før varmen brant og fordrev den vekk, der alvene ble bannlyst inntil nattefallet atter kunne komme.

Som seg hør og bør for de høyere stender, holdt Symona seg alltid minst en armlengde unna Frey, mens hun uavlatelig snakket om store og små ting som opptok henne.

«Og så sa hun at den fargen aldeles ikke passet til det sjalet under noen omstendigheter. Ja, noe så frimodig av henne.»

Frey konsentrerte seg intenst for å følge med de små resonnementene mens elver av gull fra oven badet prinsessen i en aura av skjønnhet som dessverre fordrev enhver evne til å følge med i den ordstrømmen som nå ble kastet mot ham. Om det i hele tatt var noe logisk poeng i det hele, gikk det ham nok hus forbi der han strevde med å feste blikket på den røde munnen og ikke på brystene.

«I tillegg så eide hun ikke manerer i det hele tatt. Hun slurpet da hun ble bespist av greven, og glemte til og med å si unnskyld da en tjener mistet en skje på golvet. Dessuten lurte jeg henne, for jeg tok med meg et helt annet sjal den kvelden til ballet, og da ble hun så forfjamsset at hun glemte flere trinn i valsen. Ja, de snakker ennå om den klossete baronessen av Waldenburg ved hoffet, ja, alle var enige i at hun gjorde en ynkelig forestilling den aftenen. Jeg tenker nok det viste henne!»

Symona fniste av et eller annet uforståelig poeng.

«Øhh, joda, det gjorde nok det,» forsøkte Frey seg mens han lot som om han fattet hva hun egentlig snakket om.

Effekten var så som så, for prinsessen stanset opp mens hun andpustent hev etter pusten som hun hadde glemt å trekke på en stund. Alt i alt hjalp det Frey lite, siden det fikk konturene av den bugnende barmen til å duve seg ekstra behagelig for hvert åndedrag. Tydeligvis var hun ikke vant til å gå og snakke samtidig.

«Du er så stille. Hvorfor forteller du ikke mer om deg selv? Du har sikkert noen morsomme historier på lager.»

Det var mer et krav enn et subtilt hint hun kom med.

«Det finnes ikke noe morsomt med livet mitt, og uansett vil du ikke høre det. Dessuten har jeg vondt i skallen, jeg gidder ikke mer småsnakk,» svarte Frey og knurret illevarslende. Vanligvis ville det være nok til å få noen og enhver til å tie stille.

«Din ... din ... jeg vil ha meg frabedt den tonen i mitt nærvær!»

Som vanlig kom den flate hånden hennes flygende, men denne gangen var Frey forberedt og fanget den i luften før den kunne treffe ham over kinnet med et smell.

«Forsiktig, kvinnfolk. Tålmodigheten min er mer tynnlitt enn før. Du burde unne meg litt stillhet, om ikke annet.»

Han smilte blekt tilbake til det rasende ansiktet, mens han holdt håndleddet hennes fast i en skrustikke hun ikke kunne komme fra.

Symona hadde likevel flere ressurser å ta av enn som så og sendte iveg et lavtgående spark som traff ham over skinnleggen så det sang.

«I kraft av min potens som adelskvinne er det jeg som styrer med forvaltningen her. Du skal fortelle meg alt om deg selv, bare såvidt du vet det!»

Den vanlige arrogansen og overlegenheten hennes hadde tatt seg opp igjen nå da ingen fare lenger truet, og han kunne ikke si annet enn at han likte det på et vis, der han gryntet ettertenksomt til dette nye kravet som ble kastet ut fra løse luften.

«Siden du insisterer.»

En visjon om å legge henne over kneet for et øyeblikk igjennom hodet hans, men han slo det fort fra seg. Hun ville nok aldri tilgi noe slikt, og kjeftingen ville aldri noen ende ta.

«Ja det gjør jeg faktisk!» smalt det fra henne, før hun mildnet igjen.

«Stakkar, det er jo ikke egentlig din feil. Det er jo klart du ikke er vant til å føre så mange samtaler, annet enn med de bandittene du reiste med. Nå derimot, kan du jo snakke med meg.»

Det var åpenbart at hun anså nettopp dette til å være en av tilværelsens høyeste goder.

Frey la ut i det vide og brede om det første han husket, den harde oppveksten og den viltre ungdomstiden. Dette ble selvsagt fulgt opp av naive og inngående spørsmål fra prinsessen, som jo stod fjernere fra en bondes liv enn sommerfuglen står for vinteren. De hadde nå nådd grensen til den veldige urskogen, som stod der som en ugjennomtrengelig jotunmur og lokket med bugnende greiner som danset lett i sommerbrisen.

«Sov dere med husdyrene? Nei, så ekkelt. Hvorfor det?» Symona rynket nesene.

«For å holde varmen, hvorfor ellers?» Frey vendte blikket opp for å granske skoglandet for mulige farer.

«Åhh. Jeg trodde det var for noe annet.»

«Som hva da?»

«Vel, Hiomedes sa en gang at dere parrer dere som dyr, og da tenkte jeg at ... at ...»

Fantasien hennes var det iallfall ingenting i veien med, selv om hun hadde de merkeligste ideer.

«Jeg håper uansett du ikke har tenkt å behandle meg som en ku, hverken på den ene eller andre måten,» fortsatte hun formanende.

«Vi får se.»

Uttrykket hennes forandret seg til engstelse, mens rødmen steg opp i ansiktet der hun igjen ble andpusten. Uheldigvis var Frey for sløv til å legge merke til dette, såret og ufokusert som han var.

Istedet speidet han ettertenksomt inn i den grønne løvportalen som nå ønsket dem velkommen, mens lyder av kjente og ukjente skapninger ble fanget opp av ørene, og lukter av friskt løv ble trukket ned i lungene slik som andre verdsetter røkelse. Han slapp langsomt ut pusten og rettet hodet oppover, mens urskogens veldige oldtidskraft knitret og boblet gjennom blodets brennende elver slik at nevene knyttet seg.

Liv og død var ugjendrivelig knyttet sammen i denne skapelsens vugge, for enhver plante snodde seg til liv gjennom den mulden som utgjorde restene av dets døde søsken, og ernærte seg av de falnes undergang der de strakte seg mot den smilende solen, kilden til alt liv under sitt velde.

Disse prinsippene stod nå klart for Frey, og han kjente selvet løse seg opp i alt dette yrende livet og bli et med helheten han var sprunget ut fra, der hvor alle sår og minner leges.

Kun da Symona irritert nappet ham i tunikaen og trakk ham i hånden, ble transen brutt slik at han ble klar over seg selv igjen. Hun hadde selvsagt et meget moderlig og bekymret mine.

«Er du sikker på at alt er i orden med deg? Du fikk vel ikke noen slag i hodet under all den slåssingen for å redde min kongelige ære?»

Frey skulle til å påpeke at han hadde kjempet for å berge sitt eget skinn, før han fant ut at det var best å la det være. Om hun ville gi ham heltestatus, var det da ikke noe i veien for det. Istedet ledet han henne videre mot tryggheten bare hennes kongedømme kunne gi henne, og som hun allerede alt for lenge hadde vært revet bort ifra.

Alt i alt gikk vandringen sakte, meget sakte. Selv nå kunne Frey opprettholde marsjfarten til en vanlig mann, men prinsessen var det verre med.

For det første var de lange og vide gevantene altfor klossete til å vandre i noen skog med, der silkeslørene heftet seg opp i greiner og kratt.

For det andre måtte hun hele tiden sørge for å løfte det lange skjørtet opp til knærne slik at det ikke skulle være i veien for alle røttene som vått og mørkent løp over skogbunnen.

Det var tydelig at dette var helt uvant for henne, og etter at hun hadde falt ved to anledninger, den ene fremover på hendene, og den andre deisende bakover på bakenden med usedvanlig liten eleganse, fikk Frey høre noen interessante gloser han ikke ante at hun kunne. Hun børstet løv og barnål vekk fra klærne mens hun furtet fornærmet. Om hun bare hadde nok arbeidskraft tilgjengelig, skulle denne ubeleilige skogen snart vært ryddet forlengst.

«Ehh, beskytter. Jeg har visst vrikket ankelen,» sa hun og så innstendig på ham.

«Hmm?»

Det så ikke slik ut for Frey, der hun stod rett opp og ned uten noe mine til ubehag.

«Jeg har vrikket ankelen, så du må nok bære meg et stykke,» kom det som noe av det mest dagligdagse i verden.

«Snu deg rundt,» beordret hun, noe Frey motvillig gjorde. Hun kløv over ham på bassarygg, og lot de melkehvite armene slutte seg rundt ham.

Tynget av sine mange sår, et langsverd, oppakningen med mat og en noe fyldig og velutviklet ungjente, satte Frey i marsj innover. En vanlig mann ville forlengst ha tydd til protester, men Frey var altfor lojal og selvoppofrende til å klage før han var døden nær av utmattelse. Slik oppofrelse lønte seg, og hun lente seg forover mot øret hans.

«Du er så dyktig. I kveld er det tid for den belønningen vi har blitt enige om.»

Så lot hun kinnet legge seg mot nakken hans, mens hun sukket tungt og sovnet på få øyeblikk. Slik det var, slapp hun å se det ville uttrykket og det brede smilet til Frey, der han nå fordoblet sine anstrengelser.

Det var kanskje til det beste for begge, siden hun neppe hadde tort å være i nærheten av ham om hun hadde sett det.

Den lyse morgenen var forlengst blitt til ettermiddag da hun våknet av at hun ikke lenger ble vugget betryggende fram og tilbake, og hun ble senket på bena like etterpå. Hun kjente seg litt stiv, så hun gjespet og gned seg litt i øynene der hun strakte seg dovent. Først da fant hun det for godt å se seg rundt for å betrakte omgivelsene.

De befant seg på en liten knoll som hevet seg en anelse opp fra marken og gav litt utsikt i alle de fire himmelretningene, samtidig som dagslyset uforhindret fikk skinne ned til dem. Symona myste ettertenksomt noen øyeblikk, for hun skjønnte ikke hvordan det var mulig å navigere gjennom slikt et villnis.

«Jeg er sulten. Lag mat, kjerring.»

Det høviske utsagnet kom fra Frey da han satte seg rett ned for å hvile ved et tre, og Symona fnyste fornærmet gjennom nesen da hun åpnet skinnfellen med forsyninger.

Den runde lærflasken, som minst rommet en manns behov for drikke på en dag i langt sydligere strøk, var alt halvtom, der hun bekymret ristet den så det klunket mot øret. Og av mat var det bare en brødleiv og tre bladinnpakkede kjøttstykker igjen. Hun delte brødet i to deler og la litt kjøtt over det. Så marsjerte hun bort til Frey og klasket det i hånden hans, før hun satte seg ved siden av og tok til å spise av brødet som en spurv grådig napper til seg kornaks fra vanlige menneskers slit.

«Det er lite mat og lite drikke. Jeg burde bli her mens du jakter for oss. Og du hadde ikke vanskelig for å finne vann sist gang heller.»

Hun syntes han så ekstra tåpelig ut der han snudde seg mot henne med maten halvveis i munnen.

«Vann går sikkert greit å finne, men jeg kan ikke jakte med bare hendene. Dessuten vil jeg nødig etterlate deg alene, selv om vi er trygg for tsjuder, kunne det komme noen skogstroll og kidnappe deg. De elsker å koke suppe på små pikebarn.»

Frey rev vannflasken fra henne og la hodet bakover mens han lot innholdet leske strupen.

«Har du hørt slikt tull! Bare småunger tror på troll og vetter. Hva blir det neste, at treåndene blir sinte bare vi trækker på dem? Hah!»

Symona gjorde stemmen sin unaturlig høy for å vise at hun ikke var redd. Likevel var hun allerede litt mer betenkt over å bli etterlatt alene. Hun hadde sett nok den siste uken til å vite at alt ikke var som hun hadde lært der hjemme.

«Hysj, snakk ikke slik, ellers kan de bli sinte.»

Frey, som sjelden eller aldri viste tegn til frykt og underdanighet overfor andre menn, ble med ett ganske så rystet. Først da gikk det opp for henne at han mente alvor.

«La oss nå ikke bekymre oss over problemer vi ikke har ennå. Det er da triveligere ting vi kan finne på.» Utsagnet kom da han plutselig lente seg over henne og begravde ansiktet i den melkehvite halsgropen.

Hun sukket oppgitt til dette, men favnet likevel hodet hans med begge hender og lot fingrene gli gjennom de lange lokkene. Kyssene kom stadig lengre nedover, inntil brosjene med Varunas strenge åsyn på var løsnet slik at han fikk fritt spillerom over de to brystene som hurtig beveget seg opp og ned. Selv da han trakk opp skjørtet og plasserte hånden mellom bena hennes kom det ikke noen protester, og hun hjalp snarere til da hun spredte lårene en tanke mer.

«Si meg, hvor mange kvinner har det vært i ditt liv, om du ser bort ifra de kyrne du sov med?» Selv mens han grov henne i skrevet, hadde Symona tid til sjalusi. Da han bare gryntet til svar, så hun opp fra hånden som hadde fritt spillerom der nede og stirret på ham med det sorteste blikk tenkelig fra så klare øyne.

«Hvor mange, sa jeg!»

«Det har vært to stykker,» svarte Frey, helt åndsfraværende, selvsagt.

«Jasså nå du. Og hva hendte med dem, siden du ikke er med dem nå?»

«Den første giftet seg med en annen.»

«For et løsaktig ludder hun må ha vært. Hva gjorde du med henne før hun giftet seg, da?»

«Jeg fikk ta på henne noen ganger, bare.»

«Åhh. A-akkurat som du gjør med meg nå?»

«Ja, akkurat slik,» sa Frey og utforsket henne videre.

«Og den andre?»

«Hhh?»

«Hvem var hun andre hora?»

«Hun ble bortført for noen år tilbake. Slavehandlere.» Han fjernet oppmerksomheten fra brystene og forsøkte å kysse henne på munnen, som var strengt lukket igjen.

«Og ville du heller hatt henne, enn meg? Ville du heller ha reddet henne?»

I dette øyeblikket lot Frey en finger gli inn, noe som ble skjebnesvangert, siden han var altfor opptatt med dette til at han kunne følge med på «dialogen» som foregikk mellom dem.

«Det var det jeg visste. Du elsker meg ikke!» Hun rev seg løs fra hånden som befølte henne, og kom seg på bena.

«Men kjæreste, jeg ...»

«Hulk! Hulk! Du vil heller ha henne enn meg.» Hun gjemte ansiktet i hendene og gråt så tårene trillet som dråper av duggvått sølv til marken.

«Symona, dette er ...» begynte Frey og reiste seg opp.

«Du vil bare utnytte meg som en utenlandsk gatehore, før du forsvinner. Hun fra hjemlandet ditt er nok mye bedre enn meg. Ditt ubeist! Banditt! Pøbel!» Hun snudde seg bort med armene rundt seg selv og vugget sakte frem og tilbake mens det rant fra øyne og ansikt.

«Det du sier er bare tull. Jeg har aldri sett en så staselig kvinne som deg.» Frey gikk bort til henne og omfavnet den skjelvende skikkelsen.

«E-er det sant?»

«Jeg lyver aldri, husker du vel.»

«S-så jeg er mye vakrere enn henne?»

«Javisst.»

«Og jeg er mye mer interessant, snillere og mer velutdannet enn henne?»

«Selvsagt, kjære,» proklamerte han, mens han grundet litt over dette med snillhet i sitt stille sinn.

«Og du vil heller være med meg, for bestandig?»

«Ja.»

Hun hadde sluttet å hulke ukontrollert nå, og klemte seg det hun greide inntil ham. Frey trakk henne ned og lot henne ligge slik en god stund mens han gjorde sitt beste for å trøste henne der hun lå bom stille. Frey merket at klærne hans ble våte der ansiktet hennes var, og visste så altfor godt at dette ikke var tiden til å presse igjennom viljen sin. Han pustet lettet ut. Flere slike utbrudd og han ville få nervesammenbrudd selv.

Solen hadde vandret lange strekninger på hvelvingen da Symona igjen begynte å røre på seg i armene hans, og merkelig nok var hun i godt humør igjen, noe et stort og vått kyss på munnen bekreftet.

«La oss fortsette et stykke. J-jeg tror ankelen min har blitt mye bedre nå,» sa hun og bøyde seg prøvende ned mens hun undersøkte den.

Frey forsøkte å se alvorstynget og bekymret ut til dette.

I et plutselig innfall av praktisk sans, fant Symona ut at det gikk an å trekke skjørtet opp til knærne ved å løsne på fløyelsbeltet som holdt det på plass. Selv om jo all oppdragelse tilsa at en slik bekleddning var yderst usømmelig, så hadde hun alt gjort seg skyldig i verre ting. For øyeblikket fikk hun finne seg i det, selv om hun formelig kunne føle blikket til Frey sveipe over henne da mer naken hud ble eksponert.

Resten av dagen ble brukt til å traske av gårde, og selv om det gikk tregt, begynte Symona å bli vant til å ferdes i skog og mark, og hun hadde bare falt en gang i løpet av minst to timer. Frey benyttet selvsagt denne muligheten til å hjelpe henne opp igjen med et velment dask bak som hun tok imot smilende. Hun utnyttet tiden til å få ham til å fortelle mer om seg selv.

«Det at din mor er en gudinne er nok bare overtroisk tull, slikt som mye annet du går og innbiller deg. Jeg innrømmer at du er et spesielt velformet eksemplar av den nordlige mennesketypen, ellers hadde jeg jo ikke likt deg, men en gudinne? Nei, den må du lengre ut på landet med. Og enda lengre enn dette er det jo umulig å komme.»

Frey likte latteren hennes så godt at han ikke orket å si henne imot, der den lød som sølvtriangler og myriader av sikader i sang. Han håpet at han ville finne viljestyrke nok til å sette henne på plass i framtiden, men akkurat det var det dårlige utsikter til nå.

Solen sendte glitrende stråler ned til den fuktige skogbunnen, som stod der som dampende søyler av gull som av og til kjærtegnet dem med varmt lys der de passerte. Over løp tretaket på kryss og tvers i greiner som strakte seg mot hverandre og fanget dem i et nett av lange skygger som trakk dem etter solvognen som drønnet usett mot vest et sted der oppe. Dagen var langt på hell da de ankom en idyllisk lysning kranset av voktende trær, og garnet solen hadde fanget dem i for å trekke dem mot sin skjebne, ble løsnet der den foldet seg sammen som en kveldsrose og sank bakenfor en fjern horisont med varme vinder i sitt følge.

Frey satte seg ned på en mørken stubbe for å nyte dette synet, slik som han alltid hadde verdsatt det før på sin ensomme livsferd. Nå ble likevel fredsomheten brutt, da Symona knelte foran ham for å la hodet hvile på hans mektige kne mens hun strøk ham forsiktig med fingrene. Hun betraktet ham tankefullt da han lot hånden gli igjennom det silkemyke håret for å la de få flokene der løse seg opp, og det syntes ham at han holdt større rikdommer i sin hånd en selv den mest kostelige juvel.

«Du har vært tapper. Ja, mer tapper enn jeg trodde noen mann kunne være.» Hun sukket tungt mens han drakk til seg lovprisningen som funklende rød vin. Det var sjelden å høre slikt.

«En mann bør belønnes for sin tapperhet, for det er av kvinnen han får sitt mot. Uten henne er han kun en klynkende og ussel feiging. Derfor er det ikke rart at du kjempet så godt, siden du kjempet for meg, hvis skjønnhet er uten like noe sted.» Hun smilte lik solen som nå var borte, og så rett på ham med en så enorm tillitt i øynene at det gjorde vondt.

«Selvsagt gjorde jeg det, min dyrbare,» svarte Frey til den underfundige logikken som nå fikk utløp under ham.

Hun løftet hodet og armene hennes sluttet seg rundt ham mens hun fomlet med lærreimene til brystskjoldet bakpå ryggen hans.

«Vekk med det der! Jeg vil ikke at noe skal være i veien for meg.»

Frey måtte skynde seg å holde den tunge brystplaten tilbake da den var løsnet, for Symona var på nippet til å få den i hodet. Heldigvis la hun ikke merke til det og smilte tilfreds da skjoldet falt til marken like etterpå.

«La meg se,» hvisket hun andpustent mens hun fomlet med den brede beltespennen som endelig klirret til siden. Hun brukte hånden til å finne det hun lette etter, og i et øyeblikk

videt øynene hennes seg ut i undring mens et lite gisp unnslopp henne. Kinnene var rødblusne nå, og varmen fra munnen hennes nådde ham der nede.

«Den så da ikke så farlig ut, bare litt større enn pappaen min, jo.» Hun smilte triumferende mens hun inngående undersøkte tributten til hennes ynde fra alle mulige vinkler, men smilet døde raskt da hun så hvilken effekt dette hadde.

«Jeg er nok pappaen din nå,» konstaterte Frey mens han nådeløst insisterte på at hun skulle fullføre det hun hadde begynt.

Hun protesterte litt i begynnelsen mens hun ristet på hodet, men etter noen betryggende ord og en hånd som strøk henne over kinnene, lot hun seg motvillig lede. Han viste henne hva hun skulle gjøre, og hun så alt i alt meget ulykkelig ut, der de grønne øynenes mystiske daler ble oversvømmet av en voksende innsjø som salt og blank rant ned de nå fyldige kinnene i elver sprunget ut av ydmykelse ... Merkelig nok voldte det ham ikke noen stor sorg, han som hadde kjempet så hardt. Han var ikke så altfor lei seg for dette.

«Mmff?» Øynene var store og spørrende nå.

«Ja slikt, akkurat slik,» mumlet han og dro henne i hestehalen for sikkerhets skyld av og til, mens han nøt dette lille høydepunktet i sin karriere som beskytter til det fulle.

Dessverre hadde ikke jenta vett nok til å gjøre det ferdig, og hun trakk til slutt hodet tilbake mens hun tankefullt holdt gjenstanden for sin oppmerksomhet i hånden.

«Usj, noe så ... så ... ydmykende. Jeg synes det er ganske så ekkelt, er du sikker på at dette ikke er perverst?» Den delikate nesen rynket seg mens hun smattet betenkt med de fuktige leppene.

«Jeg er helt sikker,» forsikret Frey mens han håpet på at hun skulle gjenoppta aktiviteten sin. For øyeblikket fikk han ingen slik gunst, siden hun tydeligvis hadde mer på hjertet.

«Du skjønner sikkert at det er høyst uvanlig at en slik en som deg får noen oppmerksomhet fra min høymektigste person, og enda mer usedvanlig er det at du blir gjenstand for affeksjon og hengivenhet fra meg, kysk som jeg er, og langt høyere enn deg i stand og posisjon. Man kan kanskje bli glad i en skjødehund, men dette er ikke i tråd med min oppdragelse. Jeg ville vanligvis aldri gjort noe slikt, ikke bli lei deg. Det er langt flere av langt høyere byrd som har blitt avvist av meg, slik som prins Dorian.»

Frey kjente skuffelsen som et stikk i kroppen og vurderte å slenge henne ned på gresset for å ta henne likevel.

«Men jeg gav mitt løfte, og hvilken vekt skulle nå mitt kongelige ord ha om jeg nå ikke overholdt det. Dessuten har jeg blitt oppriktig glad i deg, etter alt det du har gjort for

meg. Det kommer en tid da en kvinne må la lojaliteten til sin far, ja, til og med til sin nasjon, blekne i forhold til den lojaliteten hun vil utvise til den mannen hun skal forenes med.» Ansiktet hennes hardnet til, tynget i det dypeste alvor, mens hun forklarte disse viktige betraktningene til Frey, som jo også så ut til å være dypt «engasjert» i både det ene og andre.

«Øhh, javisst.»

Prinsessen reiste seg opp og strakte den ene hånden i været der hun strakte seg dovent med en tilfreds murring.

«Såh, du skal få konsesjon til å gjøre de unevneligste ting med meg. Aller nådigst, selvsagt, og du får skynde deg før jeg mister tålmodigheten.»

Smilet hennes lyste mot ham i nattemørket, og blottet tenner som var mer behagelig blankt enn den glitrende marmor som hadde blitt brukt til å reise det riket hvor hun var den yndigste og mest dyrebare byggesteinen. Med sin milde røst var hun nattergalen blant duene, med sin glans var hun kronjuvelen blant all rikdom, og med sin delikate fremtoning var hun den mest smakfulle av alle frukter, og han trengte bare å strekke seg fram for å eie henne. Hvilket han da også gjorde.

Siden Frey tydeligvis hadde tatt over posisjonen som både far og fedreland, var han meget formyndiggjørende der han snudde henne rundt for å faderlig holde henne fast. Pusten hennes gikk hurtigere der han lot hendene gli over de vanlige stedene de hadde utforsket ved tidligere anledninger. Bestemt løsnet han på den kostelige sølvspennen som holdt håret hennes tilbake, slik at en kaskade av velduftende, varm kastanje falt nedover de smale skuldrene. Bedøvet i en lykkefølelse han ikke hadde kjent siden han var barn, begravde han hodet i nakken hennes for å trekke inn duften av håret hennes, mens han blåste varm luft mot henne og lot armene gli over de skjelvende skuldrene.

«Jeg verdsetter deg virkelig beskytter, se, nå gir jeg deg meg selv. Jeg skjenker deg mer enn dine små drømmer kan romme.» Symona frigjorde seg for hans omfavnelser og tok et steg fram. I et øyeblikk ble hun stående urørlig under den vakre stjernehimmelen, som om i plutselig tvil, så tok hun mot til seg og trakk opp skjørtet så høyt hun kunne før hun bøyd seg forover. Luften stod stille og det var som om hele verden holdt pusten, og Frey kjente hvordan det banket varmt i ansiktet da blod og ånd knitret mer intenst i venene enn han noensinne hadde kjent før. Med tårer i ansiktet bøyd han hodet bakover.

«Ja, ja, ved de mektige guder, ja.» Han takket sin skjebne før han svimeslått vaklet forover for å gripe henne.

Akkurat da hendene hans sluttet seg om de avrundede hoftene som glødet hvitt mot ham der i nattemørket, rettet hun seg opp og glapp ut av grepet hans med en latter som

klimpret hånlig og forlokkende mot ørene, og fordrev enhver forstand fra et sinn allerede boblende i lyst og begjær ... Hun løftet skjørtet til knærne og løp det hun var god for nedover lysningen.

«Jeg sa jo du skulle skynde deg, jeg har mistet tålmodigheten,» ropte hun høyt til ham med et ertende skjær i de grønne øynene

Frey satte snerrrende etter lik en hund halser etter en løpende hjort. Men uansett hvor mye han higet etter henne, og samme hvor mange eder som kom fra de forvridde leppene, var hun raskere enn den sårede mannen. Snart var hun ti armlengder unna, så tjue, og de hvite gevantene blafret med håret der hun løp det hun var god for og så ut til å forsvinne i det usette. Så stoppet hun og bøyd seg ned. Frey kom prustende etter og de blå lanternene var som en demons der han atter fanget henne inn.

«J-jeg har visst vrikket ankelen igjen,» stammet hun da hun igjen befant seg i et knusende grep som nesten tok pusten fra henne.

«Igjen?» ropte han skarpt.

«Ja, tenk,» gispet hun tilbake der han tvang overkroppen hennes til å bøye seg ned mot det duggfriske gresset. Uten å gjøre motstand lot hun hendene hvile på knærne mens hun sukket forventningsfullt.

«Bare lov meg at du er forsiktig,» forsøkte hun mens skjørtet igjen ble lagt i en forvridd knyte bakpå ryggen hennes. Hun kunne kjenne hvordan hun ble kjærtegnet av den kjølige natteluften.

«Kanskje,» knurret han stille mens klirringen fra en beltespenne lød.

«Frey,» kom det stille.

«Er jeg ikke det vakreste du har sett?»

«Ja, Symona, du er det,» løy han.

Like etterpå flerret et ungpikes skrik nattemørket og ble båret av gårde på den klare luften før det igjen ble stille. Slik gikk Symona fra å være ungmøy til mor på en eneste natt, langt bortenfor ekteskapets betryggende rammer og sitt rikes beskyttelse. Men rundt henne var trærne vaktende soldater, under strakte gresset og bladene seg mot henne med knitrende kraft i all sin emanerende stillhet, og over hadde en melkehvit måne tredd ut av sitt slør av dunkle skygger, hel og fullkommen, iført en brudekrone av mildt stjernelys. Bortenfor senket et frø på hvite vinger seg stille til marken og den livgivende jord, som nå ble næret av en væske sjelden som den var ren, der den i små dråper av røde tårer falt fra et nyåpnet skjød.

Etter at Frey hadde gjort seg ferdig, ble han stående presset opp mot henne mens værbitte hender holdt fast de kremaktige hoftekammene som skalv stille under ham. Symona rykket litt til da han trakk seg ut, men ble pliktoppfyllende stående foroverbøyd ennå en stund. Frey følte et stikk av skyldfølelse til oppofrelsen hennes, der gjenstanden for hans erobring stod avtegnet i hvite konturer mot natterørket mens knærne dirret ufrivillig idet hun forsøkte å stå rolig.

«E-er du ferdig nå?» stotret hun frem mens hun gløttet bakover. Uten å vente på noe svar, rettet hun seg langsomt opp igjen, lik et ungtre gjør etter å ha blitt utsatt for stormen. Med et mine av krenket verdighet lot hun gevantene falle ned for å dekke til bena igjen, og kiket anklagende mot ham mens hun pertentlig rettet ut de få krøllene, som om de alene bar vitnesbyrd om en stor forbrytelse blant mange.

«Noe så indignerende ... og ... og ufyselig! Jeg håper virkelig du er fornøyd med deg selv.» Det dukkelignende ansiktet var for øyeblikket satt i en dypt fornærmet mine, som til tross for all ektefølt innlevelse gav det et litt ufrivillig komisk preg. Med unntak av det kaoset det ellers så velgredde håret befant seg i, var det nesten som ingenting hadde hendt. Brynene på pannen hennes formet en vag “^” og hun rettet prøvende på bena, ellers var hun den samme.

«Symona, jeg beklager virkelig.» Ved lyden av stemmen hans ble en flod av oppdemmede følelser forløst, og hun stod rett opp og ned og hylskrek.

«Uhuuuu! Jeg trodde ikke det skulle være slik. Du skulle ha vært mer forsiktig. Hulk! Hulk!» På få øyeblikk var hele det vakre ansiktet oversvømmet av salt sølv som rant ned i strie strømmer, og de små hendene var rettet nedover uten noe forsøk på å skjule tårene denne gangen.

Frey gikk mot henne og omfavnet henne, og selv om han fikk et noe halvhjertet slag rettet mot seg, vugget han henne fram og tilbake uten å si et ord, akkurat slik vinden vugger verden avsted etter å ha utsatt den for sine herjinger. Etter en stund med dette fikk han et noe vagt smil tilbake, og hun fisket fram nok et purhvitt lommetørkle fra ermet, som helst sikkert var skjult der for nettopp slike anledninger. Med det pusset hun den delikate nesen stille, snufset litt og klemte seg inntil ham.

«Vel, jeg tilgir deg. Som vanlig. Det var vel din rett, går jeg utifra. Du har ofret så mye for meg, og kun gjennom en kvinne kan en mann bli hel etter de tap livet påfører ham. Fordi bare jeg er fornyeren av alt liv.»

Siden Frey hvilte haken på hodet hennes, fikk han ikke se det triumfsmilet som brått kom til henne.

«Men du kunne ha holdt på lenger, da ...»

Senere stod hun overskrevet den lille bekken som nynet lystig mellom bena hennes og tvettet der av de tilskitnede gevantene. En smal stripe blod buktet seg nedover strømmen. Med et lite sukk senket hun seg på huk ned i den rislende kulden av rensende sølv og gløttet bort på ham med et blick som var mer enn rasende. Hun lot det likevel bli med det da hun så at han var tilstrekkelig kuert med skyldfølelse og skam. Det ville nok gjøre ham medgjørlig senere.

Vinden den vidfarne

De ble i lysningen i tre dager, og i tre dager ble båndet mellom dem gjort ubrytelig, og ingen avstand kunne lenger adskille dem, for der den ene var, fantes også den andre. Den enes triumf skinte over på motparten, og hver en sorgs byrde ble delt på to hender. Og hvis en skulle bli kastet ned i dødens fryktelige avgrunn, ville kjærlighetsbåndet trekke den andre etter seg. Bekken som klunket lystig avsted like ved, kjølte dem og gav dem drikke mellom alt det andre de tok seg til, som i anstendighetens navn ikke skal utdypes i detalj.

Selv om verden ellers ikke vørte dem der de hadde hverandre, meldte dessverre til slutt en gryende hunger sin ankomst, og Frey ble pent nok nødt til å lete opp noe å spise etter å ha blitt nektet prinsessens gunst i minst en time, noe som i enhver sammenheng kan anses til å være en uutholdelig straff. Etter å ha brukt sine dyriske sanser til å kravle rundt og snuse i gresset, vinket han henne til seg, der hun furtent satt rett opp og ned med armene i kors og nesen i været, som for å advare ham om at hun ikke ville være medgjørlig før han hadde utført oppgaven sin. Da hun var sikker på at han ikke ville prøve å lure henne til noe, kom hun marsjerende bestemt bort til ham.

«Nååh?» I et øyeblikk var brynene på pannen hennes tett samlet, og hun stod utfordrende med hendene på hoften, som om hun når som helst ville trampe med foten og komme med enda en tirade, etter den som hadde fått Frey til å motvillig lete etter mat. Da Frey viste henne det fuglereiret som lå skjult i gresset, glattet pannen seg ut og hun smilte stolt til ham.

«Hurra! Du er ikke helt håpløs når du bare prøver.» Hun satte seg på huk ved reiret og betraktet de mange eggene som lå der. Det måtte være en stor vadefugl som hadde lagt dem, for størrelsen overgikk det meste hun hadde sett.

«Det er så mange, og de er så store, at vi trenger ikke ta alle. Tenk på hva moren vil si om vi gjorde det.» Hun laget en fold i skjørtet og tok til å legge flere par av eggene der.

«Vi kan like godt ta alle. Når hun værer stanken av menneskehender i redet, vil hun ikke ha noe å gjøre med eggene mer. Dyrene gjør rett i å mislike oss mennesker, for vi har skilt oss fra alle av dem ved å bygge der det skal gro.»

«Slutt med det tungsinnet!» kom det skarpt fra henne. Hun satte underleppen fram og ansiktet ble brått bekymret.

«Stakkars pip-pip,» sa hun med barnslig stemme. Så bar hun dusinet fullt med egg bort, for hun kjente magen rumle i protest.

Frey kunne ikke annet enn å le der hun vugget tilbake med børen sin, svært forsiktig, siden hun ikke ville knuse noen og ødelegge klærne. Da maten var tilberedet og magen til prinsessen fylt opp, ble hun brått svært så medgjørlig igjen, og hun purret mykt til alt av det han foretok seg. Frey utnyttet selvsagt dette og begravde hodet i fanget hennes slik han hadde gjort før.

«Liker du å gjøre det der?» sa hun med et betenkt mine. «Prins Dorian ville alltid ligge i fanget mitt han også, selv om han aldri fikk ... gjøre som du gjør nå.»

«Javisst liker jeg det,» sa Frey mens en duft av nektariner åpnet seg for ham.

«Vel, da får du bare fortsatte med det,» gispet hun hun brått, og uten å være klar over det, lugget hun i den kraftige manken siden hun trengte noe å holde seg fast i.

Da Frey hadde gjort det han skulle og ville komme seg fri, la han merke til at han slettes ikke kunne komme seg løs, siden hodet hans var låst fast mellom de fyldige lårene.

«Du er herved min fange, og du kommer ikke fri før du har gjort det minst en gang til,» proklamerte hun.

«Kongelig befaling, du må nok belage deg på at det blir en stund,» konkluderte hun og lente seg bakover for å strekke seg dovent med et smil på leppene.

Frey kunne ikke annet enn å ta fatt på den tunge oppgaven, om han ikke ville bli kvalt langsomt, da. I sitt stille sinn ønsket han at alle hennes krav kunne være like fornuftige.

Med tid og stunder forlot de stedet som nå skulle få evig liv i minnet, for ødemarken var ikke noe blivende sted for en prinsesse. Riket trengte henne, det var hun sikker på nå, særlig fordi hennes far hadde vist seg som en udugelig svekling. En feil hun nå gjerne ville rette på, for når det skorter på harde menn, vil gjerne en hard kvinne ta hans plass.

Frey lyttet med et halvt øre på alle planene hennes på ferden sørover, selv om han ikke forstod seg så mye på politikk. For ham var det nærmest ubegripelig at noen kunne si noe og gjøre det motsatte, noe som jo er grunnlaget for å manøvrere seg frem i ethvert politisk landskap og fordele ressurser slik som man selv ser best. Utøvelsen av makt kan ta mange former, og den beste er når undersåttene ikke er klar over at selv tankene deres blir styrt, slik at handlemåten deres skal være i samsvar med herskerens, eller i dette tilfellet, Symonas ønsker.

Storslåtte planer om å reformere statsreligionen slik at dens autoritet ikke lå i hendene til presteskapet, men til monarken, var hennes ultimate mål. Selv Frey kunne fatte at anselige mengder makt kunne samles om dette kunne gjennomføres.

Ferden gikk som vanlig langsomt. Ikke så mye fordi Symona var klossete i skogen lenger, men fordi hun brukte mye tid på å belære ham i «diskusjoner» som hun helt og holdet

styrte. Denne dominansen ble seg som hør og bør avbrutt da han tok henne, noe han jo så seg nødt til å gjøre ganske ofte for å veie opp for hans manglende evner til å sette henne på plass med ord.

Etterhvert løste det grønne skogtaket seg opp i en blå himmel som åpnet seg for dem i en langstrakt omfavelse. Foran dem var det trøstesløse myrlandskapet de hadde passert. Lenge siden i tid var det ikke, men en evighet av hendelser skilte dem fra den gangen, og det kjentes nesten som flere år var gått. Satt overfor slik en utfordring fra naturens side og muligheten til å få klærne sine gjørmete, gjorde Symona det hun alltid gjorde i slike situasjoner. Hun kjeftet litt, innyndet seg mer, og tilslutt fikk hun viljen sin slik at Frey måtte bære henne nesten hele veien tilbake. Trumfkortet hadde hun fått da hun hadde landet på bakenden i et spesielt dypt myrhull, og måten han hadde ledd på ble flittig brukt for å minne ham på hvorfor han ikke fortjente bedre enn å bære på en fullvoksen kvinne. Heldigvis var takknemligheten hun viste ham om kveldene mer enn nok til å veie opp for alle anstrengelser.

Endelig var de der myrlandet endte og det Gøtlandske kongedømmet begynte, etter en tilbakeferd som hadde tatt fire ganger mer tid. Uten soldater, uten bærere, og uten sin formynder, var likevel Symona blitt rikere. Naiviteten hadde blitt erstattet av en gryende visdom, og møydommen erstattet av noe annet som vokste inne i henne. Her patruljerte kongens soldater, og her var gjeterne som brødfødde dem med mat og med ull. Dette riket skulle med løfter og trusler bli ledet til å gjøre det beste, for seg selv og for henne, akkurat slik hun hadde vunnet Frey. Visheten om dette var blitt mer enn et mål, det var blitt en fanatisk glød i henne, som så mye annet.

Fornøyd snudde hun seg mot Frey, etter å ha vært tapt i tanker ved å skue utover landskapet. De befant seg i et hav av bølgende grønt gress, som allerede nå syntes å ville føre henne hjem slik et skip blir ført til en trygg havn av milde havguder.

«Fra nå av finner du veien hjem selv.» Frey tok hånden hennes, som skalv.

«Ikke si slikt,» snufset hun med lommetørket for nesen og øyne røde av bekymring.

«Du vil klare deg bra. Du er sterk. Du er rik. Alle skal adlyde deg.» Han lot fingrene gli gjennom det lysebrune håret han verdsatte slik.

«Men ikke du! Hvorfor kan vi ikke være sammen?» De grønne øynene var runde, sinte og spørrende.

«Du vet godt at jeg blir halshogget om jeg viser meg i riket sammen med deg.» Frey var klar over at han forklarte henne det selvfølgelig.

«Jeg skal sørge for at du vil få den varmeste velkomst når tiden kommer, og mer til.»
Hun så rett på ham, som for å utfordre ham om han ville betvile intensjonene hennes.

«Og jeg skal komme, vær trygg på det. Jeg sverger det, ved min mors liv. Til neste sommer skal jeg komme tilbake.»

Symona frigjorde seg fra omfavnelsen hans og så hardt og lenge på ham. Så tok hun et skritt fram og deiset flathånden i ansiktet på ham.

«Her har du en påminnelse om at du ikke har lov til å bli mer skadet enn det du allerede er. Du får ikke dø fra meg, hører du?»

«Jeg skal prøve.»

«Å prøve er ikke godt nok Det blir ikke mer slåssing. Tenk så trist jeg blir om det skjer deg noe.»

«Symona, jeg lover deg at ...»

«Åååhh, jeg er så bekymret. Hvordan skal du klare deg uten meg? Husk, ikke stol på noe av det folk sier. Fra nå av hører du bare etter meg.»

Frey ble lei dominansen hennes og trakk henne til seg for å gi henne et voldsomt kyss. Avskjeden ble lang, for Symona krevde både forsikringer og at han kysset henne på alle mulige måter til farvel. Etterpå gav hun ham sitt vakreste adjø, snudde seg og gikk. Etter ti steg snudde hun seg og kom løpende tilbake, fullstendig oppløst i tårer.

«Hulk! Dette er så forferdelig. Du kommer til å glemme meg, og jeg blir alene resten av livet.»

Frey gav henne alle sine forsikringer og eder, og mer til. Han sverget evig troskap, uten at hun ville tro på det. Avskjedsritualet gjentok seg ti ganger, og hun forsikret seg om at han hadde både rubinen fra tempelet, sølvspennen til håret og lommetørkleet hennes, som forøvrig var klissvått. Hun gav ham lov til å ta henne akkurat som han ville, og mer til. Så var hun borte, og over gresset som hadde båret henne tilbake, flakket en hvit sommerfugl og gjorde hvert et strå til sitt domene. Frey visste at det var ånden hennes som viste seg for ham, og stod lenge stille med lommetørkleet knuget i hånden.

Så bøydde han seg ned, tok noen gresstrå og kastet dem opp i luften. Han gikk dit vinden den vidfarne ledet ham, til hvilket som helst helvete det måtte være. Men nå var livsferden hans opplyst av noen gyldne lamper fra fortiden som gjorde at livet syntes uendelig mye verdt. Tungsinnnet senket seg igjen over ham da han ble klar over alt han kunne miste, og hans sverget på å bli sin egen gud som gav seg selv sine velsignelser, for de mektige guder ellers har bare forbannelser til overs for et stakkars menneske. De kraftige armene strammet seg, hendene fant skjeftet på sverdet og han løftet det i trass mot solen, slik at en kaskade av

gyldne stråler flommet fra den blanke overflaten. Javisst, en gud var han, og ennå hadde ikke verden fått føle den fulle tyngden fra hans fotefar. Han strakte armene ut og omfavnet den vidstrakte horisonten og sin sanne natur, og ble møtt av solens stigende brøl.

*Lite gitt er lite mistet
Om man er den som våger lite
I meg vil skjebnen alltid slite
Jeg begjærer jorden ristet
Hele livet har jeg lengtet
Ishtar, gi meg makt!*

Slutt

Skrevet av Øystein Tranås Kristiansen fra sommeren 2004 til årsskiftet 2006.

Bilde av forfatteren

Slik så jeg ut den gangen. Spørsmål og forespørsler kan rettes mot: oysteintk@hotmail.com